de wereldreis van bulletje en bonestaak

1

door a.m.de jong en
g.van raemdonck

de wereldreis van bulletje en bonestaak

de wereldreis van bulletje en bonestaak

VERTELD DOOR A. M. DE JONG

MET PRENTJES VAN G. VAN RAEMDONCK

EERSTE DEEL

Amsterdam
Uitgeverij De Arbeiderspers
1972

Omslag: Wim Bischot

Vierde druk

Copyright 1924
by B.V. Uitgeverij De Arbeiderspers,
Amsterdam

ISBN 90 295 2392 1

verantwoording

'De wereldreis van Bulletje en Bonestaak', door A. M. de Jong, met tekeningen van George van Raemdonck, was de eerste grote Nederlandse krantestrip.

Hij verscheen in het dagblad 'Het Volk' in de jaren 1921-1934, en werd in boekvorm vele malen in tienduizenden exemplaren gedrukt en herdrukt.

De laatste boekuitgave dateert van 1949. Daaruit was een en ander weggelaten:

- de vechtpartij van de 'schooiers van Het Volk' met de 'slijmerds van De Telegraaf' Jopie Slim en Dikkie Bigmans, hoofdfiguren in een concurrerende strip; nu te vinden op de pagina's 75 t.e.m. 80 in deel 1;
- Bulletje en Bonestaaks ontmoeting in Londen met de bedelende oudstrijders uit de Eerste Wereldoorlog; nu te vinden op de pagina's 16 t.e.m. 18 in deel 2.

In 1968, het tachtigste geboortejaar van wijlen A. M. de Jong, verschijnen deel 1 en deel 2 van 'De wereldreis van Bulletje en Bonestaak' opnieuw, nu met integrale tekst en tekeningen, gebaseerd op de eerste boekuitgave anno 1924, vergezeld van het voorwoord van de schrijver bij de eerste druk.

De enige bewerking, die de tekst heeft ondergaan is een aanpassing van de spelling. Waar dat (voor de jongste lezers) noodzakelijk leek, zijn verklarende voetnoten toegevoegd.

De uitgever

bulletje en bonestaak. een schuchter voorwoord aan bezorgde, hoewel ijverig meelezende ouders.

Gedurende het verschijnen van de avonturen der wereldreizigers in 'Het Volk', hebben ons meermalen protesten bereikt van verontruste mensen, in wie de zucht tot opvoeden een fanatiek karakter heeft aangenomen. Zij waren bevreesd, dat de twee snaken gevaarlijk zouden blijken voor het glazen huisje, waarin zij eerlijk meenden, dat hun eigen lievelingen moesten worden opgekweekt tot voorbeeldige, tot smetteloze, tot ware model-mensen. Hun vrees komt ons voor een heel klein beetje ongezond, onwijsgerig en lichtelijk amusant te zijn, getuigende bovendien van een al te star theoretisch en dogmatisch opvoedkundig begrip, dat steeds voert tot de wat griezelige vrees, zich aan koud water te branden.

De geestelijke vader van Bulletje en Bonestaak heeft de eerlijke pretentie ook iets van de praktijk der opvoedkunde te weten. Theoretisch is hij minder vast in de leer. Herhaaldelijk mompelt hij onder het schrijven een variant op Schapers gevleugelde woord en benadrukt met wreedaardige vreugde: 'Maling aan de pedagogerij.' Het is een erge bekentenis, maar ze heeft het voordeel eerlijk te zijn.

Dat de zonderlinge avonturen van de twee wereldreizigers door het onverantwoordelijk standpunt van hun auteur aan opvoedkundige waarde zouden verliezen, ontkent hij natuurlijk energiek. Voor broeikaskindertjes geeft hij het met wellust toe. Voor de gezonde rakkers, waaruit de beste mensen groeien, ontkent hij het met welhaast ontstellende volstrektheid.

Het is hier niet de plaats voor uitvoerige polemiek. Angstige ouders moeten maar eens terugdenken aan hun eigen ongerechtigheden zo omstreeks hun tiende en twaalfde jaar en nagaan, hoe vreselijk hun toenmalige lichtzinnigheid heeft ingewerkt op hun tegenwoordige braafheid.

Bulletje en Bonestaak zijn enkel bedoeld als een paar stevige, gezonde, natuurlijke jongens. Een reactie tegen de naargeestige en zouteloze Jopie-Slimmerij, maar geen modellen voor een van ethica uitpuilende theorie-opvoederij.

Het succes bij de kleine Volk-lezers is voor niemand meer een geheim. Om van de grote maar helemaal niet te spreken.

En zo gaan Bulletje en Bonestaak in definitieve vorm de wereld in, vergezeld van onze pedagogische zegenwens. Mogen zij vreugde brengen in alle gezinnen, ten spijt van hardnekkige opvoeders-bezwaren, vreesachtige bedenkingen tegen hun driftige levenslust en zelfs morele afschuw van de tastbare leugens der fantastische zeemansverhaalkunst van Ouwe Hein.

Amen! *De schrijver*

Hierboven zie je het portret van de twee beste vrienden, die ooit samen kwajongensstreken uithaalden. Waarom de een Bonestaak en de andere Bulletje genoemd werd, hoef ik zeker niemand uit te leggen? Ze waren een beetje berucht in de buurt en hun namen werden altijd in één adem genoemd, want waar je Bonestaak zag, daar zag je ook Bulletje, en áls je Bulletje misschien een ogenblikje alleen zag, kon je zeker zijn, dat Bonestaak ergens vlak in de buurt was.

Bonestaak zat Bulletje eigenlijk een beetje op zijn kop. Dat kwam misschien, omdat Bonestaak z'n vader kapitein was op hetzelfde schip, waarop de vader van Bulletje als stuurman voer. Dat schip heette de 'Herkules'. Het was een stoere vrachtvaarder en op het ogenblik, dat ons verhaal begint, lag het in het dok om nagekeken te worden, eer het een geweldig lange reis ging maken. Bonestaak en Bulletje dachten al met smart aan de lange tijd, waarin ze hun vader niet zouden zien.

'Enkel met je moeder thuis is toch eigenlijk niks gedaan,' zei Bonestaak, toen hij met Bulletje langs de haven slenterde op een vrije woensdagmiddag.

'Nee,' antwoordde Bulletje, 'eigenlijk niet. Wat weten moeders altijd een hoop akelige boodschappen te bedenken, he?'

'Vaders zijn veel prettiger,' zei Bonestaak nadenkend, 'die vertellen altijd zo prachtig van hun verre reizen naar vreemde landen.'

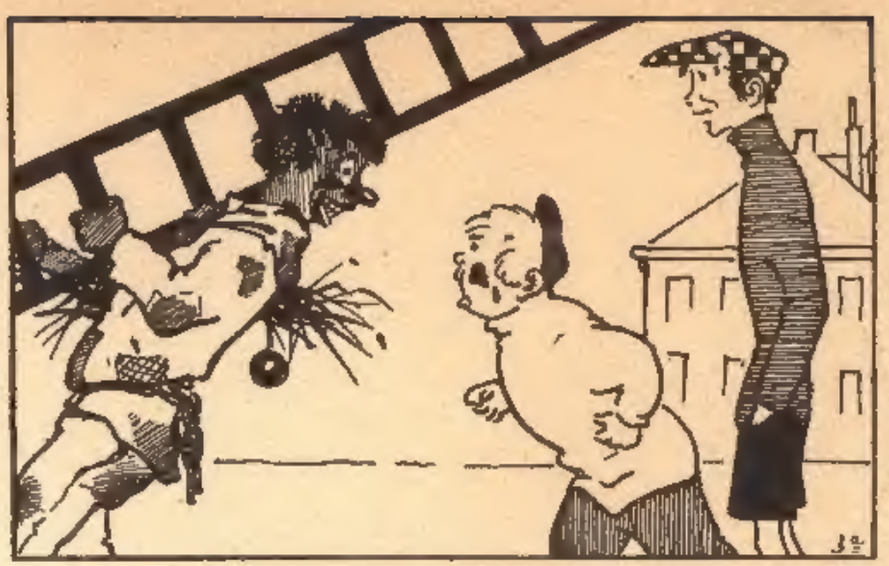

'Maar ze hebben wel erge harde handen,' vond Bulletje en hij wreef bedenkelijk over de zolder van zijn broek.

'Zie je de "Herkules" daar liggen?' vroeg Bonestaak. 'Wat maken ze 'm mooi, he? Hij krijgt z'n zondagse pakkie an.'

'Ook maar geen feest, zo'n lange reis,' zei Bulletje en hij zuchtte: 'konden we maar mee!'

Bonestaak keek 'em aan en knikte peinzend.

'Je haalt me de woorden uit m'n mond!' zei hij en toen keken ze mekaar nog eens aan en liepen verder zonder nog wat te zeggen.

De twee vrienden liepen zó erg na te denken over wat ze besproken hadden, dat ze een eind verder tegen een schoorsteenvegersjongen opbotsten. Bulletje z'n bolle toet was ineens versierd met een mooi zwarte veeg. Bonestaak moest erom lachen, maar Bulletje riep nijdig: 'Kijk uit waar je loopt, vuile roetmop!'

'Kijk jij zelf uit, mosterdpotje,' zei de schoorsteenveger en hij grijnsde, dat je al z'n witte tanden blinken zag in z'n zwarte snoet.

De kleine, dikke driftkop voelde zich diep beledigd. Hij bedacht zich niet lang en gaf de grinnikende roetmop een opstopper, dat die z'n bezem en touw van schrik liet vallen. Een seconde later rolden de twee kemphanen al over de keien en Bonestaak hield z'n buik vast van 't lachen. Het duurde niet lang, of Bulletje had z'n zwarte tegenstander onder liggen en blazend van vermoeienis schreeuwde hij: 'Genade vragen, zwarte zwerver, of ik sla je net zo lang, tot al 'et roet van je gezicht is!'

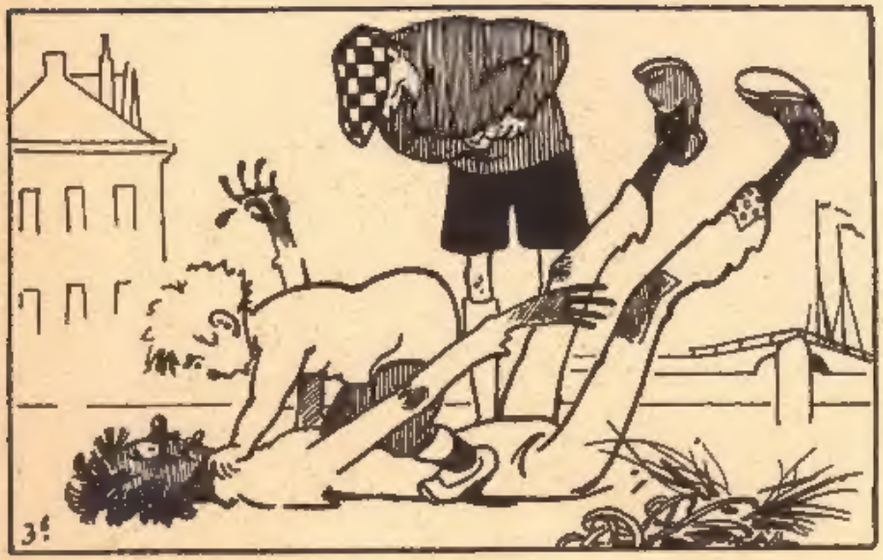

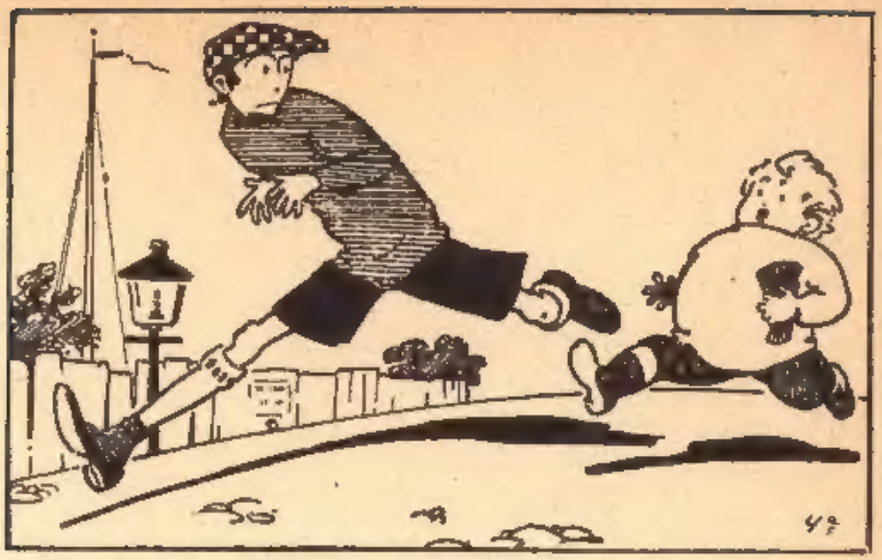

Maar de kleine schoorsteenveger hoefde geen genade te vragen, want daar kwam een agent aan en Bonestaak waarschuwde met een haastige alarmkreet: 'Jó! Jó! Jó! Jó! Een diender!'

Bulletje sprong van zijn vijand op en rende naast Bonestaak de kaai af, zo hard z'n korte beentjes hem dragen konden. Een heel eind verder stonden ze hijgend stil, vlak bij een pompje.

'Heb ik die zwarte duvel effe fijn op z'n gezicht gegeven?' vroeg Bulletje zelfvoldaan en hij wreef zich het zweet van z'n voorhoofd. Toen moest Bonestaak zo vreselijk lachen, omdat Bulletje het roet over heel z'n gezicht smeerde, dat Bulletje kwaad werd en hem een stevige pit in z'n maag gaf. Bonestaak schrok ervan, verslikte zich en schoot in een hoestbui, dat ie bijna stikte. Toen was het de beurt van Bulletje om te lachen en van Bonestaak om kwaad te worden.

Zodra Bonestaak wat uitgehoest was, gaf hij zijn schaterende vriend een por terug en bijna waren ze aan 't vechten geraakt. Maar toen kwam er een andere agent aan en daarom vonden de kameraden het maar beter, zich met het pompje bezig te houden. Bulletje waste z'n gezicht en toen Bonestaak weer begon te lachen, smeet de kleine dikzak hem een lekkere scheut koud water in z'n toet, waardoor de lachlust van de lange aardig bekoelde.

'Giechelbek!' schold Bulletje. 'Wat sta je toch aldoor te grinniken.'

' 't Was ook zo'n gek gezicht,' verontschuldigde Bonestaak zich, en hij moest weer even lachen, of ie wou of niet. 'Die schoorsteenveger bleef aldoor maar even zwart en jij nam toch zo'n hoop roet van 'em over.'

Bulletje bromde wat en wreef met z'n zakdoek z'n gezicht droog. Bonestaak keek hem eens goed aan en zei toen bedenkelijk: 'Dat ene oog van je is nog niet schoon . . . en ik denk, dat 'et de eerste dagen wel niet schoon zal worden ook . . .'

Aan 't eind van de haven zagen ze een groot zeeschip, dat door een lollig-klein sleepbootje voortgetrokken werd. 't Leek net de reus en Klein Duimpje. De jongens keken 'et mooie trotse schip weemoedig achterna en Bulletje zei zachtjes: 'Die gaat misschien wel helemaal naar Indië.'

'Of naar Afrika, naar de negers,' veronderstelde Bonestaak.

'He, wat fijn!' zuchtte Bulletje, 'zo de wijde wereld in te gaan en al die vreemde landen te zien!'

'Kijk es, wat een kleine jongen daar over de verschansing staat te koekeloeren!' riep Bulletje in eens. 'Hij is niet eens zo groot als jij.'

'Ik ben ook groot genoeg om naar zee te gaan,' blufte Bonestaak, 'maar jij zal nog een heel stuk moeten groeien.'

'Opschepper!' schold Bulletje nijdig. ''k Ben net zo oud as jij. En ze willen jou vast niet aan boord hebben, zo'n afgekloven visgraat. As 't stormt, waai je zó over de reling!'

En haast hadden ze weer ruzie.

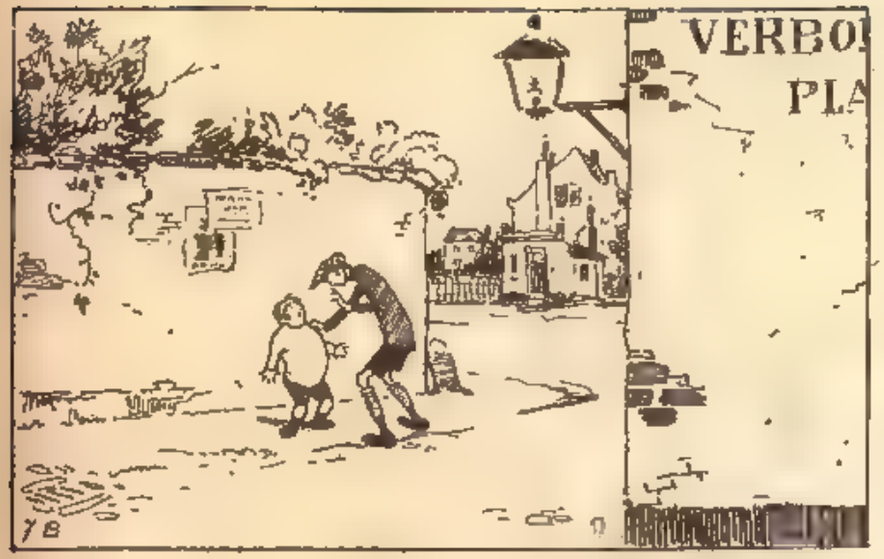

Voor ze de weg naar de stad insloegen, keken ze nog even om, de hele haven langs. In de verte zagen ze de zwarte schoorsteen van de 'Herkules' in het dok hoog opsteken met z'n rood-en-witte band.

'Over een week vaart-ie uit,' zei Bonestaak triestig. 'Dan zijn de vaders weer weg en wij kunnen weer allerlei gekke boodschappen doen. . . . Ze blijven een reuze tijd weg.'

'Wel een jaar misschien, zegt vader,' zuchtte Bulletje mee. 'As 't een beetje wil, varen ze de hele wereld rond.'

Wel twee straten ver liepen ze zonder nog een woord tegen mekaar te zeggen. Toen stond Bonestaak meens stil en zei zachtjes en geheimzinnig: 'Waarom zouen we eigenlijk niet mee kunnen varen?'

Bulletje keek hem met open mond aan en toen begon hij te lachen en zei spottend 'Moet je maar es aan jouw vader vragen . . . die is kapitein. Die heeft alles te zeggen.'

'Je zou ook mee kunnen gaan zónder 'et te vragen,' zei Bonestaak bedachtzaam.

Het duurde een hele poos, eer Bulletje van zijn schrik en verbazing bekomen was.

'Bedoel je . . . weglopen?' vroeg hij toen ontdaan.

'Weglopen?' zei Bonestaak en hij haalde minachtend z'n schouders op. 'Noem jij dat weglopen, as je met je eigen vader meegaat?'

Bulletje keek zijn vriendje met grote ogen aan.

'Kijk toch niet zo stom!' riep deze spottend. 't Is toch heel eenvoudig.'

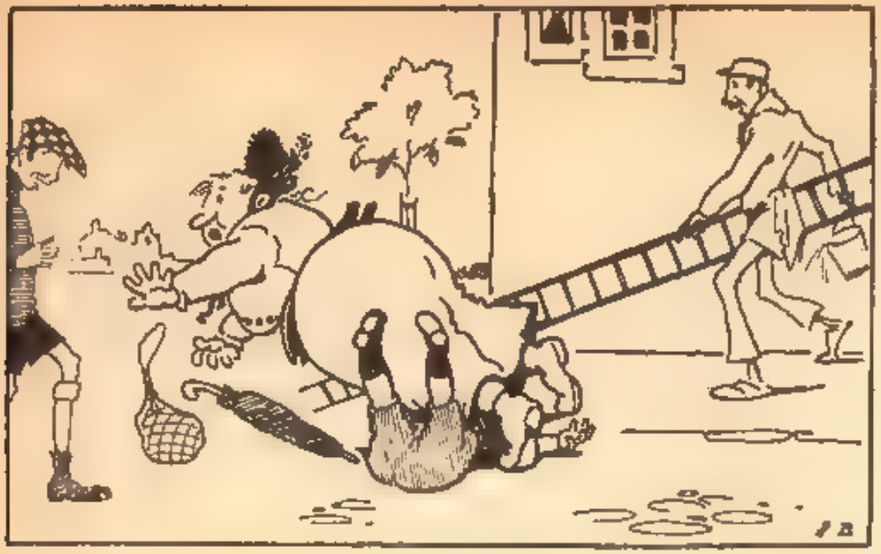

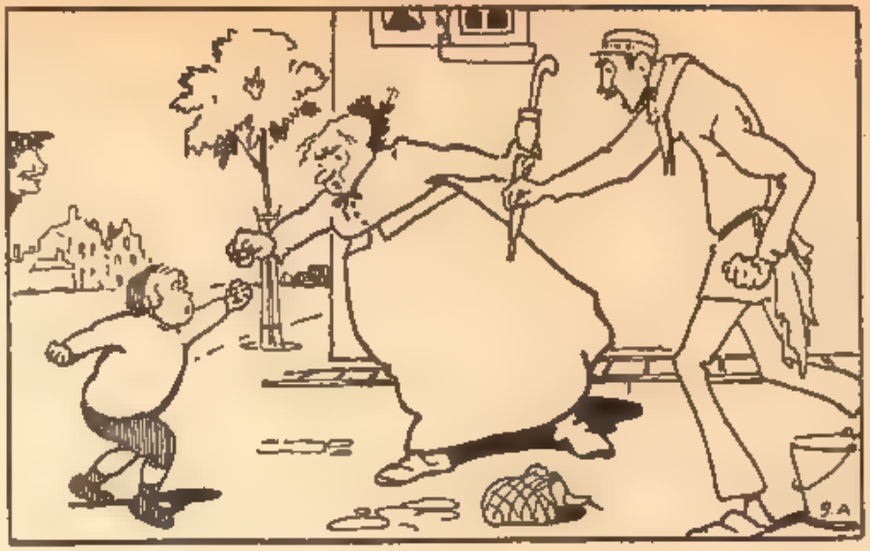

'Je hebt eigenlijk gelijk,' zei Bulletje nadenkend. 'Daar heb ik nooit aan gedacht . . . Wat gek is dat! . . . Natuurlijk . . . as je met je vader meegaat, kunnen ze nooit zeggen, dat je wegloopt.'

'O zo!' knikte Bonestaak tevreden.

En Bulletje stond zó paf over dat eenvoudige en prachtige denkbeeld, dat hij helemaal niet oplette en een duw kreeg met de ladder van een glazenwasser, zodat ie languit voor de benen van een dikke juffrouw terechtkwam, die over hem struikelde en ook op haar neus viel.

't Was ineens een hele herrie daar op dat trottoir, want de dikke juffrouw gilde en de glazenwasser zei erg onfatsoenlijke woorden over straatjongens en Bulletje was weer erg kwaad geworden en die riep ook al heel lelijke woorden tegen de juffrouw en tegen de glazenwasser. Bonestaak vond, dat ie een goeie dag had en stond tegen de muur, krom van het lachen. Hij stikte er haast in en zag zo rood als een gekookte kreeft. Maar dat zou 'em deze keer zuur opbreken.

Want een voorbijgaande loodgieter dacht, dat die kwajongen zeker de oorzaak van heel de herrie moest zijn en gaf 'em een draai om z'n oren, dat ie suizebolde en er helemaal niet meer aan dacht om te lachen. En de glazenwasser scheen ook van oordeel te zijn, dat Bonestaak wel wat verdiend had en daarom kiepte hij hem een emmertje koud water over z'n hoofd. Schreeuwend als een mager varken ging Bonestaak er vandoor en toen was het de beurt van Bulletje om in een lach te schieten.

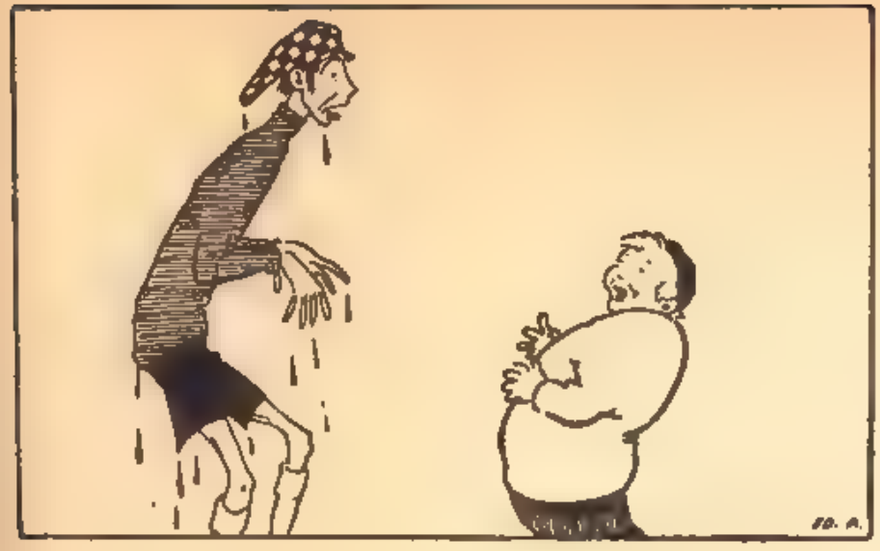

Een heel eind verder pas bleef Bonestaak staan. Hij droop van onder tot boven. Z'n pet hing als een natte vaatdoek schuin op z'n hoofd, het water liep z'n broekspijpen uit en sopte in z'n schoenen bij elke stap. Bulletje was hem achterna gelopen en lachte, dat z'n dikke buikje ervan schudde.

'Lach toch niet zo, idioot!' schreeuwde Bonestaak woedend, maar Bulletje kon geen antwoord geven. Hij wees alleen op z'n druipende vriend en ging net eender staan, met z'n benen van elkaar en z'n handen van z'n lijf.

Toen riep er ineens een jongen, met lange uithalen: 'Snoeoeoeoek! Snoeoeoeoek! Snoeoeoeoek!'

Dat was het sein om de andere jongens te waarschuwen, als er een in 't water gelegen had. Waar ze zo gauw vandaan kwamen, wist niemand, maar in een ogenblik schoten van alle kanten wel twintig of dertig nieuwsgierige jongens te voorschijn. Bonestaak maakte benen, maar heel de troep rende achter hem aan en tergend joelde de kreet. 'Snoeoeoeoek! Snoeoeoeoek! Snoeoeoeoek!'

En tot zijn schande moet ik zeggen, dat Bulletje hard meeriep.

Bonestaak schaamde zich dood en met een kleur als vuur vloog hij de hoek van de straat om waar hij woonde, de joelende bende vlak op zijn hielen. In zijn woeste haast liep hij tegen een man aan en die man pakte hem met een forse greep bij de schouder... Het was zijn vader. Die vroeg niets, nam hem mee naar binnen en zei toen alleen: 'Jongens, die in 't water gelegen hebben, moet je voor hun natte broek komen.'

En zonder op Bonestaaks jammerklachten te letten gaf hij hem een stel ferme kletsen, dat de druppels hem om de oren spatten.

Toen moest Bonestaak zich verschonen en onder de wol. Moeder gaf hem een erg standje, maar hij zag wel aan haar gezicht, dat zij meelij met 'em had en blij was, dat ie tenminste nog heelhuids thuisgekomen was. Op zijn verhaal van het ongeluk moesten vader en moeder toen allebei wel even lachen, maar Bonestaak mocht toch niet uit z'n bed komen.

Buiten hoorde hij Bulletjes scherpe fluitsignaal. Hij was woest op z'n vriendje en beloofde hem in gedachten een uitgezochte wraakoefening.

De volgende morgen stond Bulletje al op zijn vriend Bonestaak te wachten. Deze keek helemaal niet vriendelijk, maar toen de kleine dikzak zei: 'Zeg, Bonestaak, ik heb nog es over ons plan om mee op reis te gaan, nagedacht,' toen was de lange heel z'n wrok plotseling vergeten en haastig antwoordde hij: 'Ik ook, jò! . . . en ik geloof vast, dat we 't erop wagen kunnen.'

En druk pratend en overleggend stapten ze samen naar school, alsof er nooit een wolkje aan de hemel van hun vriendschap geweest was.

Op het schoolplein kwamen twee jongens op Bonestaak af en vroegen treiterend: 'Ben je snoek geweest gisteren, Bonestaak?'

Met een smak smeet Bonestaak z'n boekentas tegen de grond. Hij duwde z'n gezicht dreigend naar voren, balde z'n vuisten en zei: 'Wie daar nou z'n mond nog es over open durft te doen, zal ik op z'n zielement spelen, dat ie d'r genoeg aan heeft.'

'En ik!' zei Bulletje en ging kordaat naast z'n vriend staan.

Toen werd 't erg stil in het kringetje en de jongen van daarnet zei: 'Zullen we nog een potje knikkeren?'

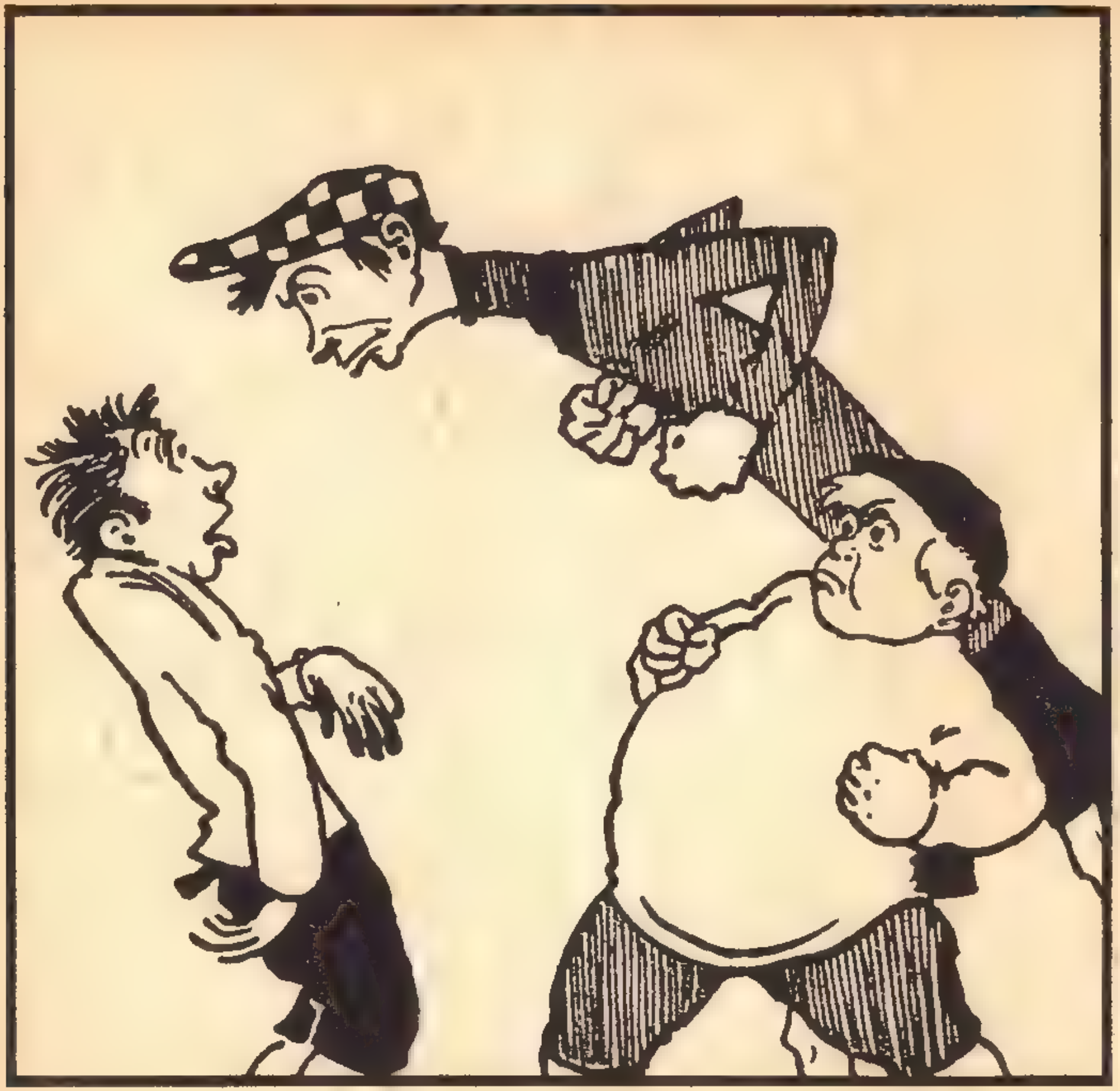

Bulletje en Bonestaak waren helemaal vervuld van hun geweldig plan. Ze dachten nergens anders meer aan en elk ogenblik dat ze vrij waren staken ze de koppen bij mekaar en fluisterden en overlegden. Ze waren er wel een beetje zenuwachtig van en ook vonden ze zich zelf in stilte hele helden en keken niet weinig minachtend neer op de andere jongens van de klas, die geen grote reis zouden maken, de zee over naar verre landen, de wijde, wijde wereld in, om vreemde volken te zien en avonturen te beleven.

Wat zouen ze een hoop te vertellen hebben, als ze terugkwamen! Wat zouen de jongens een stomme ogen opzetten!

Maar toen de meester aan Bulletje vroeg: 'Wie was de vader des vaderlands?' antwoordde die dromerig. 'De Herkules.'

Dat was een gegier en een geproest in de klas en een uurtje later was het nog erger, toen Bonestaak op de vraag: 'Hoeveel kiezen heeft een mens!' pardoes zei: 'Over twee dagen komt-ie uit dok.'

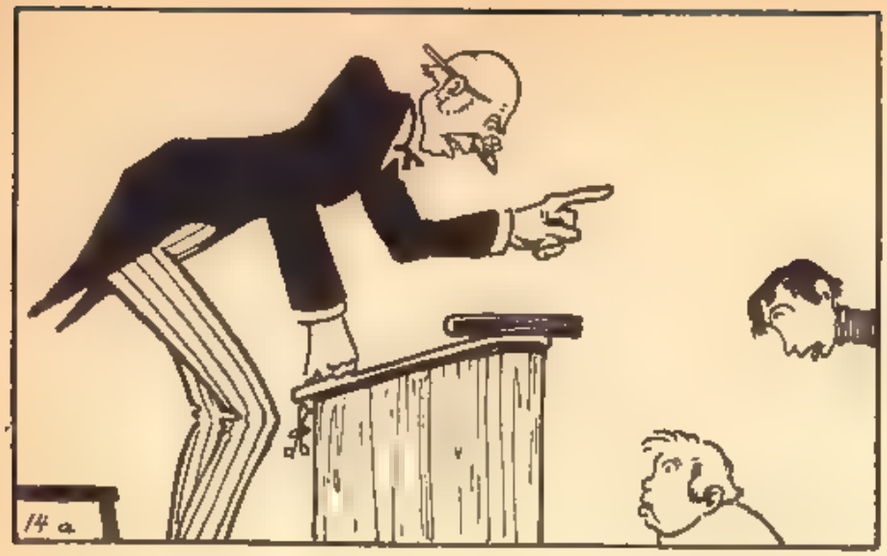

Toen de 'Herkules', keurig in de verf en met prachtig gepoetst koperwerk aan de wal lag, begon dadelijk het inladen van de vrachtgoederen. Bulletjes vader moest er de hele dag bij zijn en ook de vader van Bonestaak kreeg het erg druk. Nog drie dagen en ze gingen voor lange tijd het zeegat uit.

Bonestaak en Bulletje werden hoe langer hoe zenuwachtiger en iedere dag liepen ze hopen strafwerk op, omdat ze overal even erg mee knoeiden. De meester begreep er niets van, want de twee deugnieten behoorden anders tot de besten van de klas.

Twee dagen voor het uitvaren zei Bulletje bedrukt:

'Weet je, wat ik erg naar vind, Bonestaak?'

'Nou?' vroeg die.

'Wat zal moeder ongerust zijn.'

Bonestaak zweeg. Zijn gezicht stond niets vrolijk. Hij dacht na. Toen zei hij: 'We moesten een briefje achterlaten.'

'As ze dat maar niet te gauw vinden,' aarzelde Bulletje.

'Weet je wat?' zei Bonestaak. 'We zullen een telegram sturen uit de eerste haven waar we aankomen.'

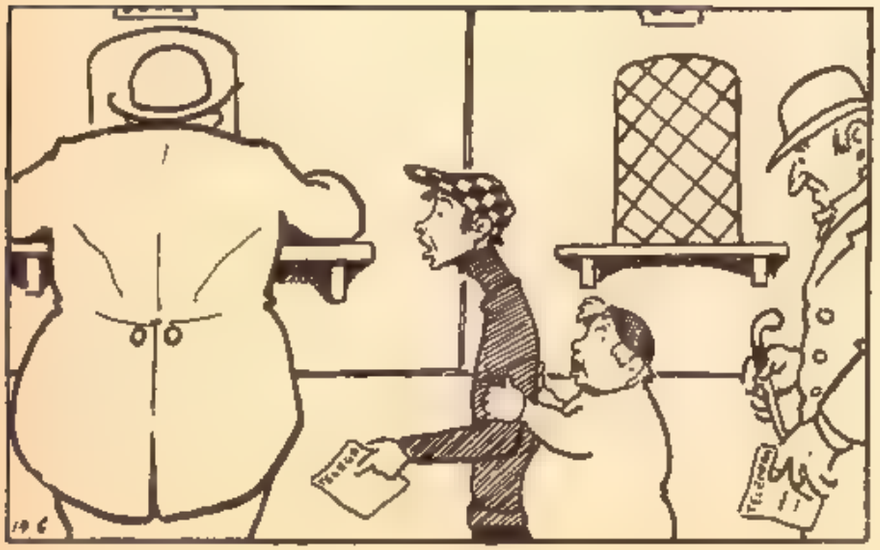

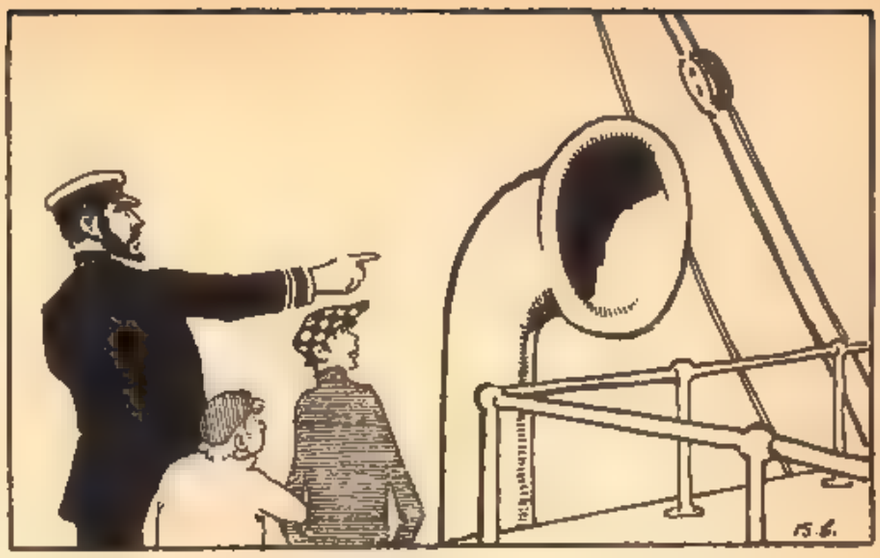

Bulletje piekerde toch wel erg over zijn moeder.

'Ze houdt zoveel van me,' zei hij 's middags weer, kleintjes.

'Je bent anders nogal een lekker dier!' viel Bonestaak uit. 'En dan, jouw moeder houdt toch je twee zusjes en je broertje over en de mijne nog een broertje meer. Ze zullen amper merken, dat we weg zijn!'

Bulletje was er niet gerust op en keek erg benepen. En Bonestaak moest zich zelf inwendig wel toegeven, dat ie ook een heel onplezierig gevoel had, als ie aan z'n moeder dacht.

De dag vóór de reis mochten de twee vrienden met Bonestaaks vader mee aan boord en hij liet hun voor de zoveelste maal het hele schip zien, van onder tot boven. De jongens prentten alles precies in hun hoofd en toen ze de nauwe kokers voorbijkwamen, waar je je van het dek af mee in de bunkers kon laten zakken, gaf Bonestaak z'n vriendje een stevige por in z'n ribben.

'Daar moeten we in zien te komen, jò!' fluisterde hij, 'dan zitten we veilig en we komen niet voor de dag, voordat we in zee zijn!'

De pijp rookte al zachtjes en toen ze beneden op de vuurplaat kwamen, zagen ze, hoe dat kwam: de donkeyman stookte de vuren onder de grote middelste ketel. Er lagen er drie naast mekaar. Bonestaak en Bulletje staken hun neus haast in de vuurhaard, zo mooi vonden ze dat sissende, witte vuur. Bonestaak mocht ook es een schop kolen in de gapende muil smakken en hij deed het met zoveel ijver, dat ie de schop meegooide en op z'n neus viel. De donkeyman lachte en raapte hem op of-ie een strootje was.

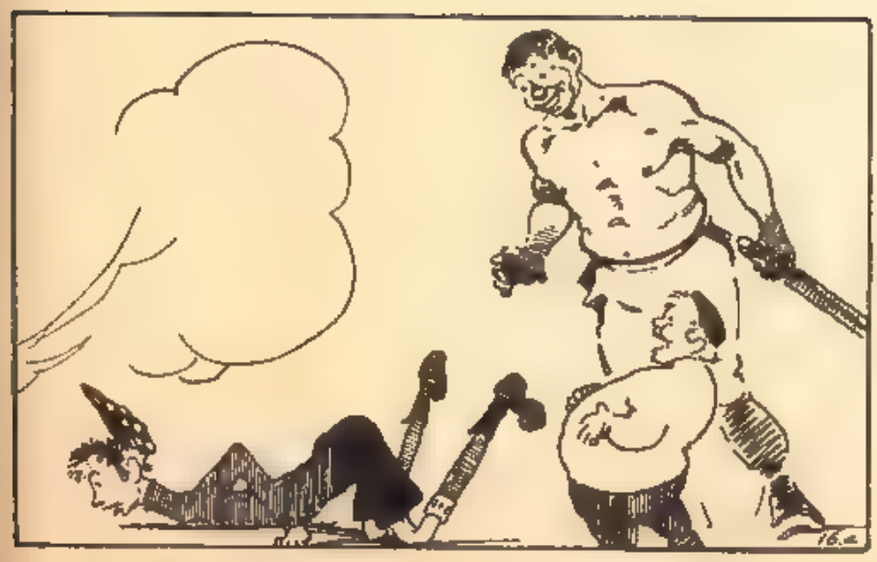

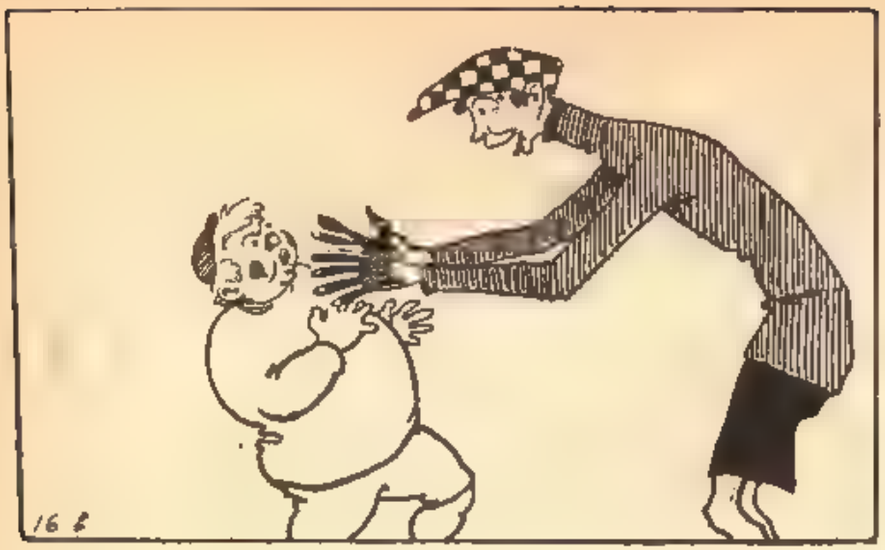

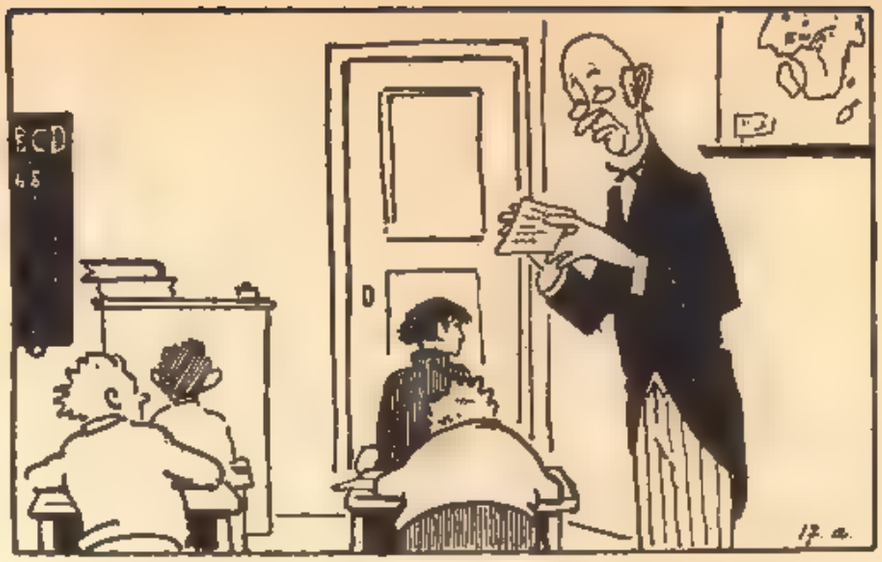

Bulletje gilde, dat ie zich ziek zou lachen. De tranen liepen hem langs z'n bolle wagen, maar toen de plaagzieke Bonestaak hem verwoed met zijn zwart geworden handen inwreef, verging het lachen hem en zijn verbouwereerd, met zwarte vegen overdekt gezicht was zo komiek, dat de anderen vreselijk lachen moesten. Het zou zeker tot een vechtpartij gekomen zijn, als Bonestaaks vader ze niet elk bij een arm genomen had en ze naar de trap had geschoven om terug naar dek te klimmen.

De hele dag van de uitreis waren de twee kameraden helemaal overstuur. Op school schoven ze onrustig op hun banken heen en weer en als hun wat gevraagd werd, gaven ze de malste antwoorden. Bulletje had van z'n tien sommen er geen een goed en Bonestaak maakte vijfentwintig fouten in een dictee van tien zinnen. De meester schudde het hoofd, maar hij wist, dat hun vaders die nacht zouden uitvaren en daarom nam hij het hun maar niet kwalijk. Weinig kon de goede man vermoeden, dat de snaken zelf ook wilden uitvaren!

Toen ze 's middags om vier uur samen naar huis gingen, keerde Bonestaak zich om, wuifde met z'n pet en zei: 'Bonjour, school! Voorlopig zie je me niet terug!'

'En mij ook niet,' voegde Bulletje erbij.

'Zo'n school, he!' smaalde Bonestaak. 'Da's nou net iets voor kleine kinderen, die bij moeders pappot willen blijven!'

Dat was Bulletje met hem eens. Toen viel hem iets in.

'Zeg,' zei hij. 'Als we een jaar wegblijven, raken we een klas achter.'

Maar Bonestaak haalde zijn schouders op en zei onverschillig: 'Mij een zorg!'

'Zeg, Bonestaak,' zei Bulletje, toen ze mekaar na de boterham op straat zagen, 'as we nou es schipbreuk lijden?'

'Nou, wat zou dat?' vroeg Bonestaak minachtend. 'Natuurlijk lijden we schipbreuk. Dat hoort er toch zeker bij. Is dat zo erg?'

'Ja maar,' opperde Bulletje benauwd, 'daar kan je toch bij verdrinken.'

'Wat ben jij een bangebroek!' riep Bonestaak. 'En je bent een idioot ook! Iedereen kan verdrinken, maar wij worden natuurlijk gered. Weet je wat: we spoelen aan op een onbewoond eiland!'

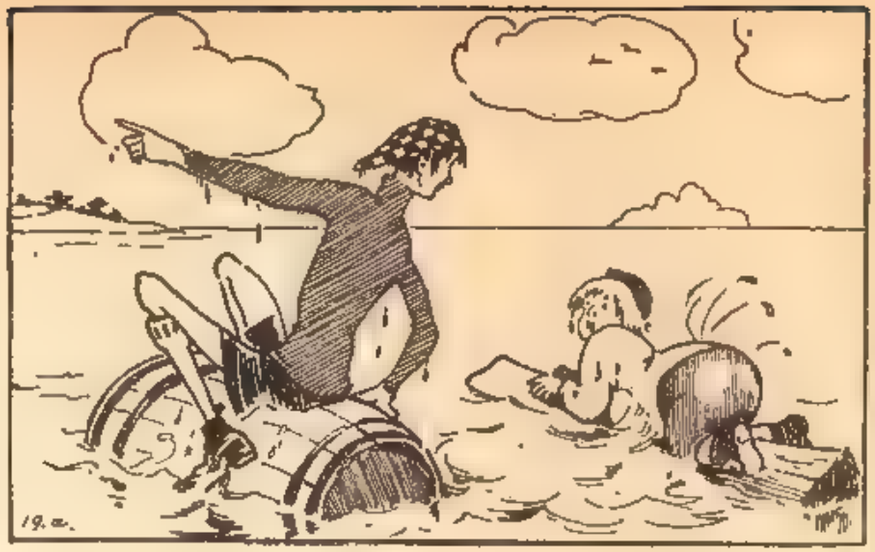

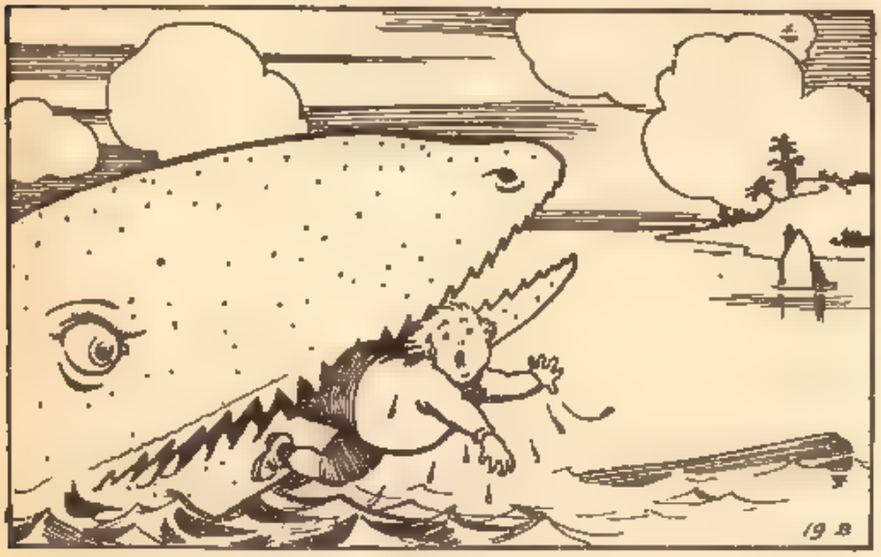

'En onze vaders dan!' vroeg Bulletje angstig. Daar had Bonestaak even niet aan gedacht. Maar luchtig zei hij: 'Die spoelen mee aan land. En dan doen we net als Robinson Crusoë. We maken kleren van geitevellen en we nemen een neger gevangen en die noemen we naar de dag van de week, dat we-n-em vingen. En die doet alles voor ons!'

'Ja, da's wel leuk,' zei Bulletje gerustgesteld. 'Maar hoe lang blijven we daar dan?'

'Nou, tot er een schip komt,' stelde Bonestaak vast. 'Dat duurt zo een jaar of vijftien of twintig, geloof ik. En dan komen we beroemd terug!'

Het Robinson-plan leek Bulletje nog al. Maar hij bedacht, dat het toch ook wel anders kon lopen.

'En als we nou schipbreuk lijden en d'r is geen eiland in de buurt?'

Bonestaak begon hard te lachen en riep: 'Dan moet je wel gek wezen! En dan is 't nog niet erg, want dan ga je op een plank zitten of op een mast of een lege ton of zo en dan drijf je een dag of wat rond en dan kom je toch op een onbewoond eiland.'

Bulletje vond dat toch wel wat griezelig.

'En as-t-er nou haaien zijn?' vroeg hij met grote ogen.

Maar zelfs voor haaien was Bonestaak niet bang.

'Natuurlijk zijn d'r haaien,' riep hij, 'd'r zijn altijd haaien bij een goeie schipbreuk. Maar,' voegde hij er troostend bij, 'ze bijten je hoogstens een been af.'

Bulletje werd er bleek van. Toen begreep hij, dat Bonestaak hem maar een beetje plaagde en hij viel uit: 'Ja, voor jou is 't niks! De haaien lusten jouw magere latten van benen toch niet!'

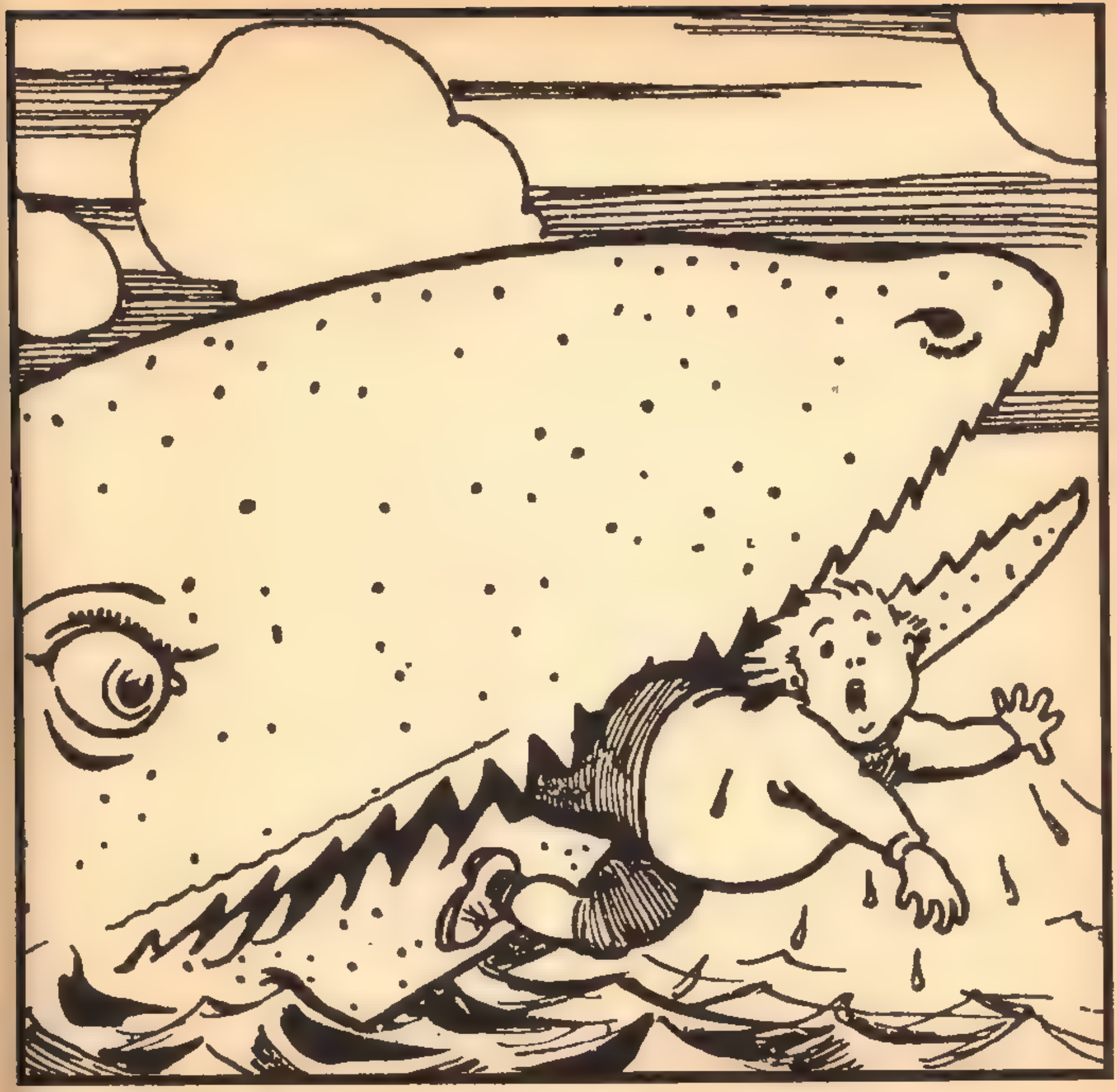

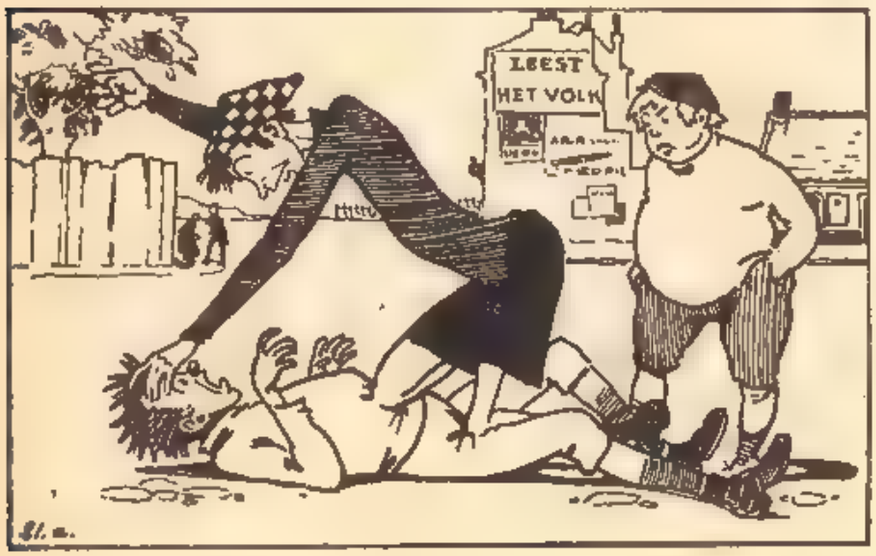

'Je zei: magere latten van benen, is 't niet?' vroeg Bonestaak en z'n kin kwam gevaarlijk ver naar voren.

'Ja,' zei Bulletje uitdagend, 'dat zei ik.'

Bonestaak dacht even na. Toen stak hij zijn handen in z'n zakken en verklaarde edelmoedig: 'Ik wil nou niet met je vechten, Bulletje, omdat we samen zo'n grote reis gaan maken. Maar je verdiende, dat ik je aanvloog.'

'Je bent een praatsmaker,' zei Bulletje welwillend.

''k heb een beetje meelij met je,' zei Bonestaak. 'Ik dacht nog es aan de schipbreuk, zie je.'

'Hoezo?' vroeg Bulletje wantrouwig.

'Wel,' verklaarde Bonestaak, 'soms moet je erg lang rondzwerven aan een vreemd strand, zonder dat je eten vindt. Nou, dan wordt de een of ander van de schipbreukelingen door de anderen opgegeten. Je snapt toch zeker, dat jij met al je spek het eerst aan de beurt bent.'

Bulletje vond het idee erg onplezierig, maar hij hield zich groot en beweerde, dat Bonestaak naar de maan kon lopen.

Terwijl ze nog samen een beetje ruzie stonden te maken, kwam daar ineens de grootste jongen van de klas aanstuiven en liep Bulletje van de been.

'Dat dee je expres!' riep Bonestaak.

'En wat zou dat?' vroeg de jongen, die meende dat ie Bonestaak wel aan kon.

'Dat zou dit!' schreeuwde die en zijn vuist kwam precies midden op de jongen z'n neus terecht. Die zag duizend sterretjes en het volgende ogenblik rolde hij met Bonestaak over de straat.

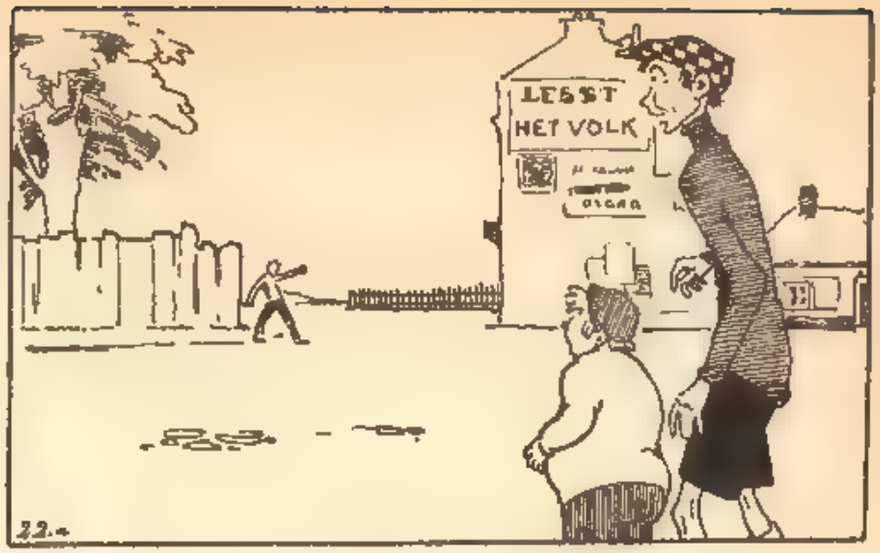

Bulletje was opgekrabbeld en toen hij zijn kans schoon zag, liet hij zich ineens met zijn volle gewicht op Bonestaaks tegenstander vallen. Die schreeuwde van de schrik en samen gaven de vrienden hem toen een pak ransel, zoals hij nog nooit gehad had. Zodra hij kon, liep hij hard weg. Op een afstandje bleef hij staan schelden en riep: 'Je mot es één voor één opkomen!'

'Goed!' riep Bonestaak. 'Morgenochtend om half negen op het schoolplein!' en ze lachten allebei zo hard ze konden, maar de grote jongen begreep niet, waarom.

'Die druktemaker hebben we nog net es lekker te grazen gehad,' zei Bonestaak voldaan, terwijl hij het stof van zijn kleren sloeg en even voelde, of z'n neus nog op zijn plaats zat.

'Fijn!' zei Bulletje, en wreef over een opkomende buil aan zijn voorhoofd, die zo groot beloofde te worden als een kippeei . . . 'En wat zal die morgenochtend lekker voor noppes staan wachten!'

Grinnikend van voldoening keken ze naar hun vijand, die nog eens dreigend de vuist opstak en toen afdroop om de hoek van de straat.

'En nou geloof ik, dat 'et tijd wordt om naar binnen te gaan en alles precies te doen, zoals we afgesproken hebben,' zei Bonestaak. Zijn stem klonk wat bedrukt en Bulletje keek ineens ook allesbehalve dapper. Nu ze voor de uitvoering van hun ondeugend plan stonden, zagen ze er toch wel een beetje tegen op. Maar dat wilden ze geen van tweeën bekennen en ze hielden zich groot, toen ze mekaar gedag zwaaiden en naar huis gingen. Nu kwam het er op aan om zich goed te houden en op het juiste ogenblik er stilletjes vandoor te gaan.

't Was al donker, toen Bonestaaks en Bulletjes vader en moeder de deur uitgingen, nadat de vaders hartelijk afscheid genomen hadden van de kinderen.

Toen ze een minuut of tien de deur uit waren, slopen de jongens, zonder dat de meid het merkte, naar buiten en op de hoek van de straat kwamen ze precies tegelijk aan. Lekker voelden ze zich geen van beiden. In het licht van een lantaren keken ze mekaar in 't gezicht.

'Wat zie je bleek!' zei Bonestaak zachtjes.

'Mot jij nodig zeggen,' sputterde Bulletje tegen. 'Je lijkt wel een geest!'

Maar ze begrepen, dat het nou geen tijd was om ruzie te zoeken en broederlijk namen ze mekaar bij de hand en liepen hard weg in de richting van de haven. Ze bleven dicht bij de huizenkant, zoveel mogelijk in de schaduw. En als er een agent aankwam, klopte hun hart van angst in hun keel. Hun slechte geweten deed hen overal gevaar zien en ze haalden verlicht adem, toen ze langs de donkere oever van de haven liepen.

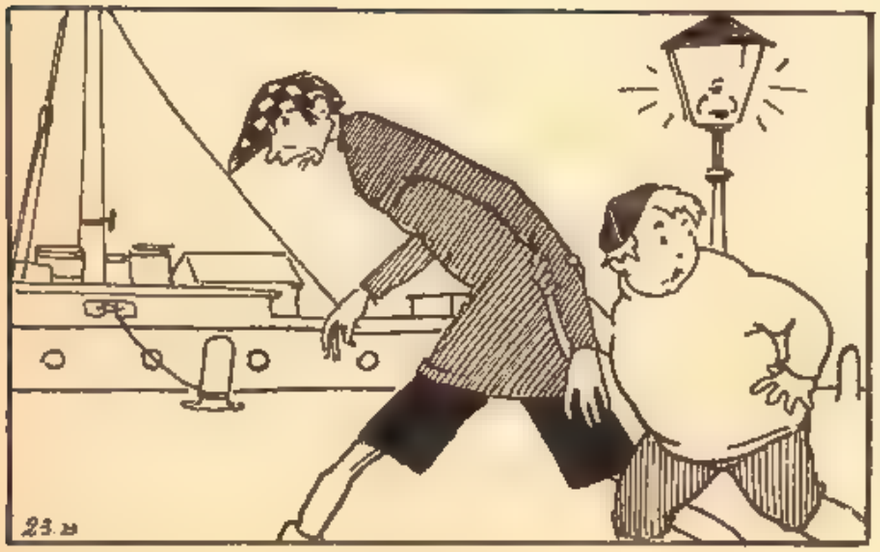

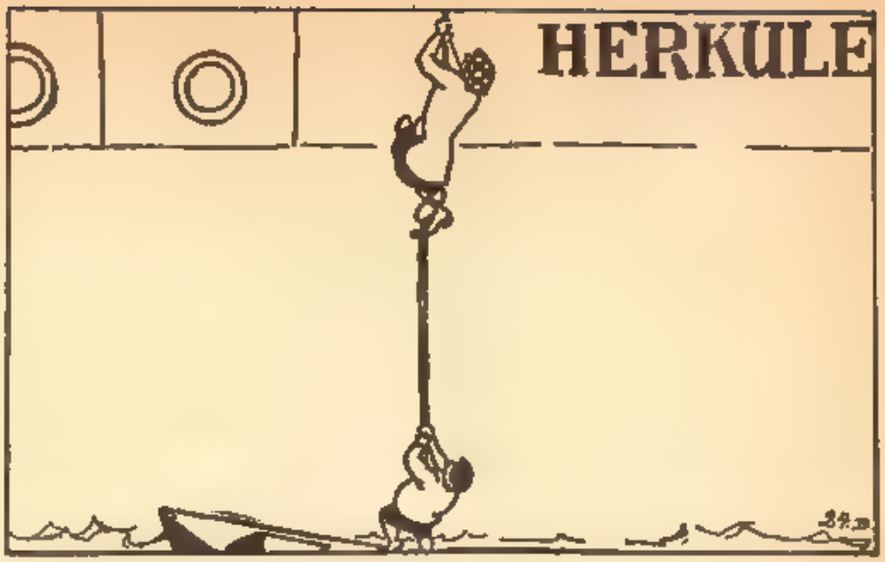

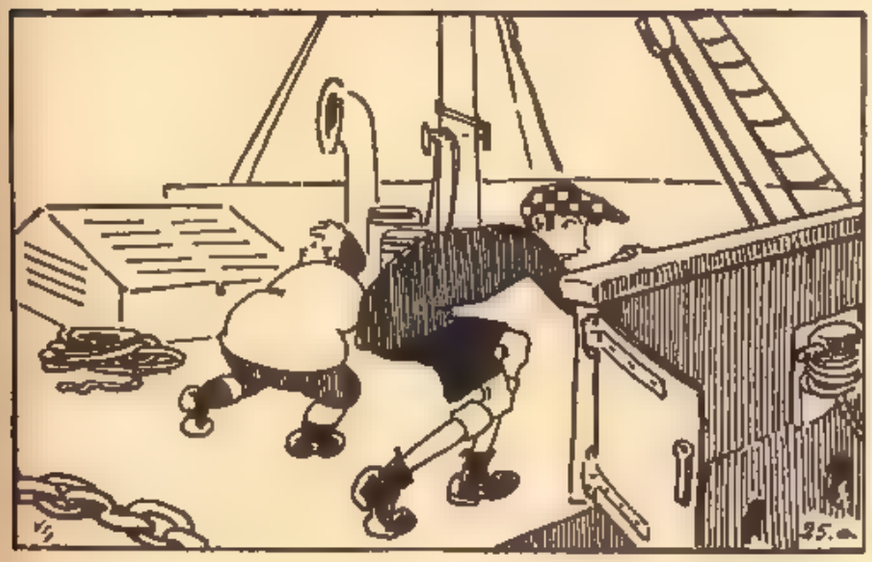

Op een donker-beschaduwde plek daalden ze langs een trapje tot vlak bij het water. Daar lag een kleine roeiboot te schommelen en de jongens stapten er voorzichtig in. Alles ging goed, precies zoals ze uitgerekend hadden. Het bootje werd losgemaakt en zachtjes roeiden ze weg in de richting van de 'Herkules', die een eind verder aan de grote dukdalven gemeerd lag. Bij de dukdalf lagen ze een poosje stil en loerden naar de zwarte romp van het hoge zeeschip, of er ook onraad was. Maar alles leek veilig. Het was stil. Geen mens aan dek te zien.

Behoedzaam klauterden ze op de dukdalf en grepen het dikke meertouw. Dadelijk dreef het bootje achter hen weg, de haven in. Nu konden ze niet meer terug, al hadden ze gewild. En daar begon de moeilijke en gevaarlijke tocht langs het touw. Ze vorderden langzaam en hun armen werden moe. Zó'n oefening hadden ze op gymnastiek nog nooit gehad! Toch kwamen ze eindelijk bij het schip en nu moesten ze het er op wagen om over de verschansing te klimmen. Stel je voor, dat ze net in de handen van een matroos liepen! . . .

Dat viel gelukkig mee! Toen Bonestaak zijn hoofd over de verschansing stak, zag hij niets. Er brandden nog maar een paar elektrische lampjes. Voor de rest was alles donker aan dek.

Vlug klauterden ze binnen boord en doken weg in de donkere schaduw achter de verschansing. Ze moesten eerst wat op adem komen en uitrusten van de vermoeiende klimpartij langs het touw. Hun handen wreven ze zachtjes tegen mekaar, want die brandden of ze ze in 't vuur gehouden hadden.

Op handen en voeten kropen ze langs het zijboord, zoekend naar de luchtgaten van de bunkers. Eerst vonden ze er een paar gesloten en hun hart stond haast stil van de schrik: stel je voor, dat er geen een meer open was! Ook hoorden ze af en toe een stem aan boord, die wat riep en dan kropen ze dicht tegen mekaar in een donker hoekje weg. Gelukkig kwamen ze toch bij een ronde opening, waar het deksel nog naast lag. Bonestaak liet zich eerst zakken en viel languit in de fijne kolen. Een seconde later tuimelde Bulletje boven op hem . . . Daar lagen ze nu.

Bonestaak en Bulletje konden elkaar niet zien, zo donker was het in hun schuilplaats. Eerst hadden ze 't ook benauwd, want door hun val hadden ze een massa kolenstof opgeworpen en dat drong in hun monden, hun neus en overdekte hun gezicht, hun handen en hun kleren met een zwarte laag. Maar dat zagen ze niet, omdat de duisternis om hen heen nog zwarter was dan zij.

Dicht bij elkaar zaten ze, hand in hand en deden allebei hun best om niet te niezen of te hoesten.

Soms liep er iemand boven hun hoofd over het dek, en ze waren wat op zij gekropen uit vrees, dat ze gezien mochten worden bij het licht van een lantaarn of zo. Een zacht sidderen ging door het hele schip. Dat was de machine, die onder stoom gebracht werd. Telkens hoorden ze meer stemmen. Alles kwam aan boord, gereed voor de afreis. Nog een korte poos en de kabels zouden ingehaald worden. En dan ging de reis beginnen. Bonestaak kneep Bulletje in zijn hand. En Bulletje zuchtte diep. Blij kon hij zich maar niet voelen.

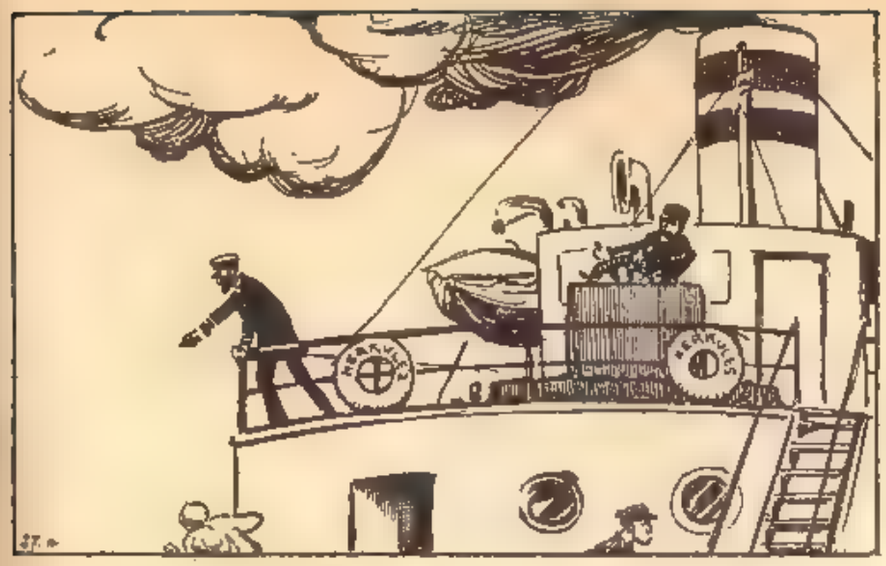

Toen de kapitein het bevel gaf, de trossen los te gooien, kon hij moeilijk denken, dat z'n eigen zoon en die van de stuurman zo zwart als negers in een hoekje van de kolenbunker weggescholen zaten.

'D'r komt beweging, Bulletje, voel je wel?' vroeg Bonestaak.

'Ja, dat voel ik,' zei Bulletje. 'En hoor . . . daar blaast de stoomfluit ook . . . He, alles dreunt ervan!'

'Heb je ook zo'n rare smaak in je mond?' vroeg Bonestaak.

'Ja, zo droog en zo vies, net of m'n mond vol stof zit.'

'We gaan! We gaan!' juichte Bonestaak zachtjes. 'De sleepboot heeft ons te pakken! Nog een paar uurtjes en dan zijn we op zee!'

'Zou moeder nou al weten, dat we weg zijn?' vroeg Bulletje met een benepen stemmetje. Bonestaak kreeg een schok van schrik. Hij voelde nu ineens wel heel erg, dat moeder vreselijke uren zou moeten doormaken. En hij was boos op zijn vriendje, dat die hem eraan herinnerde.

'Sufferd!' schold hij. 'Denk liever aan de grote reis!' Maar zo kordaat als zijn woorden klonk zijn stem niet!

Een hele tijd bleven ze stil zitten luisteren naar al de verschillende geluiden van het schip, waaraan ze nog niet gewoon waren. Het trillen van de machine, de luide stemmen, het geloop boven hun hoofden, het geklots van het water langs de boorden, en allerlei andere geluiden nog, waarvan ze de oorzaak niet vermoeden konden.

'Zeg Bulletje, waar denk je aan?' vroeg Bonestaak eindelijk, om toch wat te zeggen. Maar Bulletje gaf geen antwoord. Bulletje was opzij gezakt en in slaap gevallen.

Dat leek Bonestaak een goed idee en hij zocht even, hoe hij het gemakkelijkste liggen kon, draaide zich op zijn zij, lei het hoofd op zijn arm en deed zijn ogen dicht. En zo moe was ook hij van de inspanning en zenuwachtigheid, dat het niet lang duurde, of ook hij sliep in. En daar lagen nou die twee schavuiten rustig te snorken, terwijl thuis hun moeders in doodsangst zaten te huilen en de politie overal aan 't zoeken was en aan 't dreggen.

Bulletje werd het eerste wakker. Hij ging rechtop zitten en wreef in z'n ogen. Toen riep hij slaperig: 'Moeder! . . . is 't al tijd?'

Maar in plaats van z'n moeders stem hoorde hij die van z'n vriend Bonestaak, die half dromend mopperde: 'Zeg, schreeuw je eigen wakker, dikbuik!'

Daar zaten ze toen naast mekaar in hun ogen te wrijven. Er was maar heel weinig licht, dat door een nauw kiertje van het losliggende deksel viel.

'Wat is dat nou?' zei Bulletje verbouwereerd.

Bonestaak zei: 'Het bed schommelt . . . Toe, schei uit met je lolletjes!'

Maar toen maakte het bed ineens zo'n rare beweging, dat de vrienden tegen mekaar aanrolden en meteen klaar wakker waren en zich alles herinnerden.

'We zijn op zee!' riepen ze beiden tegelijk. 'Nou moeten we d'r uit zien te komen!'

Als Bonestaak op z'n tenen ging staan, kon-ie net bij de zoldering komen en daar begon hij nou met een stuk steenkool tegenaan te kloppen.

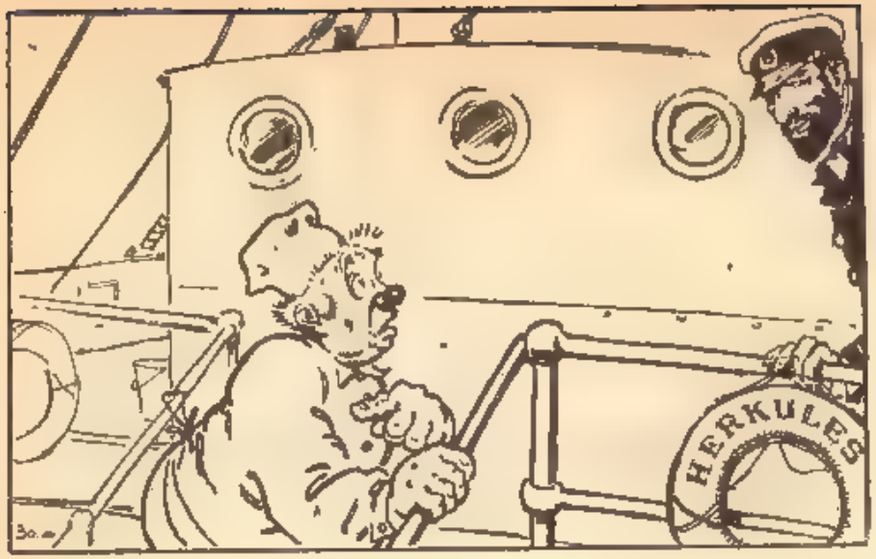

Met een verschrikt gezicht kwam de kok de brug op lopen. Zijn ogen waren twee maal zo groot als anders.

'Kapitein!' hijgde hij. 'Kapitein! . . . Het spookt onder het dek!'

De kapitein lachte hem uit.

'Zo'n grote, dikke kerel!' zei hij. 'En dan nog bang voor spoken! Je moest je wat schamen, kokkie!'

'Werendig, kapitein,' riep de kok, "t is vast waar. 't Klopt aldoor en ik heb ook zuchten gehoord . . . O! o! o! Je zal zien dat 'et schip op deze reis vergaat . . . M'n arme vrouw en kindertjes! O! o! o!'

'Ach, malle! schei toch uit,' riep de kapitein. 'Ik zal met je meegaan. Dan zullen we 's zien, wie de grappenmaker is, die spookje speelt.'

Zo liepen ze het dek af en daar stonden al een paar matrozen en een stoker schuw te kijken naar de plaats, waar het geklop vandaan kwam.

'Hoort u wel, kapitein?' vroeg de kok en hij werd bleek van angst. 'En dat akelige zuchten . . . O! o! o! daar roept er een om hulp . . . Wat een slecht voorteken! . . . We zullen vergaan! . . . Je zal 'et zien!'

De kapitein stond een ogenblik stil en dacht na. Toen zei hij tegen de stoker: 'Maak jij dat deksel es los en kijk es wat er in die bunker zit. Daar is natuurlijk iemand in weggekropen.'

De stoker aarzelde en de kok riep angstig: 'Niet doen! Niet doen! . . . Je ken nooit weten!'

'Vooruit!' beval de kapitein en toen gehoorzaamde de stoker. Hij nam het deksel weg en keek nog wat aarzelend in de bunker.

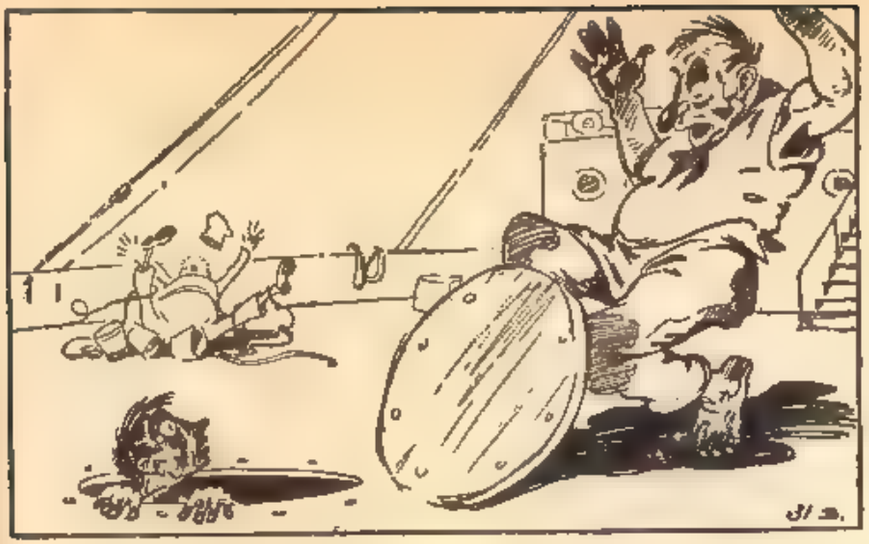

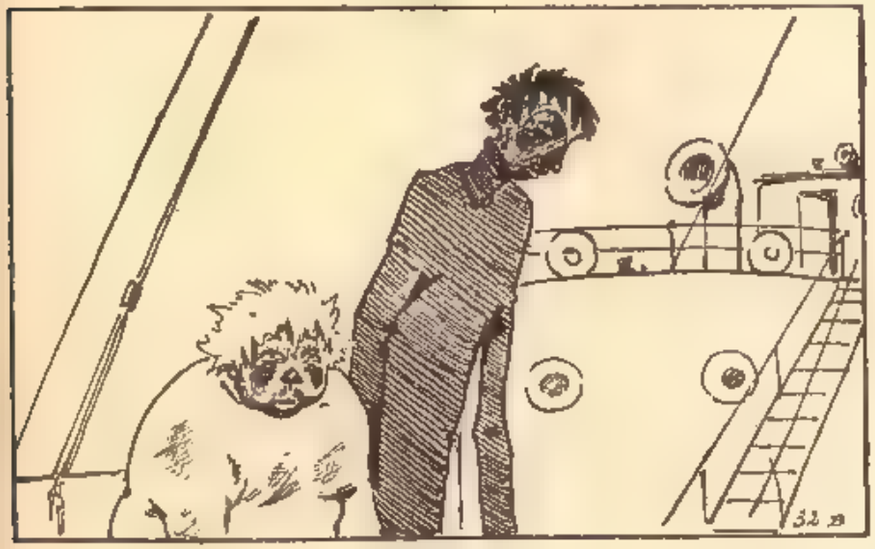

Maar ineens sprong hij achteruit; een paar kleine, zwarte handen klemden zich om de rand en een roetzwart gezicht met witblinkende ogen verscheen plotseling in het donkere gat.

'De duivel! De duivel!' schreeuwde de bijgelovige kok en hij holde weg, maar hij struikelde over een touw en viel over een paar emmers en dat alles maakte zo'n spektakel, dat ie er zelf nog veel banger van werd en gilde alsof de duivel hem al in z'n nekvel had.

De kapitein en de matrozen lachten de bange kok hartelijk uit. Zij begonnen te begrijpen wat er aan de hand was: de een of andere kwajongen was van huis weggelopen en had zich in de bunker van de 'Herkules' verstopt. Dat gebeurde wel meer. De stoker greep onze vriend Bonestaak bij zijn polsen en sleurde hem op het dek. Toen klonk Bulletjes stem angstig uit het duister: 'Nou ik nog! . . .' Hij stak zijn handen omhoog en met veel moeite trok de stoker de dikke Bul door het gat.

Daar stonden de twee vrienden, zo zwart als Morianen, met neergeslagen ogen voor de kapitein, voor Bonestaaks vader, en bibberden van angst. De kapitein herkende hen niet en begon uit te varen over kwajongens, die van huis wegliepen en over de politie en de gevangenis en nog veel meer verschrikkelijkheden.

'Ik zou ze maar overboord gooien, kapitein,' zei een ouwe matroos met een knipoogje. 'Dat doen we immers altijd.'

'O nee, vader! Niet over boord!' schreeuwde Bonestaak ineens en hij viel voor z'n vader op de knieën.

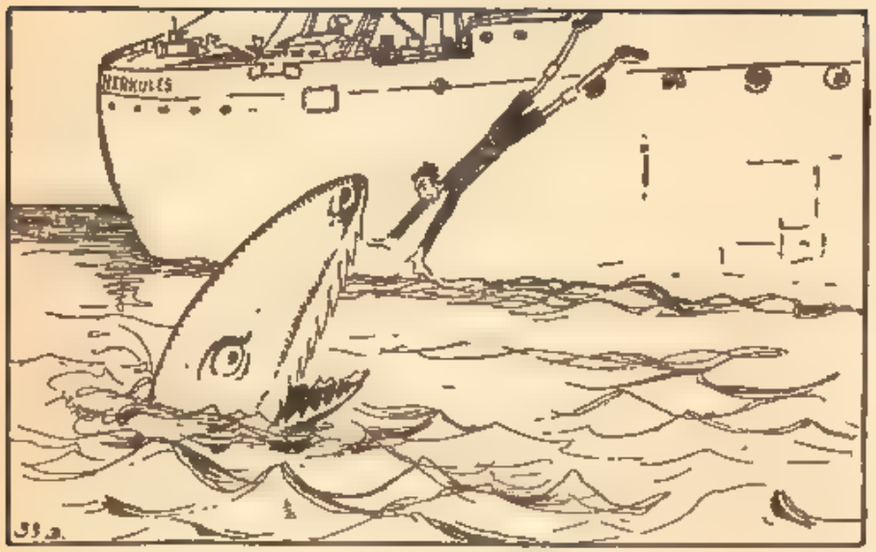

De kapitein sprong een heel eind achteruit, toen hij zich 'vader' hoorde noemen en de stem van z'n zoon herkende. Bulletje viel ook op z'n knieën en kermde om genade en dat ie 'et nooit meer doen zou. De matrozen, de stoker, de kok stonden er verwonderd bij en daar kwam Bulletjes vader, de stuurman, ook aanlopen.

'Wat alle-drie-drommels-de-sakkerdekrakeling!' brulde de kapitein. 'Wat heb ik nou an m'n schuit hangen! Ben ik nou gek geworden of droom ik?'

'Nee, vader, heus, ik ben 'et en Bulletje. We wouen zo dolgraag de reis meemaken,' jammerde Bonestaak en in gedachten zag ie al een grote haai, die naar 'em hapte, als ie over boord geslingerd werd.

'Wat Bulletje? . . . Wat is er met Bulletje?' klonk daar de zware stem van de stuurman en met grote stappen kwam hij naderbij.

En daar stonden de twee vaders tegenover hun lieve zoontjes en wisten de eerste ogenblikken niet, hoe ze 't hadden.

De stuurman zag al even bleek als de kapitein en een hele zwerm gedachten vloog de beide mannen door het hoofd. Bulletjes vader wou ook beginnen met uit te varen, maar de kapitein lei de hand op zijn arm en zei: 'Wacht maar even, stuur, en ga mee naar m'n hut. Ouwe Hein zal intussen de twee vagebonden met bezem en zwabber schoon boenen en dan zullen we verder zien. Vooruit nou maar!'

En zonder naar de jongens om te kijken, liep hij met de stuurman naar zijn hut.

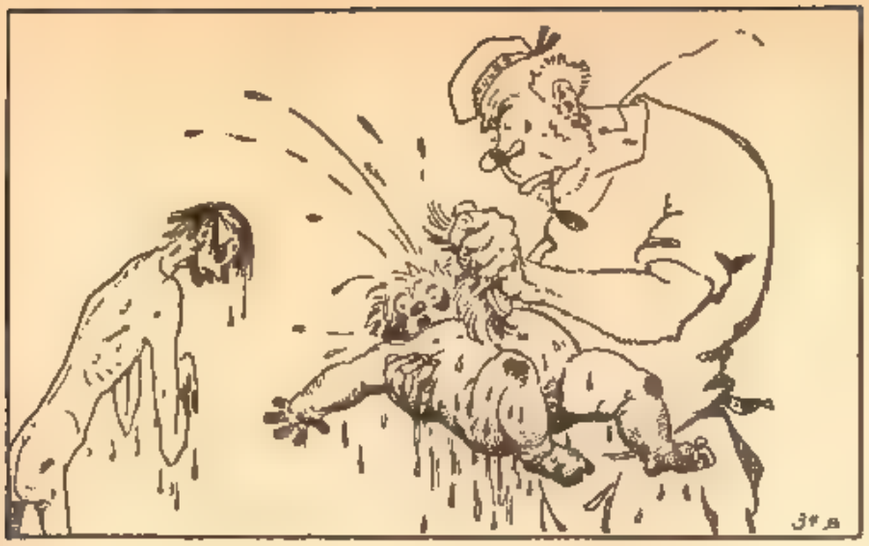

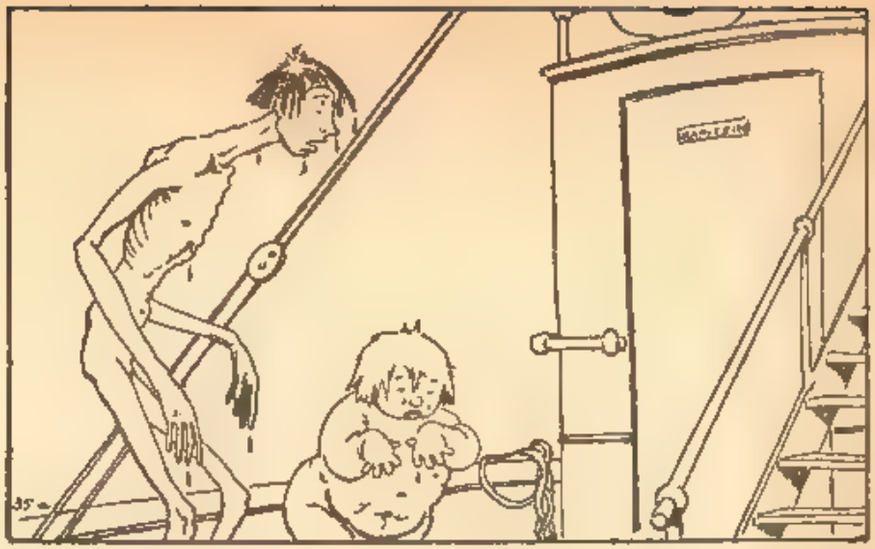

'Vort, jullie schandebrokken,' bromde Hein, 'we zallen jullie es effen opknappen.' Zwijgend liepen de jongens achter hem aan. Op het voorschip moesten ze zich spiernaakt uitkleden en daar begon Hein ze in te smeren met groene zeep. Daarop kletste hij ze een emmer water over hun lijf en begon ze met een bezem te bewerken, alsof hij de vloer stond te schrobben. Bonestaak en Bulletje hielden een wedstrijd in het gillen, maar dat hielp niet veel en je hoorde het haast niet door het daverend gelach van de matrozen, die waren komen toelopen.

Na de vierde emmer water kon je weer zien, dat Bonestaak en Bulletje tot het blanke ras behoorden en toen ze zich met een ruwe handdoek hadden afgedroogd stonden ze daar bibberend en klappertandend op het voordek, poedelnaakt. De oude Hein zei tegen Bonestaak: 'Ik ga even de kapitein waarschuwen. Tel jij in die tussentijd je ribben maar, dan heb je wat te doen.'

Bonestaak was te ellendig om boos te worden en Bulletje te naar om te lachen.

Een poosje later kwam de matroos terug met wat kleren van het koksmaatje. Die moesten ze maar zolang aantrekken tot hun eigen spullen gewassen en gedroogd waren.

Het goed was allemaal veel te groot en te wijd en zelfs Bulletje kon er wel in zwemmen. Ze voelden zich diep ongelukkig onder het spottend gelach van de matrozen en ze wisten zich geen raad bij de gedachte, dat ze zo toegetakeld voor hun vaders zouden moeten verschijnen. 't Was voorlopig toch niet zo lollig als ze zich hadden voorgesteld.

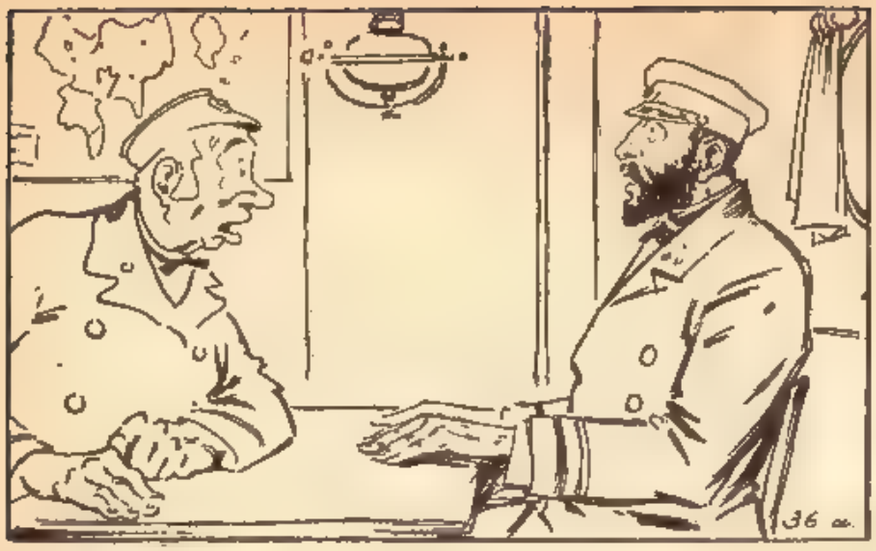

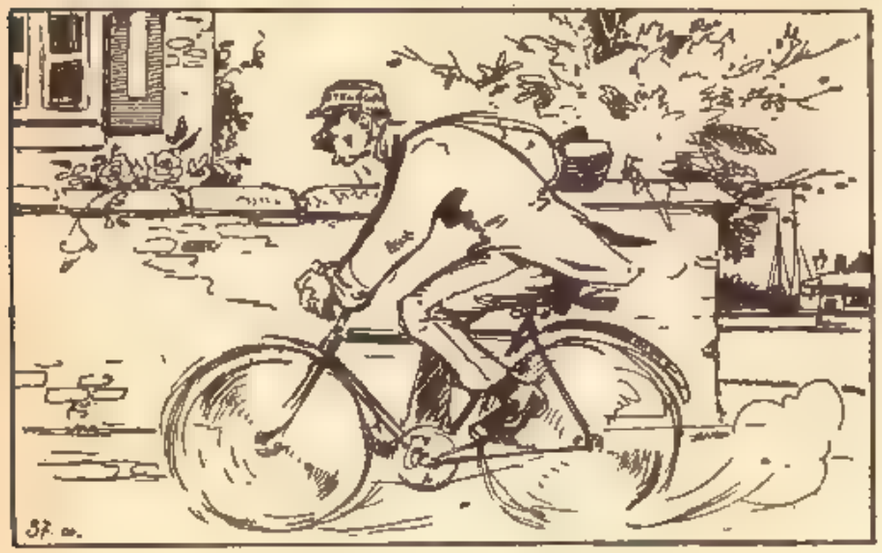

In de hut van de kapitein zaten de twee vaders tegenover mekaar aan tafel, sprakeloos van verbazing en schrik. Eindelijk zei de eerste: 'Wat zeg je me daarvan, stuur?'

'Ik sta gewoon paf!' zei deze. 'Gewoon paf.'

'We hebben een paar knappe zoontjes, stuur.'

'Zeg dat wel . . . een paar lekkere jutteperen.'

'Hoe krijgen de smeerlappen 'et in hun malle hoofden!'

'Zonderling,' zei de stuurman. 'En wij zelf zijn toch altijd zulke erge brave jongens geweest!'

De kapitein lachte in zijn baard en knipoogde.

'Vooral jij,' zei hij. 'Weet je nog wel, hoe je op één middag drie maal door een agent opgebracht bent, omdat je ruiten ingegooid had?'

'Ja, maar jij was nog veel erger,' riep de stuurman. 'Want op de zeevaartschool was er geen enkele leraar of hij heeft je om je streken van zijn les weggestuurd.'

'Hoe is 't mogelijk! Hoe is 't mogelijk,' zuchtte de kapitein, 'dat onze jongens zulke apen van deugnieten zijn.'

'Maar wat moeten we doen?' vroeg de stuurman wanhopig.

'Eerst zal ik een draadloze boodschap naar huis sturen,' vond de kapitein en een ogenblik later vloog het bericht door de lucht naar het land, dat de dierbare zoontjes veilig en wel aan boord waren en dat de moeders zich maar niet ongerust moesten maken.

Toen de kapitein in de hut terugkwam, zei de stuurman: 'Ik heb een idee. We praaien de eerste de beste kustvaarder en geven de jongens mee terug.'

De kapitein keek hem peinzend aan.

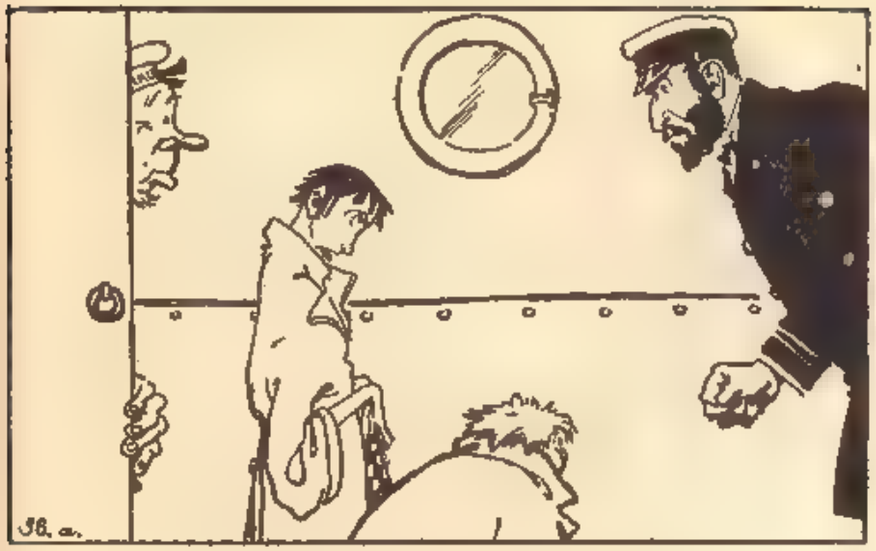

'Dat zou kunnen,' zei hij langzaam. 'Maar ik heb er es over nagedacht. We blijven zeker een jaar onderweg. Zou je 'et eigenlijk wel zo heel erg vervelend vinden om ten minste één van je kinderen die tijd bij je te hebben?'

De stuurman wreef eens peinzend langs z'n kin en antwoordde dan: 'Nee . . . dat nou juist niet . . . En nou de apen toch eenmaal aan boord zijn . . . '

'We kunnen er in ieder geval eens over denken tot we in de eerste haven binnenlopen,' vond de kapitein en de stuurman knikte.

'Kaptein, hier bennen de zondaars,' zei Ouwe Hein, z'n hoofd om de hoek van de deur stekend.

De kapitein en de stuurman keken ineens geweldig streng. En daar stonden de twee boosdoeners met gebogen hoofd en neergeslagen ogen voor de tafel. Ze zagen er zo bespottelijk uit in hun rare plunje, dat de vaders moeite hadden, hun lachen te houden. Maar de kapitein begon met barse stem: 'Zo, modderbakken! . . . vlegels . . . schandalen dat jullie zijn? . . . Wat moeten we nou met jullie doen, he? . . .'

'Vader,' begon Bonestaak schuchter.

'Ik ben je vader niet,' bulderde de kapitein. 'Hier ben ik alleen maar de kapitein. En jullie zijn indringers, inbrekers, en ik moet jullie daarvoor zwaar straffen. Om te beginnen zal ik jullie vierentwintig uur geboeid op water en brood in een cel opsluiten en dan zal ik er eens over denken of ik jullie morgen om deze tijd zal laten kielhalen, zo, rrtsj aan een touw onder het schip door. Begrepen, slampampers! Hein, vraag of de bootsman even hier komt.'

Tien minuten later zaten Bonestaak en Bulletje op een houten bankje in een klein, donker kamertje met ijzeren wanden. Aan hun handen rinkelde boeien en ze huilden tranen met tuiten, een hele tijd achtereen. Eindelijk zei Bulletje snikkend: 'Een lekkere vader, die je hebt!'

Dat kon Bonestaak niet hebben. Hij hield zijn tranen in en antwoordde nijdig: 'Wat doe jij dan ook in te breken op zijn schip?!'

'Wel alle mensen!' schreeuwde Bulletje en van boosheid vergat hij langer te huilen. 'Dat moet jij me nodig verwijten! Jij hebt me d'r zelf toe overgehaald!'

'Nietes!' riep Bonestaak. 'Je hebt 'et zelf gewild, net zo goed als ik . . . Gemenerd!'

Ze zouden zeker hevige ruzie gekregen hebben, maar de sleutel knarste in de deur en een matroos zette zwijgend een kruik water voor hen neer en lei er een droog stuk brood naast. Dat vonden de jongens zo'n akelig gezicht, dat ze weer kermend begonnen te huilen. En de zwijgende matroos ging weg en sloot de deur.

Een tijdje zeiden de jongens niets. Ze keken allebei zwijgend naar het water en het brood. Eindelijk zei Bulletje: 'Heb jij honger, Bonestaak?'

'Ja, eigenlijk wel,' antwoordde die, zo onverschillig als hij kon.

'Ik ook,' bekende Bulletje gul. 'En ik denk dat ik maar eens aan dat brood zal beginnen.'

'Nou, dat zal ik dan ook maar doen,' vond Bonestaak.

En toen ze er eenmaal aan begonnen, voelden ze pas hoe hun maag jeukte en ze lieten geen kruimeltje over.

'Ik zou eigenlijk best nog wat lusten,' zei Bulletje onvoldaan.

'Zeker met worst erbij,' hoonde Bonestaak.

'Waarom niet?' vroeg Bulletje. 'Voor zulke magere graten als jij bent is droog brood genoeg.'

'Lekker,' grinnikte Bonestaak. 'Heb ik 'et beter as zo'n vette veelvraat as jij bent.'

Een tijdje zwegen ze en keken mekaar boos aan.

'Wat duurt de tijd in de gevangenis lang!' zuchtte Bulletje toen en nam een slok uit de waterkruik. Maar Bonestaak had geen zin om te praten en keek somber vóór zich.

Toen ze een poosje zwijgend voor zich gekeken hadden, zei Bulletje met een benauwd gezicht: 'Zou je vader ons morgen heus laten kielhalen?'

Bonestaak keek bedenkelijk. Hij had best aan zijn vaders gezicht gezien, dat die maar een grapje maakte en het lang zo erg niet bedoelde als het wel leek. Maar hij wou Bulletje plagen en zei dus: 'Ik denk 'et wel. Dat is zo de gewoonte, he, als ze je straffen willen.'

Bulletje kreeg eerst een erge kleur en toen werd-ie weer ineens bleek. De angst had 'm lelijk te pakken.

'Och,' zei Bonestaak troostend, 'zo erg is 'et ook niet. Een touw onder je armen, en ze trekken je met een vaart even onder 'et schip door . . . 't Is zó gebeurd.'

Bulletje knapte wat op.

'Alleen as je zwaar bent, zoals jij,' ging Bonestaak voort, 'dan kan 'et gevaarlijk zijn. Als de matrozen moe worden, laten ze je kalm een poosje onder water hangen.'

Bulletje stierf duizend doden van angst.

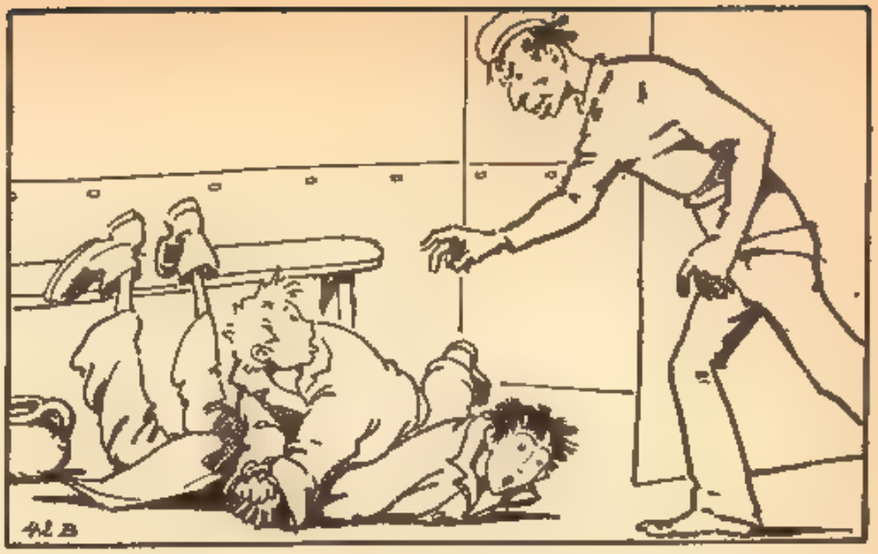

Bonestaak zag, hoe zijn vriendje van angst voor het kielhalen zweette en dat vond-ie toch wel wat erg. Ineens begon-ie te lachen en riep, terwijl hij hem een stoot tegen zijn schouder gaf. 'Wees toch niet zo bang, malle. 't Is immers maar een lolletje!'

'Een lolletje?' vroeg Bulletje onzeker. 'Worden we niet gekielhaald?'

'Wel nee, sufferd! Dat zei ik maar om je te plagen!'

Bulletje was geweldig opgelucht, maar het idee, dat Bonestaak hem bang gemaakt en uitgelachen had, vond hij heel onplezierig en hij werd zo nijdig als een spin. Zonder wat te zeggen, liet hij zich boven op zijn plaaggeest vallen en daar lagen ze te rollen en te vechten. Ze schreeuwden om het hardst en hun boeien maakten het spektakel nog erger.

Plotseling vloog de deur open en daar stond de matroos, die op hen moest letten en keek verbaasd op de vechtende kluwen neer.

Toen de vechtende vrienden de matroos zagen, krabbelden zij haastig overeind. Zij maakten een bespottelijke indruk met hun veel te grote kleren en hun verwarde haren. De matroos hield zijn lachen in en zei streng. 'Weten jullie niet, dat vechten aan boord streng verboden is? Kom maar es mee naar de kapitein.'

Beschaamd en ongerust volgden Bonestaak en Bulletje hun bewaker en Bulletje zuchtte zachtjes: 'Wat zou ons nou weer boven het hoofd hangen?'

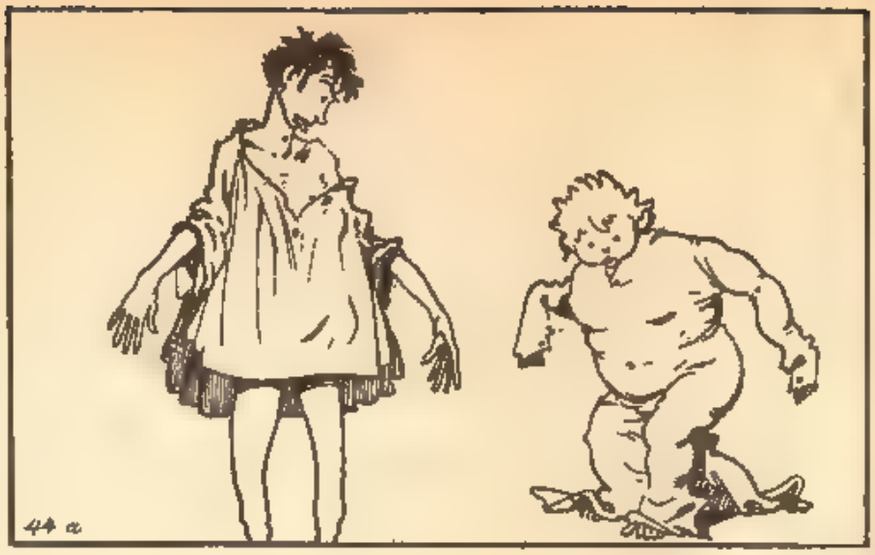

Toen ze in de hut van de kapitein kwamen, vonden ze daar niemand. Maar wel lagen er hun gewone kleren. Die waren vlug gewassen en op de machine gedroogd. Heel erg schoon zagen ze er nog niet uit, maar zó nauw werd aan boord niet gekeken. De matroos deed hun boeien los en zei bars: 'Eigen kleren aantrekken, en een beetje gauw. Zo meteen komt de kapitein en dan motten jullie klaar zijn. Aste gesmeerde weerlicht!'

Met zenuwachtige haast begonnen de jongens zich te verkleden. In hun opgewondenheid en angst vergisten ze zich een paar keer en Bulletje trok Bonestaaks hemd aan, dat tot op de grond afhing, maar zo nauw was, dat de kleine dikzak het haast niet meer uit kon krijgen en er een grote scheur in trok. Bonestaak begon dadelijk uit te varen, maar de matroos kwam er tussen en toen kalmeerden ze weer. En net stonden ze weer in hun gewone plunje en hadden ze de handboeien weer om, of daar kwam de kapitein.

Zodra die hoorde wat er aan de hand was, zette hij vreselijk woeste ogen op en hij sloeg met zijn vuist op de tafel, dat het dreunde en de twee deugnieten bijna door hun knieën zakten van de schrik.

'Wel sapperdemalleworstmachien!' schreeuwde hij. 'Zo'n gespuis heb ik nog nooit aan boord gehad! Vechten nog als ze geboeid zijn! Weet je wat, boei ze aan handen en voeten en leg ze aan de ketting vast. En als ze dan d'r mond nog open durven doen, zal ik ze nog muilkorven ook!'

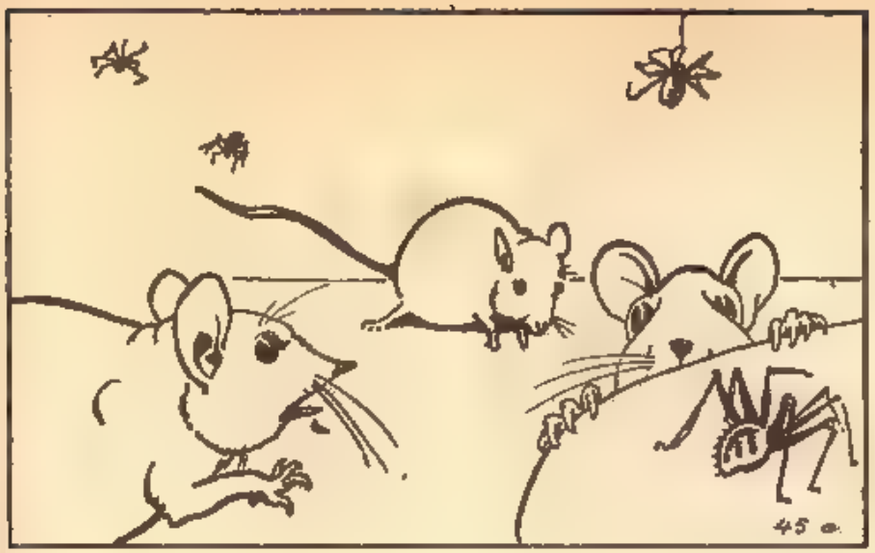

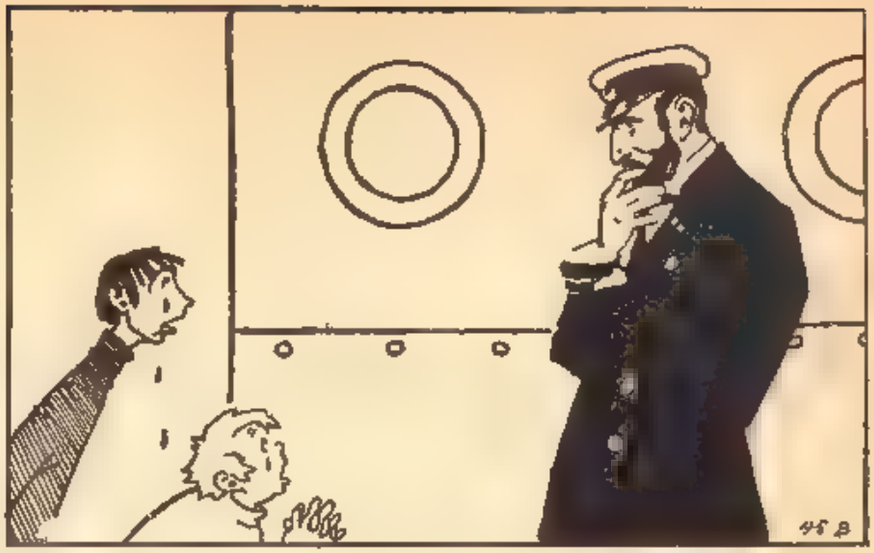

Dat vooruitzicht was onze twee helden toch wel wat kras! Ze hieven allebei hun handen omhoog en brulden:

'Genade! Genade, asjeblieft!. . . We zullen 'et nooit meer doen!'

'Naar beneden!' riep de kapitein. 'In het hok vol ratten en spinnen!'

'O, nee, meneer! O, nee meneertje!' smeekte Bulletje, die nergens zo bang voor was als voor ratten en spinnen. En Bonestaak snikte hartverscheurend en vergoot stromen van tranen.

De matroos lei zijn zware handen op hun schouders en duwde hen naar de deur.

Toen ze, schreeuwend en kermend, al op de drempel waren, zei de kapitein ineens: 'Nou, wacht dan nog maar even. Ik zal nog es met de boeven praten. Ga jij maar aan je werk.'

De matroos ging weg en hoopvol keken de jongens door hun tranen heen naar de kapitein, die zat na te denken en met zijn hand door zijn ruige baard streek. Ineens keek de stuurman om de hoek en de kapitein zei: 'Kom es binnen, stuur, dan zullen we samen overleggen, wat we met deze slechte kinderen doen moeten.'

''t Zijn net kwaje honden,' zei de kapitein. 'Ze moeten aldoor vechten. Zelfs als ze samen in de cel zitten.'

'Daar weet ik een mooi middel voor,' zei de stuurman. 'De kat met negen staarten.'

'Hm!' zei de kapitein peinzend. 'De kat met negen staarten! Da's een idee... Zo'n zweep met negen riemen met knopen d'r in... ja... dat wil wel es helpen.'

Bulletje begon alweer te brullen en Bonestaaks onderlip hing ook erg laag.

'Kijk,' ging de stuurman onverstoorbaar voort, 'we geven ze elk zo'n kat met negen staarten en dan moeten ze op mekaar lostrommelen. Als ze niet hard genoeg slaan, kunnen we een paar matrozen laten helpen. En wanneer d'r een bij neervalt...'

'O... vader!' kermde Bulletje, die zich in gedachten al vol blauwe en bloedrode striemen zag.

'Dat ventje zegt vader tegen me,' riep de stuurman boos. 'Hoe komt ie erbij? Míjn zoontje zou z'n moeder nooit zo'n verdriet aandoen!'

Bonestaak en Bulletje vonden het vreselijk dat hun vaders maar aldoor net deden of ze vreemden waren en ze huilden zo verdrietig, dat de kapitein en de stuurman er meelij mee kregen. En Bonestaaks vader zei nadenkend: 'Ja..., en als ze nou maar beterschap wouen beloven!'

Dat hoefde hij geen tweemaal te zeggen! Bulletje en Bonestaak riepen om 't hardst, dat ze heus beter zouden oppassen, altijd braaf zijn, nooit meer zouden weglopen en zeker niet meer met elkaar vechten.

'Ja, dat verandert de zaak natuurlijk een beetje,' zei de stuurman. 'Zullen we ze dan de boeien alvast maar afdoen, kap'tein?'

De kaptein keek bedenkelijk, maar hij liet toch toe, dat de stuurman de jongens de boeien van de polsen nam. Die voelden zich ineens honderd pond lichter en dansten van blijdschap. Maar toen de stuurman zo langs zijn neus weg vroeg: 'En nou maar kielhalen?' stond Bulletje ineens stokstijf stil van schrik en zelfs Bonestaak werd een beetje bleek. Zou het toch ernst zijn?

'Zijn d'r hier haaien in de buurt?' vroeg de kapitein.

'Ik geloof het wel,' antwoordde de stuurman onnozel. 'Waarom vraag je dat?'

'Wel,' zei de kapitein peinzend, 'we hebben es een matroos gekielhaald, ook op een plaats waar haaien waren, en die trokken we aan de andere kant zonder benen op, weet je nog wel? Een haai had de helft van 'em afgehapt.'

De stuurman zei onverschillig: 'Nou ja, zulke kleinigheden kunnen je altijd overkomen.'

Toen keken de twee jongens zó benauwd, dat hun vaders het niet langer uit konden houden en onbedaarlijk begonnen te lachen. Nog half angstig en toch al half gerustgesteld keken Bonestaak en Bulletje elkaar en dan hun vaders aan.

'Malle brasem!' riep de kapitein en hij stak Bonestaak zo lang als ie was, boven zijn hoofd. 'Zou je nou denken, dat je eigen vader je zou laten kielhalen!'

En toen begon Bulletje nog eens te huilen, maar nou van blijdschap en Bonestaak lachte, dat ie schudde.

'En hoeven we nou ook niet meer op water en brood in de cel?' vroeg Bonestaak gauw.

'Daar moet ik nog es over denken,' zei z'n vader. 'Want jullie hebben een zware straf verdiend. Zo weg te lopen. . .'

'Maar as je met je vader meegaat, loop je toch niet weg!' piepte Bulletje, nog naslikkend.

De stuurman en de kapitein keken mekaar aan.

'Da's een prachtig smoesje,' zei de eerste en de tweede voegde erbij: 'Maar eigenlijk is 'et toch ook een beetje waar.'

'Gaan jullie nou maar es even wat over 'et schip rondlopen,' zei de kapitein, 'dan zal ik es met de stuurman overleggen wat er verder met jullie gebeuren moet.'

Dat lieten de vrienden zich geen twee maal zeggen. In minder dan geen tijd waren ze de deur uit en stonden bij de verschansing. Ze lachten tegen mekaar en vonden dat ze er tot nog toe goed afgekomen waren. Ze waren wel wat moe van de doorstane angsten, maar ze hadden goede hoop, dat nu het ergste geleden was.

Een tijdje stonden de jongens stilletjes over de verschansing te kijken naar de wijde, wijde zee, die blank als een spiegel in het zonnetje lag te blinken. Heel in de verte zagen ze een andere stoomboot, maar voor de rest was er nergens een schip te zien.

Bonestaak keek Bulletje eens aan.

'Fijn he!' zei hij genietend. 'We zijn nou tenminste echt op zee.'

Bulletje knikte. Ineens grinnikte hij en zei: 'Waar zouen de jongens op school nou mee bezig zijn?'

'Kan me niks bommen,' zei Bonestaak. 'Ik kan aan die school geen eens meer denken . . . Ga je mee overal es kijken?'

Ze liepen de hut langs en toen ze net de hoek om kwamen stonden ze ineens tegenover een kanjer van een scheepshond. Het is nog onzeker, wie het ergste schrok, de hond of de jongens. Het beest schoof achteruit, zette zijn nekharen op en liet brommend zijn tanden zien. De jongens deden ook een stap terug en Bonestaak greep Bulletje bij de arm zonder dat-ie 'et wist.

En zo bleven ze even bewegingloos staan.

Ineens zei de hond: 'Waf!' sprong vooruit en hapte naar de dikke benen van Bulletje. Die gaf een gil, bedacht zich geen ogenblik, maar rende weg, langs de verschansing naar voren. De hond blaffend achter hem aan en Bonestaak met zijn lange benen weer achter de hond aan.

'Help! Help!' schreeuwde Bulletje. Toen struikelde hij over een eind touw en kletste languit op het dek.

De hond schoot over Bulletje heen en net toen hij zich wou omkeren om een nieuwe aanval op de dikke kuiten van de vreemdeling te doen, kreeg hij een straal ijskoud water onder zijn staart. Bonestaak had net een emmertje zien staan, alsof het voor hem klaar gezet was. De hond vloog verschrikt opzij en ging er toen jankend vandoor, bang voor een nieuw stortbad.

'Dat was nog net op tijd, Bulletje!' riep Bonestaak. 'Die hond had zin in biefstuk en hij vond zeker, dat jij er erg lekker uit zag!'

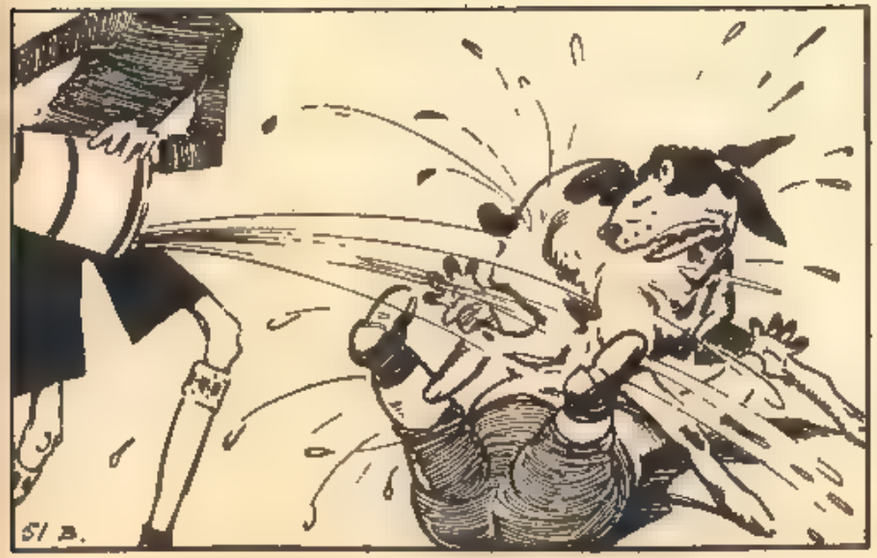

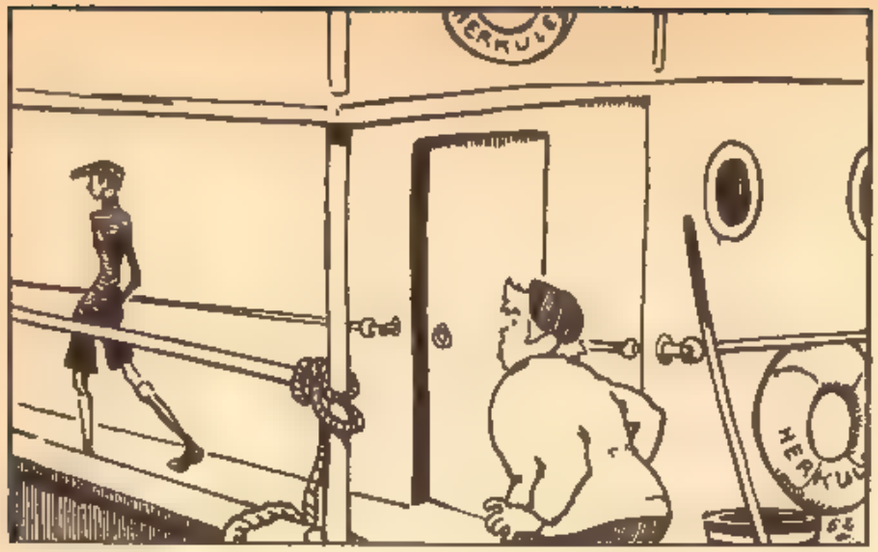

Bulletje was rechtop gaan zitten en keek angstig om zich heen.

'Waar is dat loeder gebleven?' vroeg hij.

'Hij is daar dat deurtje in gevlucht,' vertelde Bonestaak. 'Ga je mee es kijken, wat daar is?'

'Zeker om die gemene bullebijter weer aan m'n benen te krijgen,' zei Bulletje allesbehalve geestdriftig.

'Nou, dan ga ik alleen,' riep Bonestaak minachtend, en hij stapte op de deur af, van verre gevolgd door Bulletje, die in stilte hoopte, dat de hond op zijn vriend af zou schieten.

Bonestaak zag achter de deur een soort keuken. Er stond een groot fornuis en daarvoor de dikke kok met een wit buis aan, een wit schort voor en een grote witte muts op z'n hoofd. De hond zat naast hem en likte z'n natte zijden. Zodra hij Bonestaaks gezicht zag, sprong hij op alle vier poten, ging brommend achteruit en liet dreigend z'n tanden zien. De kok keek om en zei verwonderd: 'Wat heb ik nou an m'n kar hangen?'

Bonestaak lachte en zei: 'Ik ben enkel maar de duivel . . . weet u nog wel?'

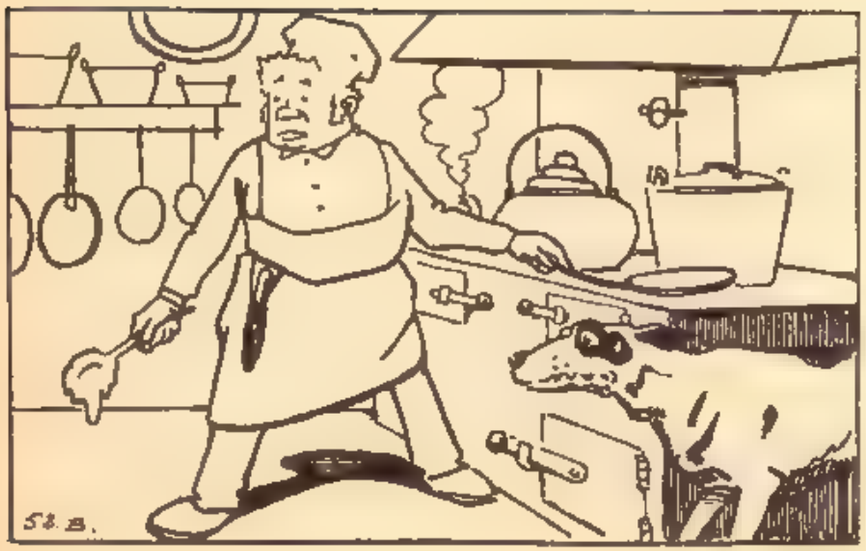

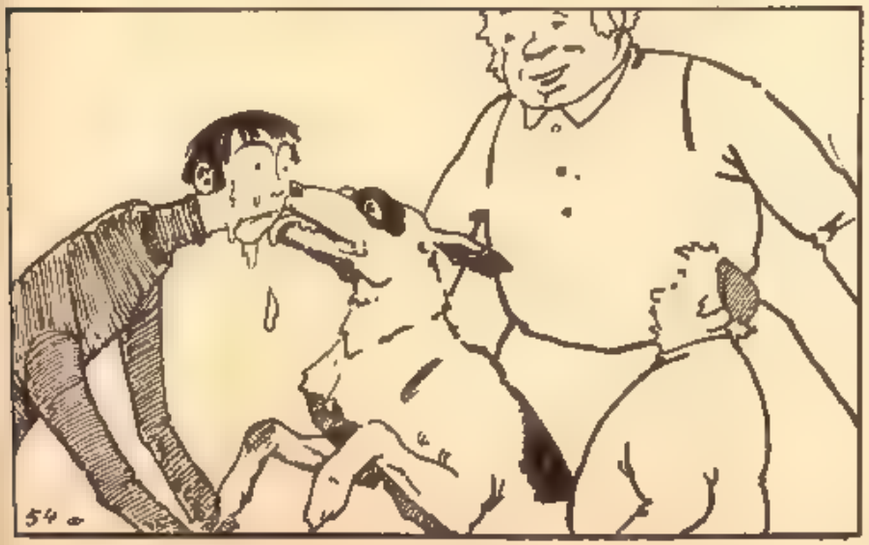

De kok vond het helemaal niet plezierig om herinnerd te worden aan zijn malle bangheid van die morgen. Hij stond juist met een grote pollepel in het beslag voor pannekoeken te roeren en met een snelle beweging smeerde hij Bonestaaks gezicht links en rechts vol van het dikke, kleverige goedje, en zei daar spottend bij: 'Goeie middag dan, meneer de duivel, en wel mag het u bekomen!'

Dat kwam zo onverwachts, dat Bonestaak verschrikt achteruit sprong, struikelde en zo lang als ie was achterover viel.

Bulletje was juist in de buurt gekomen en toen hij zijn vriend zag met de klodders deeg op zijn gezicht, bleef hij staan en moest zich aan de verschansing vasthouden van het lachen. De tranen biggelden hem over de wangen en in het deurtje stond de dikke kok en lachte niet minder. Tot ineens de hond te voorschijn sprong en op Bonestaak toestoof. Bulletje ging er schreeuwend vandoor, menend dat het om zijn kuiten te doen was. En Bonestaak zag de harige snoet van de grote hond vlak bij zijn gezicht en dorst zich van angst niet te verroeren.

Bonestaak bibberde voor de grote bek met de witte, scherpe tanden. Maar dat duurde niet lang, want het bleek al gauw, dat de hond geen kwade bedoelingen had: het was hem om het lekkere, zoete, melkachtige beslag te doen. Dat begon hij met zijn lange, rode tong in grote halen van Bonestaaks wangen te likken. En toen was ook Bonestaaks angst over. Hij begon te lachen en keerde dan de ene en dan weer de andere wang naar de hond, die gulzig doorging met haastige likken zijn hele gezicht van de pap te zuiveren.

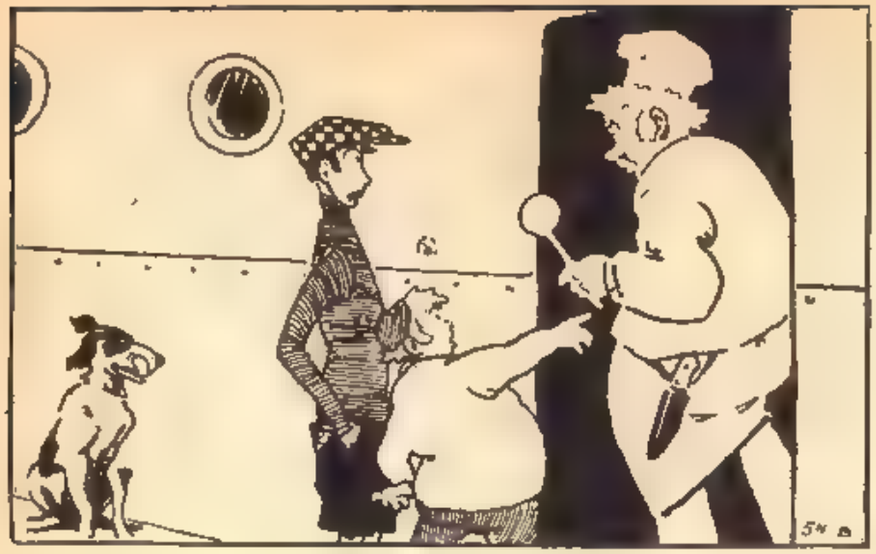

Bulletje was op een afstand blijven staan en ook hij moest lachen, toen hij de hond zo ijverig bezig zag zijn vriend schoon te maken. Voetje voor voetje kwam hij dichterbij en juist toen de hond tevreden terug stapte en Bonestaak grinnikend opstond, was de dikke held weer bij het deurtje. De kok schuddebuikte nog van het lachen.

'Is dat hier de keuken?' vroeg Bulletje bedeesd. De kok keek ineens boos en zei: 'Nee, landkrab, dat heet aan boord fatsoenlijk: een kombuis, versta je?'

'Mogen wij 'es in de kombuis kijken?' vroeg Bonestaak, die met zijn zakdoek de laatste restjes beslag uit z'n oren veegde.

'Welja,' zei de kok, 'as je maar overal met je vurige vingers afblijft.'

De jongens vonden het wát gezellig in de kleine scheepskeuken, waar het snikheet was en alles glòm van het vet. Door een open luchtvenstertje in de zolder kwam een beetje frisheid naar binnen.

De kok was nieuwsgierig en liet Bulletje vertellen, wie ze nou eigenlijk waren en wat er met hen aan de hand was. En ondertussen bakte hij pannekoeken.

Telkens als er een pannekoek aan ene kant gaar was nam de kok de pan van het vuur, wipte er even mee en dan vloog de pannekoek met een sierlijke zwaai omhoog, maakte een luchtsprong en kwam weer in de pan terecht.

Bulletje en Bonestaak waren een en al bewondering voor de knapheid van de kok en dat vond deze maar wat fijn. Telkens gooide hij de halfgebakken koek weer een eindje hoger en de jongens schreeuwden het uit, zo mooi vonden ze het. En zo werden ze al dadelijk goeie maatjes met de kok.

Door de bewondering van Bonestaak en Bulletje werd de kok eigenlijk wel een beetje verwaand. Dat was kinderachtig, maar grote mensen zijn heus soms ook wel eens wat kinderachtig. En om te laten zien, dat hij nog veel knapper was dan de jongens wel dachten, gooide hij de pannekoek telkens wéér hoger, tot ie op het laatst, om de kroon op zijn werk te zetten, met zijn koekepan even mikte en toen de koek een reuzenzwaai gaf, zodat die door het openstaande zoldervenstertje de lucht in vloog.

'Oooo!' riepen de jongens en met een fiere glimlach hield de kok de pan klaar om de koek weer op te vangen. Daar stond hij, en wachtte. Maar de koek kwam niet terug. Dat was een zonderling geval! Verbaasd keken de drie mekaar aan. Hoe hoog zou die koek wel gevlogen zijn? Ineens stoof de kok naar buiten en de jongens liepen hem achterna . . .

Boven op de kombuis zat een matroos aan een paar touwtjes te draaien. Hij keek erg onnozel, maar het vet zat nog aan zijn lippen en de kok begreep, dat de slimmerd de pannekoek in de vlucht gegrepen en gauw opgegeten had.

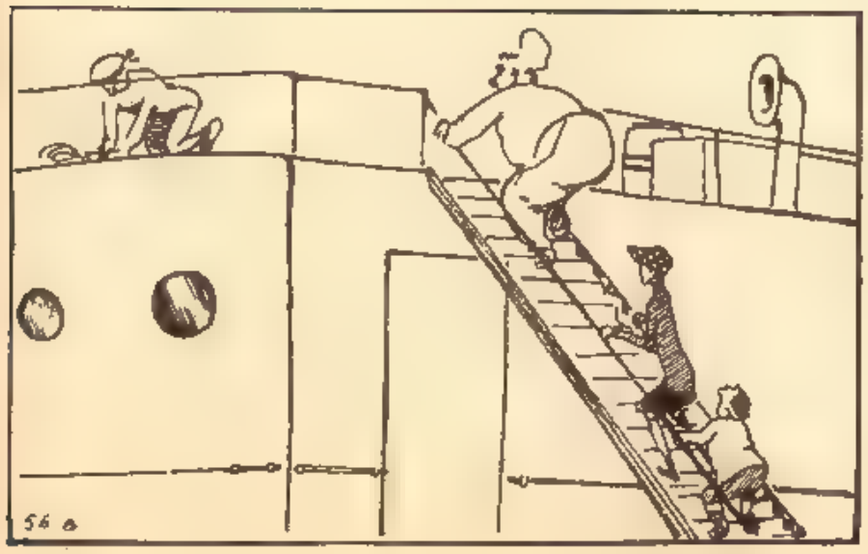

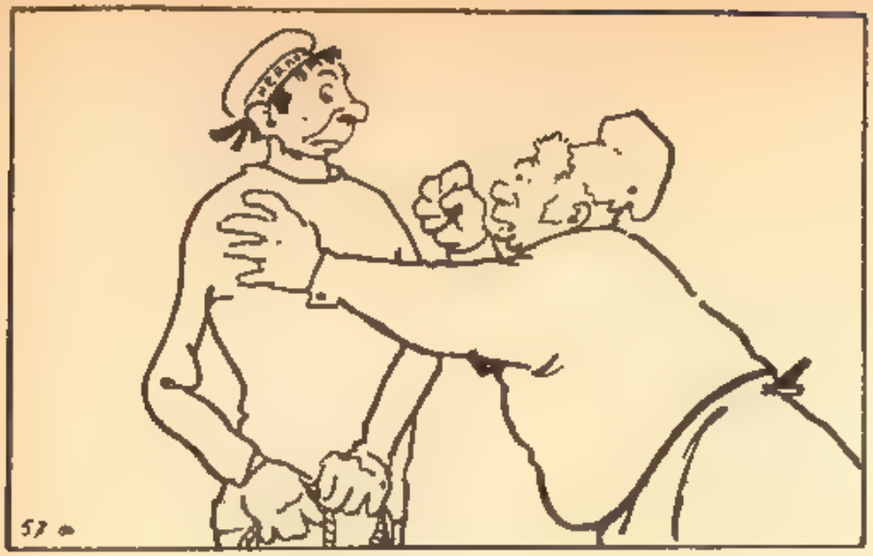

'Schooier!' riep de kok verwoed. 'Heb jij m'n pannekoek gegapt?'

De matroos deed of ie erg schrok en zei toen: 'Gossie, was die van jou, kok? . . . Ik dacht, dat ie op z'n eigen houtje een luchtreisje wou maken en toen heb ik 'em gevangen.' En hij lachte en slikte het laatste stukje naar binnen.

''k Wou, dat je tenminste je fikken gebrand had,' raasde de kok.

'Ken niet,' zei de matroos bedaard, 'ik heb leren fikken, kijk maar.' En hij toonde zijn bruine, verweerde handen.

De kok wou er geen praat meer over hebben en liep de kombuis weer in. Bonestaak en Bulletje moesten inwendig vreselijk lachen om die droogkomieke matroos en om het malle gezicht dat de kok gezet had, toen die pannekoek maar niet terug kwam. Maar ze wilden hun nieuwe vriend niet boos maken en gaven hem dus gelijk, toen hij beweerde, dat alle matrozen schooiers waren.

'Mag ik 'et ook es proberen, kok, met zo'n pannekoek?' vroeg Bulletje.

'He, ja!' viel Bonestaak bij, 'ik ook, kok, toe.'

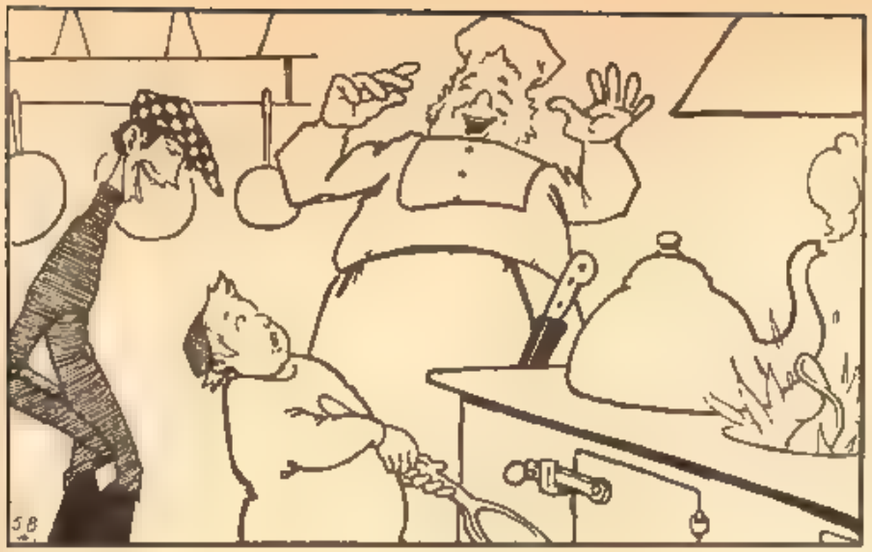

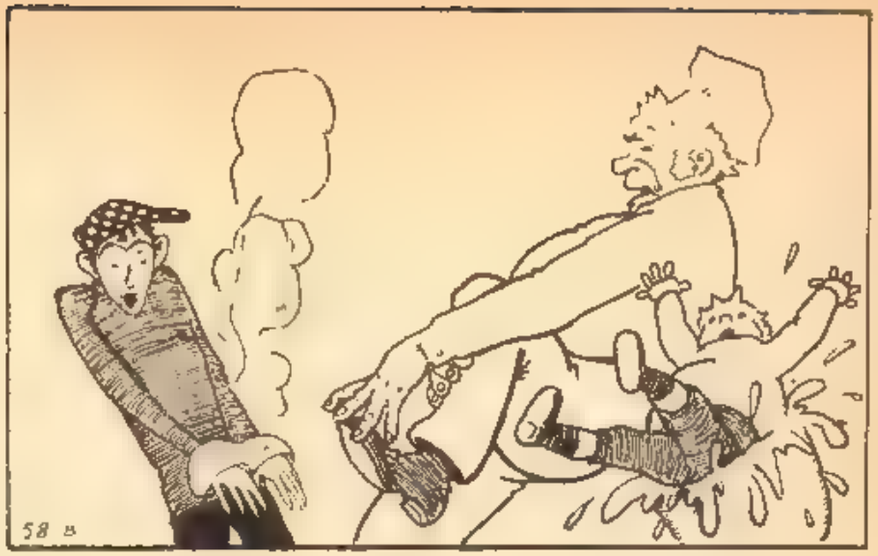

'Dat zal je niet meevallen, jongelui,' zei de kok met een lachje. 'Maar als je 't nou met alle geweld wilt, vooruit dan maar.'

Bulletje was het eerst aan de beurt. Hij spande zich erg in, stak z'n tong tussen z'n lippen en gaf de pan een forse zwaai. De koek vloog sissend omhoog, kletste met de natte kant tegen de zoldering en viel toen precies door de opening van het fornuis in de vlammen. De kok lag half flauw van 't lachen tegen de wand en Bonestaak lachte luidkeels mee! En Bulletje stond mal met de pan in z'n handen naar de natte beslagplek tegen de zolder te kijken.

Toen was het de beurt van Bonestaak. Die nam zich voor om het beter te doen! Hij gooide de pannekoek prachtig omhoog. De koek sloeg onder het draaien dubbel, maakte een zonderlinge buiteling en kwam precies — op Bonestaaks handen terecht. Die gaf een schreeuw van de pijn en liet de pan los. De lachende kok kreeg het zware ding op z'n tenen, sprong achteruit tegen Bulletje aan, die ook al gierde van de pret en Bulletje viel om en kwam met z'n achterste te land in de pot met beslag. Het witte spul spatte naar alle kanten omhoog en over de vloer. Dat was een schrik!

Bulletje schreeuwde huizenhoog, de kok tierde als een razende en Bonestaak vergat helemaal z'n verbrande vingers en kreeg bijna een stuip van het lachen. Hij stond op één been rond te dansen met z'n handen tegen z'n buik gedrukt en hapte naar adem. En zelfs toen de woedende kok hem een pats om z'n oren gaf en hij opzij tegen de grond rolde, bleef hij, liggende, doorlachen en dacht niet anders of hij zou erin blijven. Bulletje was opgekrabbeld en stond tranen als stuiters te huilen. De witte pap van het beslag droop in dikke kloddèrs langs zijn broek.

'M'n hele pot met beslag naar de maan!' jammerde de kok. 'Slampampers, wat doe je ook in de kombuis!'

De matroos was op het geraas naar beneden gekomen en keek de deur in.

'Ben je de jongehéren aan 't kookles geven?' vroeg hij onnozel. Dat maakte, dat de kok haast een zenuwtoeval kreeg van woede en de jongens zorgden, dat ze met spoed de kombuis uit kwamen.

Bulletje liep voorop, ongelukkig hobbelend met zijn korte beentjes wijd van elkaar Tussen twee lachbuien raadde Bonestaak hem aan: 'Je moet die hond opzoeken. Kan die je broek schoonlikken!'

Bulletje en Bonestaak waren nog maar net de kombuis uit, toen de kapitein en de stuurman de hoek omkwamen.

Verbaasd bleven deze staan.

'Wat is hier gebeurd?' vroeg de kapitein.

Briesend van kwaadheid kwam de kok juist de kombuis uitschieten en met horten en stoten vertelde hij, wat er gebeurd was. En de matroos vulde af en toe zijn verhaal met een paar droge opmerkingen aan. De schrik zat de jongens in de benen. Wat zouden hun vaders van deze nieuwe wanordelijkheden zeggen?

Dat viel echter nogal mee. Want nadat de mannen zich eerst met alle geweld ernstig gehouden hadden, barstten ze ten slotte toch in een bulderend gelach uit. Ze sloegen zich op de knieen en rolden tegen elkaar aan van plezier. Toen begon de kok van de weeromstuit ook te lachen en daarop durfden Bulletje en Bonestaak hun boetvaardige houding een beetje te laten varen. Bonestaak lachte zelfs mee en toen greep Bulletje een dikke beslagklodder van z'n broek en smeet die z'n vrindje midden op z'n gezicht, waar hij pletsend zitten bleef. En bij het verbouwereerde snoet van Bonestaak schoot zelfs de ernstige matroos in een onbedaarlijke lachbui.

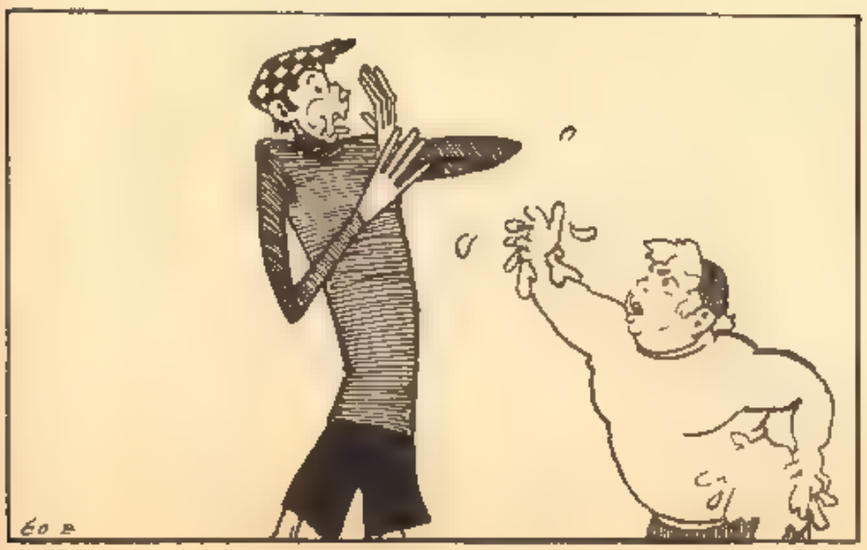

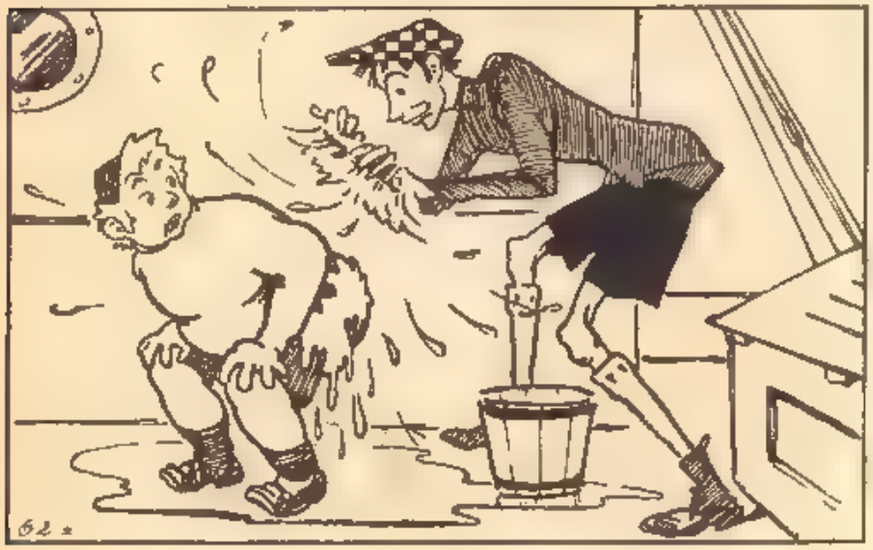

'Gauw de ouwe Hein op gaan zoeken met z'n bezem en z'n boenders,' zei de stuurman tegen Bulletje.

Die bibberde al bij de gedachte aan een nieuwe reiniging door ouwe Heins harde knuisten en hij smeekte: 'Laten wij 't liever zelf even schoonmaken, vader... We zullen 'et wel piekfijn doen, niewaar Bonestaak?'

'O ja,' viel die zijn kameraadje bij. 'Dat kunnen we best.'

'Nou, vooruit dan maar voor deze keer,' zei de kapitein.

Terwijl de jongens wegliepen, keken de mannen elkaar aan en proestten 'et opnieuw uit.

'Als dat zo door moet gaan, kan 'et goed worden!' zei de kapitein toen.

''t Zijn een paar fijne passagiers,' gaf de stuurman toe.

'Och,' zei de matroos, 'ze brengen in ieder geval wat leven in de brouwerij, da's vast.'

'Mij te veel leven,' vond de kok, maar hij lachte toch van harte mee. En daarop gingen ze allemaal weer aan hun werk.

Achter de kombuis vonden de jongens een emmer vol water. Een harde borstel lag erbij.

'Kom hier, Bulletje,' zei Bonestaak vriendelijk, 'dan zal ik je even schoonmaken.'

Bulletje vertrouwde die vriendelijke toon maar half. Toch ging hij gehoorzaam krom staan op Bonestaaks verzoek en deze begon onmiddellijk het reinigingsproces. Met grote halen borstelde hij over de gewitte broek en verzuimde niet, daarbij overvloedig gebruik te maken van het koude water.

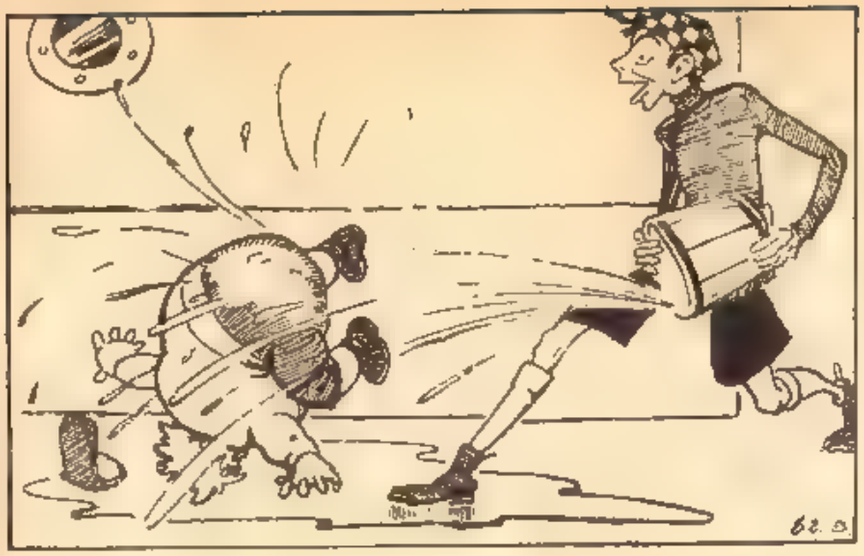

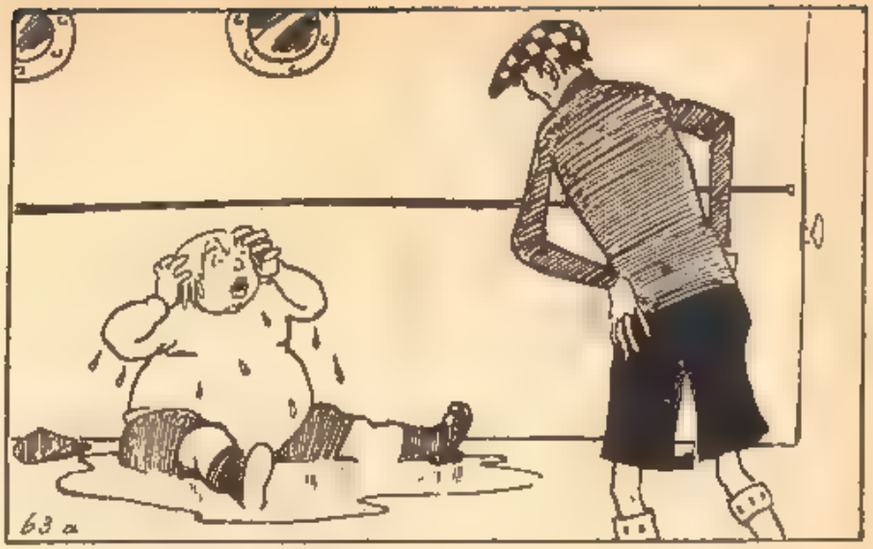

'Een beetje bedaard, asjeblieft,' riep Bulletje bibberend en hij stak zijn bolle tronie tussen z'n knieën door.

'Even geduld,' zei Bonestaak kalm. 'De pap is er haast af . . . Wacht . . . nog even naspoelen.'

En voor Bulletje tijd had opzij te springen kletste hij hem al het water dat nog in de emmer was, tegen z'n dikke batterij en z'n benen. Ook Bulletjes naar de grond hangend gezicht kreeg ruimschoots zijn deel en in zijn haast om weg te komen, rolde onze dikzak als een opgevouwen egel twee maal over z'n hoofd.

'Da's gemeen!' riep Bulletje, terwijl hij overeind ging zitten en de natte haren uit zijn ogen streek. Onder hem vormde zich dadelijk een plasje.

Bonestaak toonde zich verontwaardigd.

'Nee, die is goed!' zei hij en hield zijn lachen in. 'Wat ben jij een ondankbare hond! Zit ik 'et smerige jong eerst schoon te boenen en nou scheldt-ie me nog uit op de koop toe!'

'Je had me toch niet met water hoeven te smijten!' schreeuwde Bulletje, maar Bonestaak hield stijf en strak vol: 'Dat hoort erbij.'

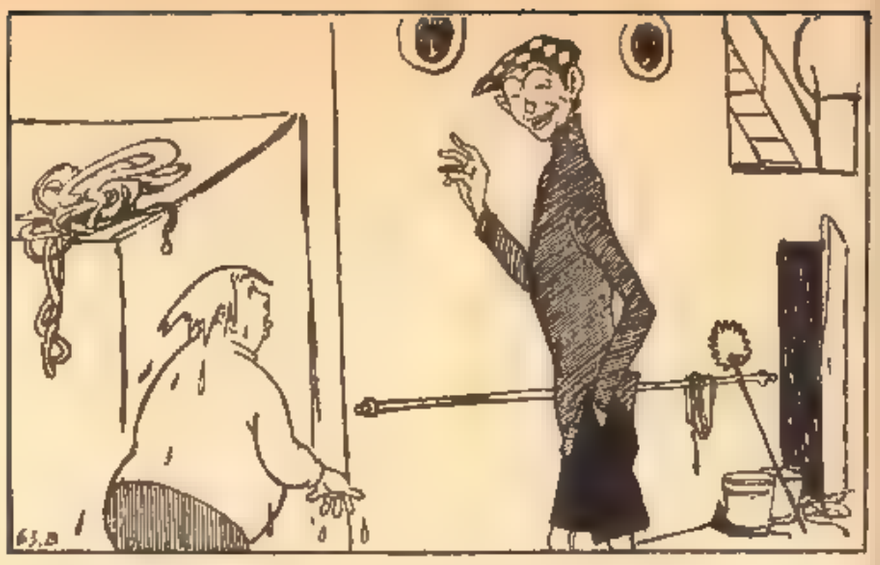

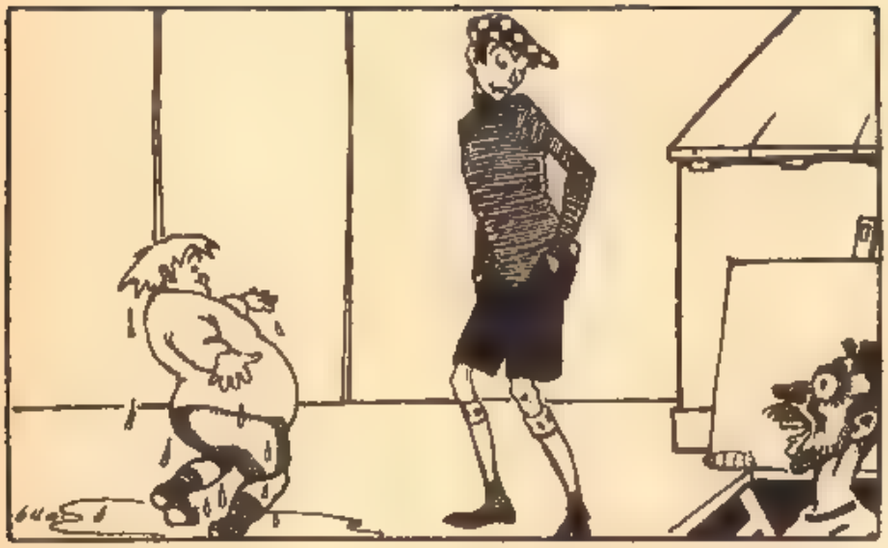

Bulletje stond op. Hij bibberde van de kou en kon het maar niet eens worden met Bonestaaks manier van schoonmaken. Toen zei Bonestaak zo langs z'n neus weg. 'Heb ik je daar laatst niet es tegen een natte jongen "Snoeoek!" horen roepen?'

Bulletje begreep best wat de ander bedoelde en nu werd hij nog veel bozer. Maar hij zag in, dat praten niet veel helpen zou en zuchtte alleen: 'Hoe moet ik nou droog worden?'

'Daar is wel wat op te vinden,' zei een vreemde stem.

Bonestaak en Bulletje keerden zich om en keken in het zwarte gezicht van een stoker, die even naar boven gekomen was om een luchtje te scheppen.

'Dag, meneer,' zei Bulletje beduusd. De stoker lachte.

'Je mag tegen mij wel Janus zeggen, hoor,' zei hij gemoedelijk en toen voegde hij erbij: 'As je je natte bulletjes drogen wil, ga dan maar mee naar de vuurplaat. Daar dampt 'et water er gauw genoeg uit.'

Daar waren de vrienden wel voor te vinden.

Langs het ijzeren laddertje daalden ze af naar de ketels en de vuren. Het was er gloeiend heet. Stokers met het bovenlijf bloot en helemaal zwart van de kolenstof stonden in de vuren te poken met lange ijzers of smeten grote schoppen kolen onder de ketels. Ze zweetten allemaal geweldig en telkens trok zo'n wegdruipende zweetdroppel een witte streep over hun zwart gezicht of hun lijf, maar dadelijk daarop was alles weer zwart van het stof.

"'t Lijkt hier de hel wel!' zei Bonestaak.

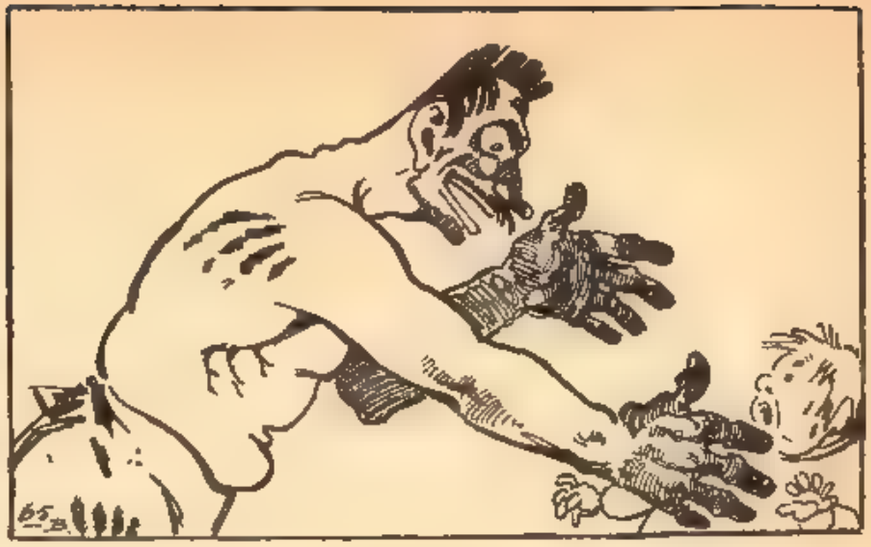

'Dan ben ik zeker de opperste van de duvels?' zei de eerste stoker lachend en tussen zijn rode lippen blonken de witte tanden in zijn zwart gezicht. Hij rolde met zijn ogen, maar Bonestaak werd helemaal niet bang en lachte terug.

'Dat zal wel,' zei hij brutaal.

'Maar de duvel moet ondeugende jongens braden,' zei de stoker en hij greep Bonestaak met zijn grote handen beet en deed net, of ie 'em in 'et vuur wou gooien.

'Moet ik maar?' vroeg hij.

Het wraakzuchtige Bulletje glunderde van plezier.

'Ja, toe maar!' riep hij, 'Hij heeft me pas helemaal kletsnat gegooid.'

De stoker zette Bonestaak neer.

'O!' riep hij. 'Dan zullen we jou d'r maar eerst ingooien. Kan je prachtig drogen, kereltje, kom maar es hier!'

En hij stak zijn zwarte handen naar de kleine dikzak uit. Maar die week terug en zei. 'Nee . . . ik wou maar liever wat minder gauw droog zijn.'

Toen werd Bulletje bij een van de ketels gezet om te drogen, heel dicht bij de vuurmond. Al gauw sloeg de damp aan alle kanten uit zijn natte kleren. Hij leek wel een wolk.

Intussen moest Bonestaak de stokers vertellen, hoe ze eigenlijk aan boord gekomen waren en of hij dacht, dat ze blijven mochten. Dat wist Bonestaak natuurlijk nog niet, maar hij hoopte van wel.

'Dat zou je niet zeggen, als je zeeziek was,' zei een van de stokers, maar Bonestaak zei, dat ie helemaal niet van plan was om zeeziek te worden.

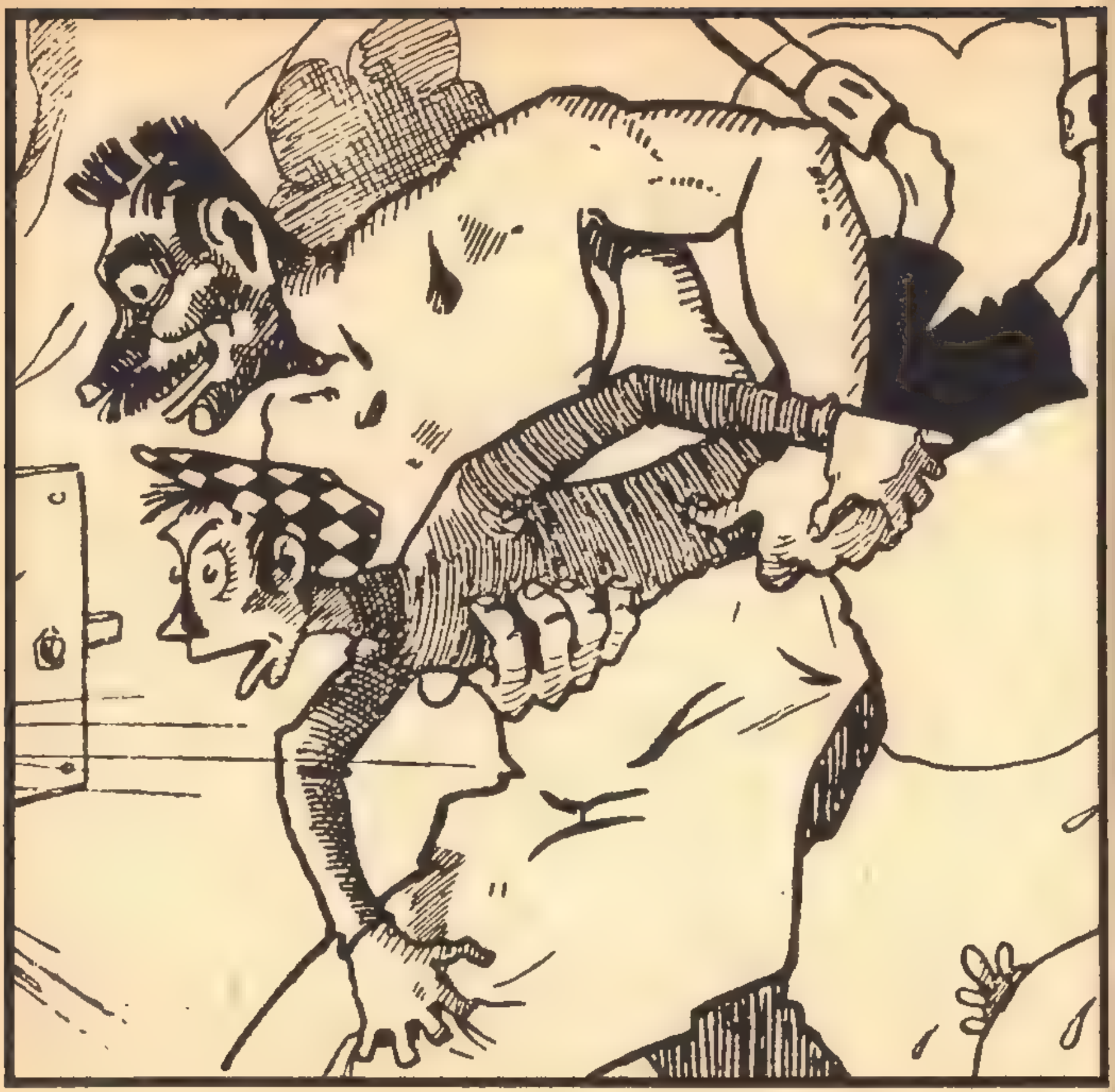

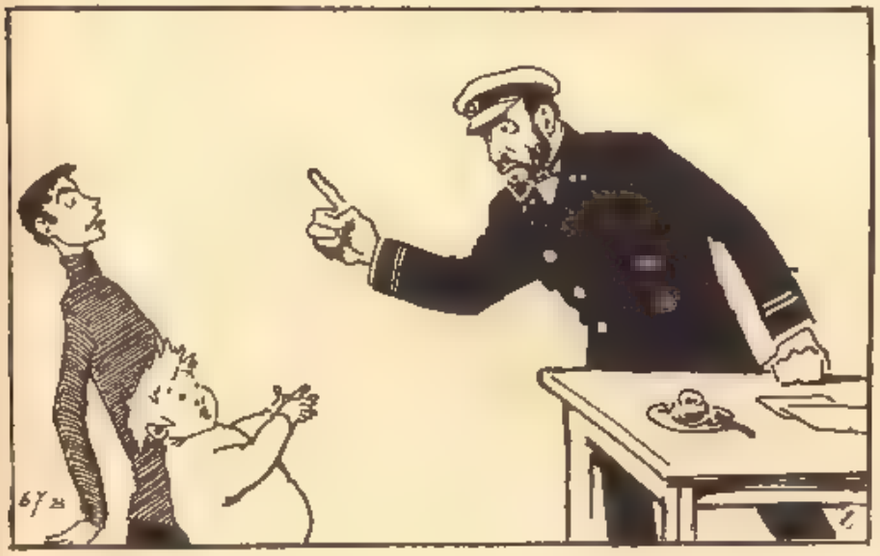

De stokers lachten en zeien: 'Wacht maar, als 'et weer verandert! Dan zal je wel anders piepen, maatje!'

'Ik ben d'r zeker niet vatbaar voor. Anders had ik 'et immers al gehad!' zei Bonestaak, en hij vond het onbehoorlijk van de stokers, dat die toch maar doorgingen met lachen. Juist toen hij hun dat eens precies wou gaan vertellen, werden de namen van de jongens geroepen· ze moesten bij de kapitein komen.

En weer stonden ze daar in de hut voor de tafel en keken wat angstig naar het strenge gezicht van Bonestaaks vader.

'We hebben er nog eens over gedacht en gepraat,' zei de kapitein, 'en nou jullie eenmaal aan boord zijn, moeten jullie voorlopig ook maar meevaren.'

'Hoera!' schreeuwde Bonestaak, maar zijn vader riep: 'Hou je mond, kwajongen. Zo plezierig als je gedacht had, zul je 't niet hebben. Wacht maar.'

Onrustig keken de jongens hem aan.

'Natuurlijk moeten jullie leren aan boord,' ging de kapitein voort. 'De bootsman heeft vroeger een half jaar voor onderwijzer gestudeerd, dus die heeft er verstand van. Die zal jullie elke dag les geven, en wee je gebeente als je luilakt of de boel verknoeit. Hij is niet gemakkelijk en een pak voor je broek met een eindje teertouw smaakt niet lekker. Denk daarom. En als jullie doorgaan met de hele boel op stelten te zetten, net als daarstraks, dan ga je in de eerste de beste haven met een ander schip naar huis terug.'

De bootsman was een grote, vierkante kerel met een dikke sik en geen snor en een rood verbrand gezicht, waarin twee kleine, zwarte oogjes als kralen blonken.

'Zo!' zei hij met zijn schorre stem, toen de jongens voor hem stonden, 'dus jullie zijn de twee boeven, die ik les moet geven? Nou, jullie kunnen 'et goed bij me hebben, dat beloof ik je. Kwajongensstreken kan ik niet uitstaan, als je dat maar even onthouwen wilt.'

Hij zwaaide met een eindje dik, geteerd touw, dat het suisde door de lucht. Bulletje kroop angstig tegen Bonestaak aan en de bootsman grijnsde tevreden.

'Daar leren we weggelopen kwajongens hier aan boord mee lezen en schrijven!' riep hij dreigend en ineens gaf hij met het eind touw een slag op de tafel zó hard, dat Bulletje en Bonestaak van schrik achteruit sprongen en met hun hoofd tegen de houten wand van de kleine hut bonsden.

De bootsman stond te lachen, dat hij schudde en de twee vrienden wreven hun achterhoofd en keken mekaar boos aan, alsof ze mekaar de schuld wilden geven van hun pijnlijke ontmoeting met de hutwand.

Meteen stak een matroos zijn hoofd om de deur en riep: 'Land in zicht, bootsman!'

'Dan is de eerste les uitgesteld,' zei deze tot Bulletje en Bonestaak. 'Gaan jullie maar naar 'et voorschip om 'et land te zien.'

Dat lieten de snaken zich geen twee maal zeggen en ze renden weg.

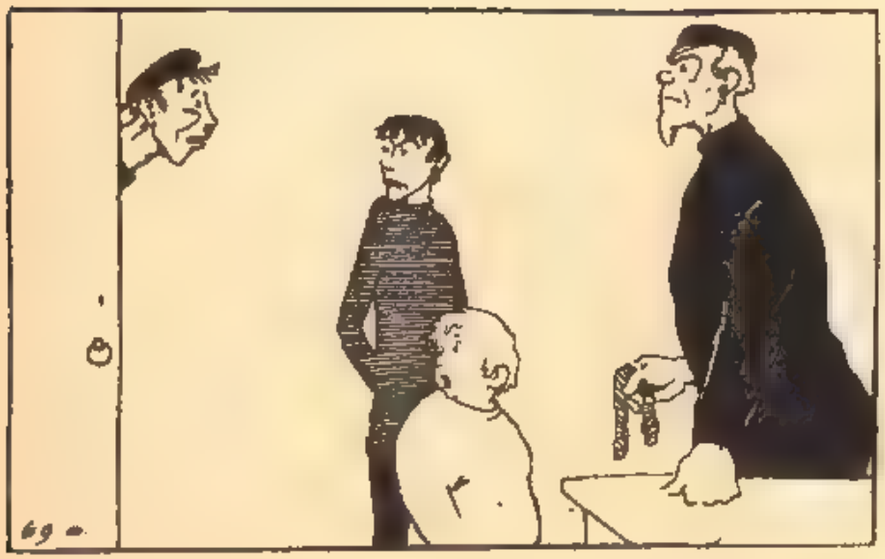

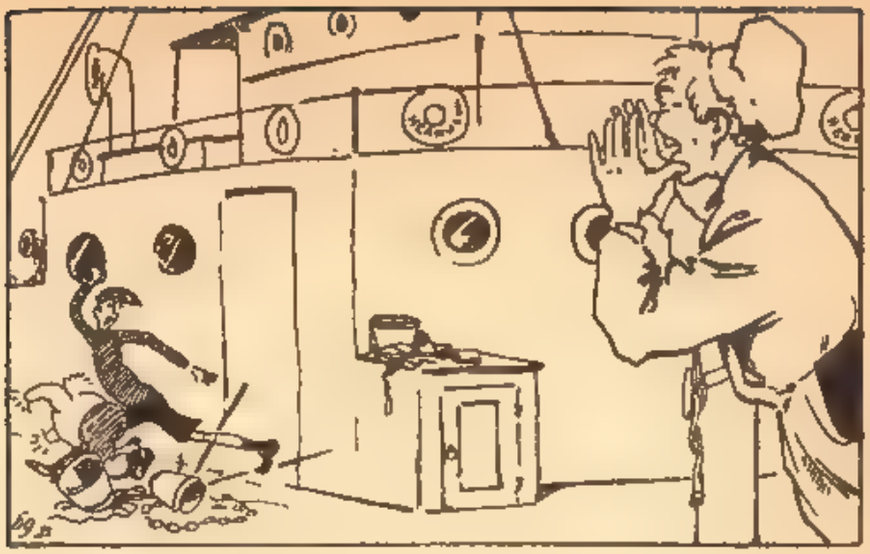

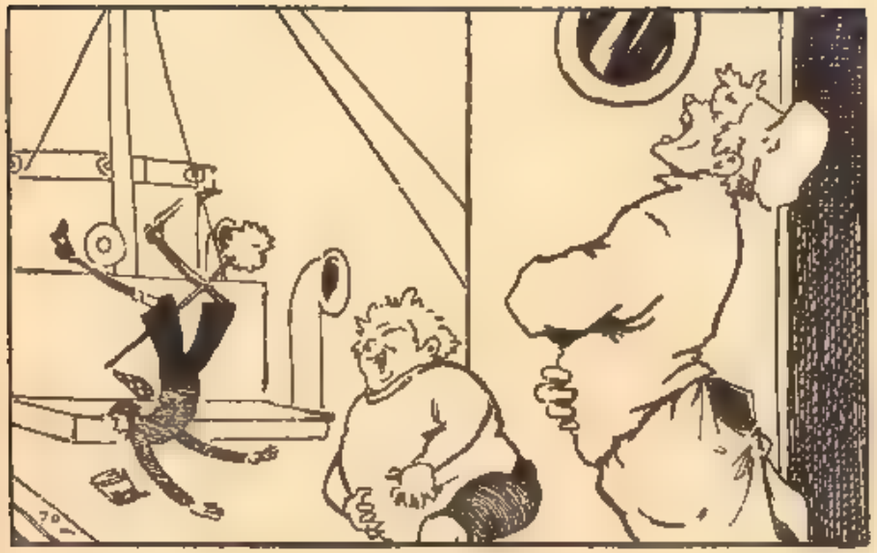

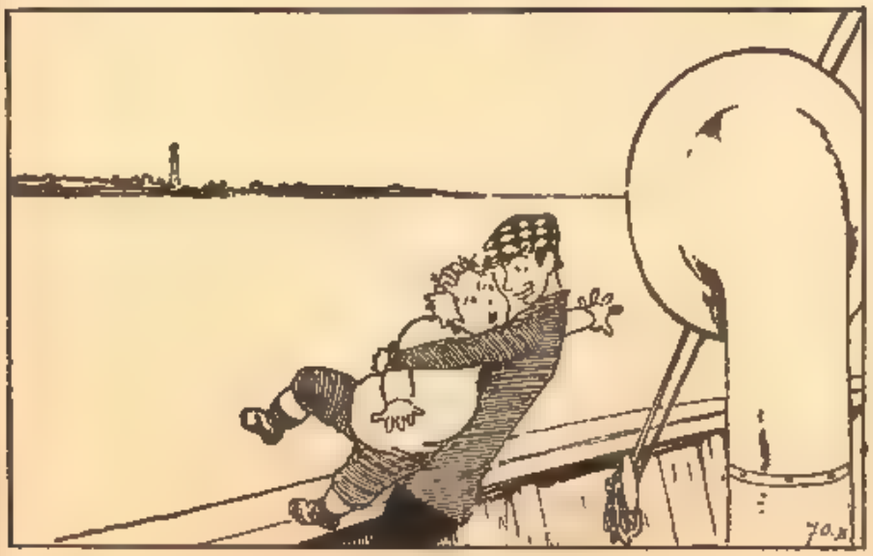

In hun haast om aan de kop van het schip te komen, struikelden ze over allerlei dingen, maar daar stoorden ze zich niet aan. Bonestaak liep zo hard, dat het koksmaatje achter hem aan gilde: 'Hee, dunne . . . pas op dat je benen niet in de knoop raken!'

Bulletje verheugde zich over deze opmerking, maar Bonestaak keek boos om en riep terug: ''k Heb nou geen tijd, maar dat zal ik je betaald zetten, mannetje!'

Bonestaak had beter gedaan met niet om te kijken, want daardoor zag hij de zwabber niet, die tegen de verschansing stond. Hij liep er pardoes met zijn voet tegen en sloeg drie maal over de kop als een kunstenmaker in het circus.

'Je moet je gaan verhuren bij Hagenbeck!'* gilde het koksmaatje en Bulletje stond met de handen tegen z'n lijf gedrukt bij de verschansing en snikte van 't lachen.

Bonestaak vond die twee net grinnikende apen. Hij zei, dat ie er misselijk van werd, krabbelde op en liep gauw naar voren.

Bulletje kwam naast hem en met de hand boven de ogen tuurden ze in de verte. Er was niet veel bijzonders te zien: een grauwe streep boven 't blauwe water en een schimmetje van een vuurtoren. Bonestaak vond het nogal suf, maar Bulletje beweerde, dat ie 'et mooi vond. Z'n vriend vond het echter veel mooier om wraak te nemen, omdat de kleine dikzak hem uitgelachen had en ineens sloeg hij zijn arm om Bulletjes nek en drukte zijn hoofd vast tegen zich aan.

'Lach nou, dooie!' grinnikte hij en Bulletje wrong zich in allerlei bochten om los te komen.

* In de jongensjaren van Bulletje en Bonestaak een zeer bekend circus.

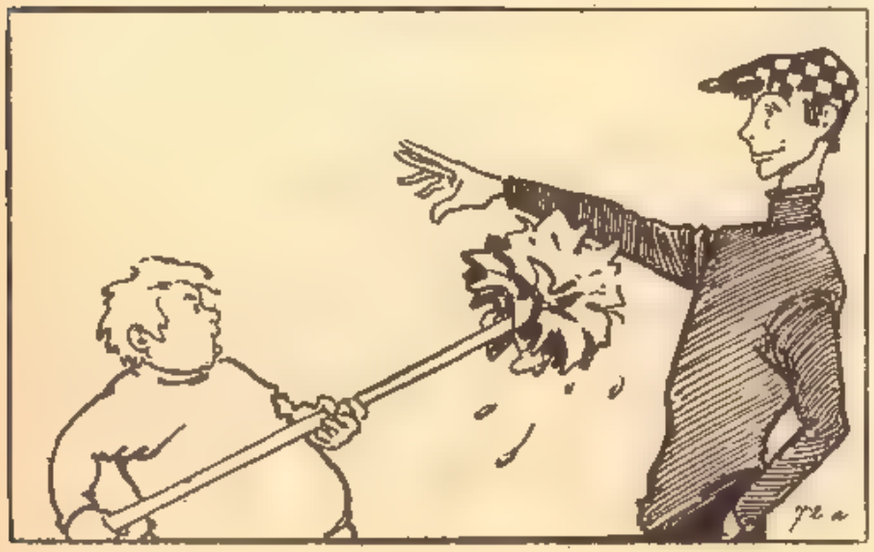

Bulletjes gezicht zag rood van inspanning, maar Bonestaaks arm leek wel een schroef: hij kon er niet uitkomen.

'Nou,' riep Bonestaak, 'lach dan, Bulletje . . . Je moet immers altijd lachen!'

'As je me loslaat,' piepte Bulletje benauwd.

'Ja, dat wil ik wel geloven,' grinnikte de ander, 'maar dat doe ik niet . . . Wacht nog maar een half uurtje. Eerst genade vragen.'

Genade vragen was iets dat ze al vaak van elkaar geëist hadden, maar nog nooit had een van de twee het gedaan.

En ook nu zou het zover niet komen, want ineens liet Bonestaak Bulletjes nek los en gaf een harde schreeuw van de schrik. En Bulletje er vandoor, loop je niet, zo heb je niet.

Wat was er gebeurd?

Bulletje had stilletjes zijn arm achter Bonestaaks rug omgewerkt en hem onverwacht stevig aan zijn nekharen getrokken, zo vinnig, dat onze lange vriend er danig van schrok en zijn arm losliet zonder dat-ie 't zelf wist. En nu stond Bulletje op een afstandje te gieren en riep. 'Zie je wel, hoe ik lach, Bonestaak?!'

Bonestaak was een beetje verbouwereerd en hij kwam langzaam op Bulletje toe. Die nam de zwabber in zijn handen, waar z'n lange vriend daarstraks over gevallen was en zei: 'As je te dicht bij me komt, zal ik je even in je gezicht aaien met de natte lappen onder aan deze stok.'

'Ik zal je niks doen,' verklaarde Bonestaak goedig en voor alle zekerheid voegde hij erbij: 'Tenminste nou niet.'

Bulletje keek hem wantrouwig aan, maar hij zette zijn wapen toch weg.

Zij keken eens in de kombuis om te zien of de kok nog boos was. Maar ze zagen alleen het koksmaatje dat bezig was in een bak met meel te scharrelen. Zijn hele gezicht zat onder het witte stof.

'Wacht,' zei Bonestaak, 'die heeft nog wat te goed!' Hij nam een kan water en goot het koksmaatje een flinke scheut in zijn nek, terwijl hij galmde: 'Ik doop u, mijn zoon Kalkhoofd!'

Het Kalkhoofd gaf een harde schreeuw van schrik en Bulletje en Bonestaak lachten om het hardst.

Het koksmaatje stond voorovergebogen uit te druipen. Hij was kletsnat, want Bonestaak had wel wat te veel doopwater gebruikt. Hij schold en raasde als een bezetene, maar Bonestaak stond tegen de deurpost geleund en zei 'Hoe kan je nu zo boos zijn? En je hebt nog al een nieuwe naam van me gekregen.'

'En wat een mooie!' proestte Bulletje. 'Kalkhoofd! . . . We noemen 'm nooit meer anders, wat Bonestaak?'

'Van z'n leven niet! ' zei de lange vol overtuiging.

Het Kalkhoofd richtte zich op. Over z'n witte gezicht waren brede strepen van het aflopende water.

'Vooruit! De kombuis uit!' schreeuwde hij woedend en hij greep een grote schuimspaan. Maar Bonestaak bleef rustig staan.

'Maak niet zo'n drukkie,' zei hij bedarend, 'anders zal ik je even vijf minuten in die meelzak stoppen.'

Het koksmaatje was even groot als Bonestaak, maar veel breder en sterker gebouwd. En hij vond Bonestaaks dreigement zó komiek, dat hij zijn boosheid vergat en mee begon te lachen.

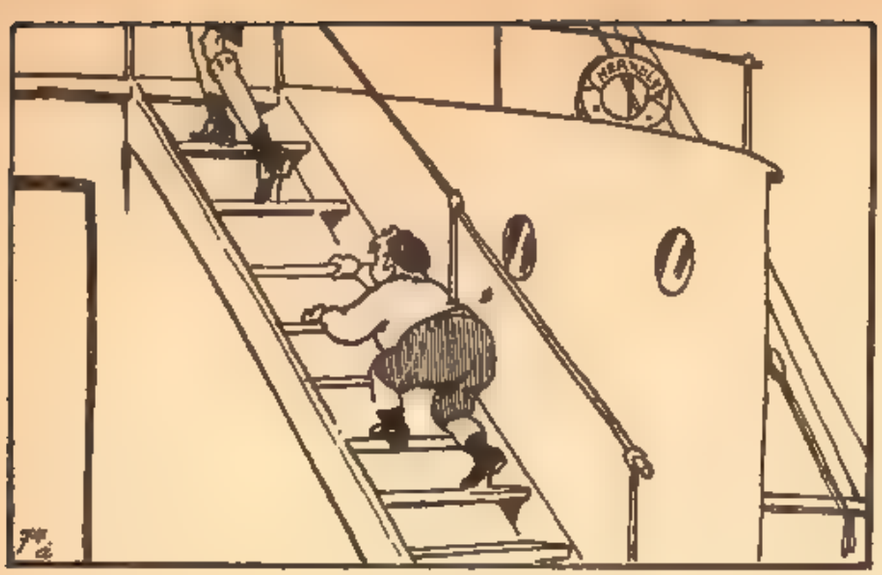

't Was maar goed, dat ze niet aan 't vechten geraakt waren, want juist kwam de stuurman daar aan, die zei: 'Gaan jullie maar es op de brug kijken. Zo meteen komt de loods aan boord.'

Dat was een kolfje naar de hand van onze vrienden. Als apen klommen ze tegen de trapjes op naar de hoge commandobrug, waar Bonestaaks vader door een verrekijker over de zee stond te turen en een ouwe matroos aan het stuurrad draaide.

De kapitein wees hen op een stoomboot, die snel op hen toevoer.

'Dat is de loodsboot,' vertelde hij. 'Zij hebben ons vlaggetje gezien, kijk daar in de mast, en daarom komen ze ons een loods brengen. Die moet ons dan veilig en zonder ongelukken de rivier opvaren.'

Bulletje en Bonestaak vonden het erg gewichtig: als er een loods kwam dan moesten ze zeker in gevaarlijk water zijn. Als ze nou al eens schipbreuk leden!

Maar ze leden geen schipbreuk. 't Was nog altijd prachtig weer en de zee was glad als een spiegel. De loods kwam in een roeiboot aan boord en nam het commando van de kapitein over. 't Was een lange magere Engelsman en hij keek naar Bonestaaks dunne benen net of-ie jaloers was, dat onze vriend nog magerder was dan hij. Hij tikte hem vrolijk op de schouder en zei vriendelijk: 'Halloh, lad!' Dat betekende: 'zo, jong!' maar Bonestaak dacht, dat de loods hem voor een lat uitmaakte en keek helemaal niet vriendelijk.

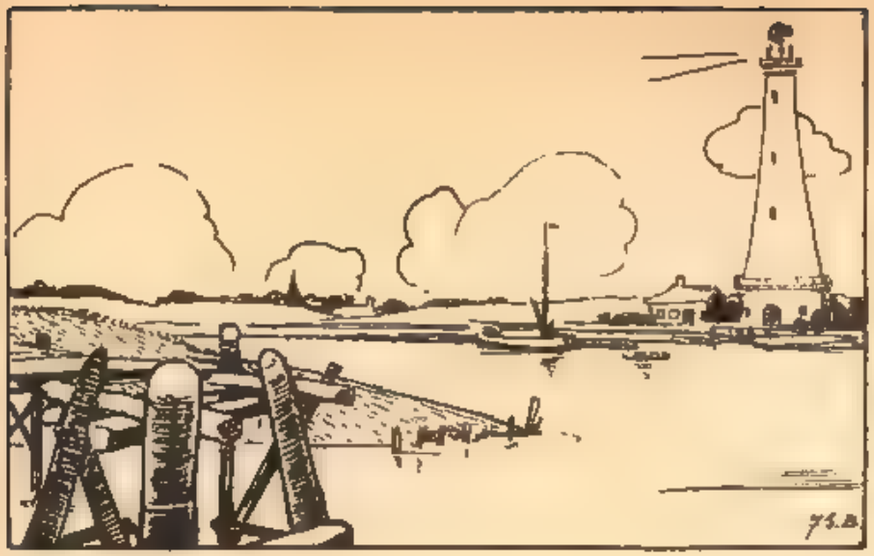

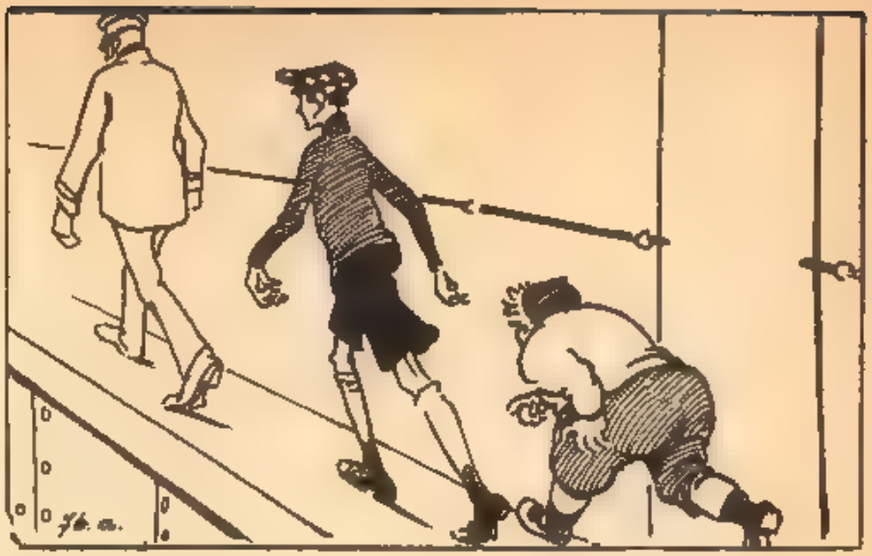

Nu stoomden ze langzaam op de riviermond af. Het land kwam hoe langer hoe dichter bij, maar tegelijk begon de avond te vallen en hoe donkerder het werd, hoe meer lichtjes er in de verte opfloepten. De vuurtoren zwaaide een geweldige lichtbundel door de lucht en aan de hemel werden de sterretjes aangestoken. En zo mooi werd het nu in die donkere zomeravond dat zelfs Bulletje en Bonestaak er stil van waren.

'En nou moeten jullie maar es naar kooi,' zei de stuurman. 'D'r is voorlopig toch niks voor jullie te zien en je hebt je slaap wel verdiend. Kom maar es mee.' Bulletje en Bonestaak wilden liever nog wat op de brug blijven, maar toen ze hoorden van de echte zeemanskooien, waar ze in mochten slapen, werden ze erg nieuwsgierig en liepen gauw met Bulletjes vader mee om die wonderbare slaapgelegenheden op te zoeken.

In de hut van de kapitein brandde een elektrische lamp. In de zijwand van het kamertje zagen de jongens twee donkere gleuven, net openstaande laden van een kast. Dat waren hun kooien. Roef! roef! kleedden zij zich uit en kropen gauw, gauw in de kooien. Bonestaak boven en Bulletje beneden. Toen bleek, dat ze niet eens rechtop in hun bed konden zitten, want dan kwamen ze met hun hoofd tegen de zolder. Het was erg knus, vonden de jongens, al waren de strozakken ook niet zo zacht als hun bedden thuis.

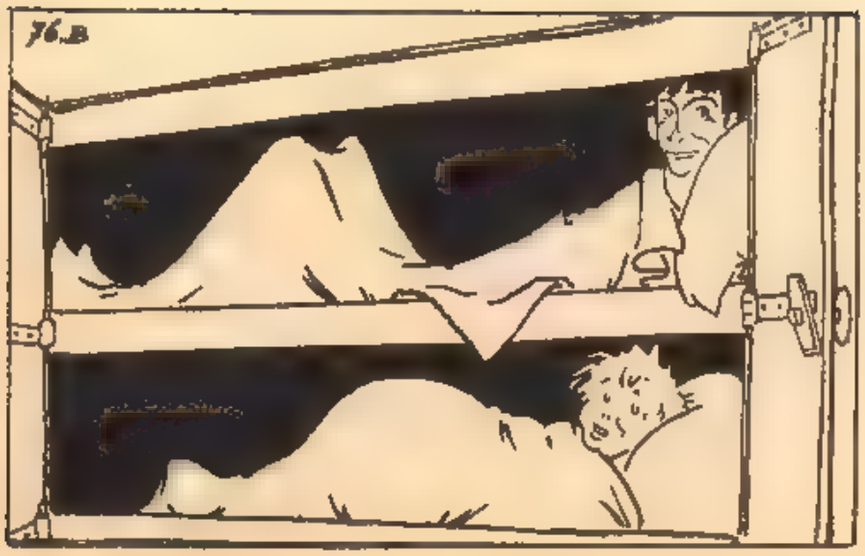

De kapitein kwam ook eens kijken en met de stuurman samen lachte hij om de vergenoegde gezichten van hun beide jongens, die de deken tot aan hun kin opgetrokken hadden en zalig lagen te genieten van hun echt zeemansbed.

'Thuis gaan de heren nooit zo zoet naar kooi,' lachte de kapitein.

'Maar daar is 'et ook lang zo fijn niet,' vond Bonestaak. 'Een echte kooi is veel lekkerder dan zo'n gewoon bed.'

'Nou,' zei de stuurman, 'nou gaan we weg. Slaap lekker. En haal geen apestreken uit, dan mogen jullie morgen gaan wandelen in Londen!'

Voor die belofte bezwoeren Bulletje en Bonestaak, dat ze geen vin meer zouden verroeren, en een ogenblik later lagen ze alleen en deden braaf hun ogen toe met het voornemen om dadelijk in slaap te vallen. En allebei dachten ze: 'Als we wakker worden zijn we lekker in Londen . . . dat moet je niet uitpoetsen!'

Zo heel gemakkelijk vielen ze echter niet in slaap. Het gedreun van de machine, 't geronk van de schroef, het geknars van de roerkettingen over het ijzeren dek, het geplas van het water buiten, dat waren allemaal geluiden waar ze nog aan wennen moesten. En de opwindende gebeurtenissen van deze eerste dag op zee spookten ook door hun hoofd. Telkens keerden ze zich in hun nauwe kooi om en om en toen Bonestaak z'n hoofd eindelijk eens over de rand boog, keek hij recht in de wijd open ogen van Bulletje.

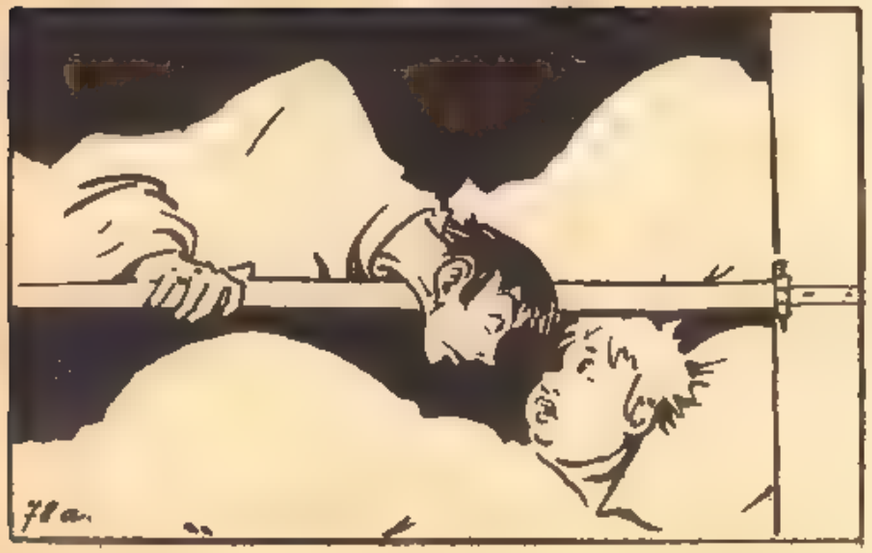

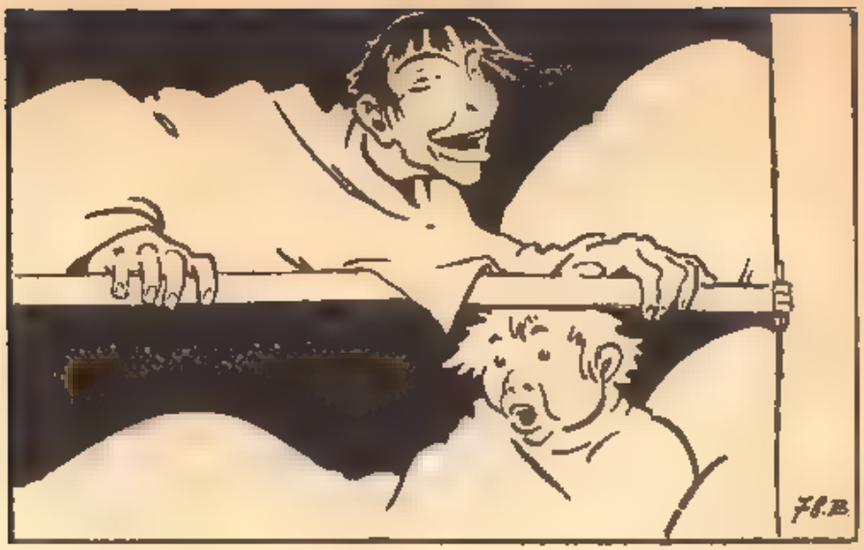

'Kan je ook niet slapen, kleine vetbobbel?' vroeg Bonestaak vriendelijk en Bulletje zuchtte: 'Nee . . . wat een herrie is dat, als je zo stil ligt, he?'

'Laten we dan nog wat praten,' stelde Bonestaak voor.

Bulletje stemde toe en ging met een ruk rechtop zitten. Maar hij stootte lelijk zijn dikke bol en toen schoot hij zo haastig weer onder zijn deken, dat Bonestaak een lachbui kreeg, waardoor hij haast uit zijn kooi rolde. En Bulletje was boos en wou niks meer zeggen.

Na lang woelen en draaien vielen de vrienden toch eindelijk weer in een diepe slaap en zo moe waren ze, dat ze een gat in de dag sliepen.

Bonestaak werd het eerst wakker en stootte minstens even erg zijn hoofd als Bulletje de vorige avond, want hij had er geen flauw idee van, dat hij niet in zijn eigen ledikant thuis lag en was flink rechtop gaan zitten.

'Gemene zwerver!' schold hij, want hij dacht niet anders of zijn kleine broer gaf hem ergens een harde klap mee op zijn hoofd.

Al gauw had hij echter in de gaten, waar hij was en met een juichkreet boog hij zich uit de kooi om te zien of Bulletje al op was. Maar die sliep nog lekker. Toen nam Bonestaak zijn lange kous en begon met de punt daarvan over Bulletjes gezicht te aaien. Die trok zulke malle grimassen van de jeuk, dat Bonestaak het uitschaterde, waardoor Bulletje met een schrik wakker werd en angstig naar de zwaaiende kous sloeg.

Zodra Bulletje wat bekomen was van de schrik, begon hij aanstonds tegen Bonestaak uit te varen, maar werd dadelijk weer stil, toen die ineens zei: 'Stil es! . . . We moeten nou in Londen zijn!'

Het volgende ogenblik stonden ze voor de kooi en schoten haastig in hun kleren. Toen liepen ze naar buiten en jawel! ze lagen aan de kant en daar waren de hoge huizen en de torens van Londen. En wat was het razend druk langs de haven en aan boord was ook al zo'n daverende herrie.

Daar kwam Bonestaaks vader aanlopen.

'Ik heb heel weinig tijd,' zei hij, 'ik moet met de stuurman bij het lossen en laden zijn. Gaan jullie je wassen en in m'n hut ontbijten. Dan kan je later met het koksmaatje de stad ingaan. Maar voor zessen moet je weer aan boord zijn, want we gaan vanavond weer naar zee. Vooruit nou maar!'

En weg was-ie weer.

Naast de hut was een klein kamertje, waar ze zich wassen konden en in de hut zelf vonden ze boterhammen en gebakken spek op tafel staan, en toen ze net aan 't schransen waren kwam het koksmaatje binnen met voor ieder een grote kom melkchocolade. Dat beviel de heren uitstekend en ze begroetten de jongen met luid gejuich.

'Ben je nog boos op ons, Kalkhoofd?' vroeg Bonestaak, maar het koksmaatje lachte en schudde het hoofd.

'Nee, sprinkhaan, dat is voorbij,' antwoordde hij.

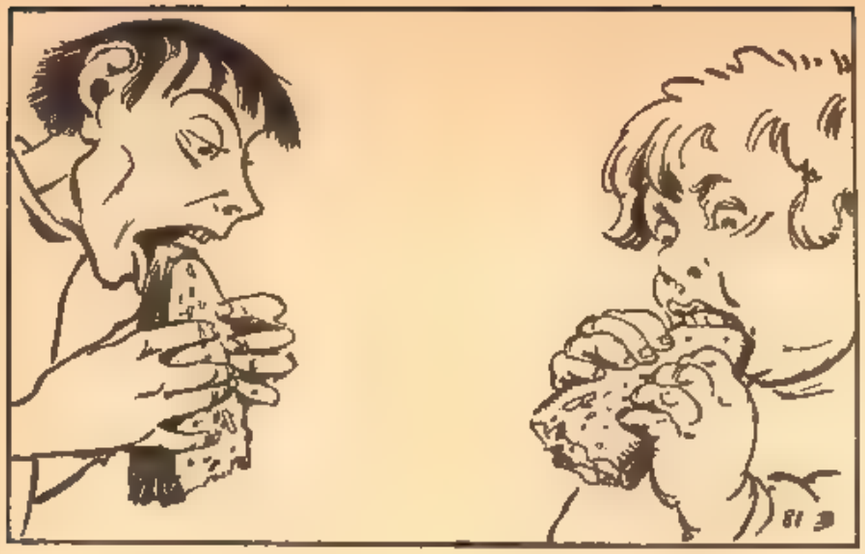

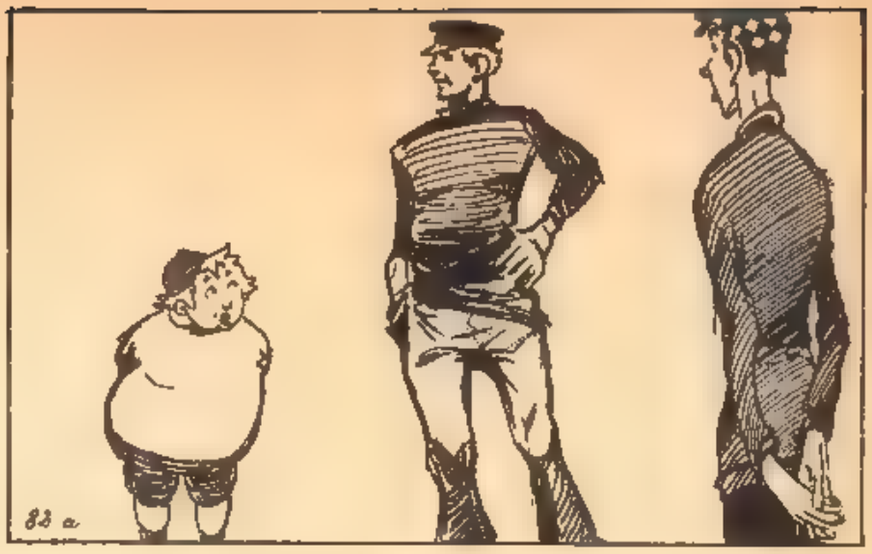

'Ik heet Bonestaak,' zei deze een beetje beledigd. 'En ga jij zo meteen met ons de stad in?'

'Ja,' zei het Kalkhoofd, 'ik zal jullie in de gauwigheid es wat van Londen laten zien.'

'Hoera!' riepen Bulletje en Bonestaak en ze verslikten zich telkens, zo haastig spoelden ze hun boterhammen met grote slokken chocola naar binnen. En al gauw sprongen ze van de bank op en riepen: 'Klaar!'

Het koksmaatje zag er uit als een ferme zeeman en Bulletje en Bonestaak keken een beetje jaloers naar zijn platte pet, zijn dikke wollen trui en zijn blauw pak met die wijde, lange broek. Hij leek een echte kerel en zij voelden zich eigenlijk maar jongetjes bij hem. Maar ze pasten er wel voor op, dat te laten merken en zij noemden hem opzettelijk aldoor Kalkhoofd, om er zich van te overtuigen, dat ze geen haar minder waren dan hij.

De kapitein en de stuurman kwamen gauw even aanlopen en gaven de jongens allerlei wijze raadgevingen, om op te passen en voorzichtig te zijn en al zo meer. Bulletje en Bonestaak voelden zich een beetje beledigd; ze waren toch zeker geen kleine kinderen meer? En onverschillig zei Bonestaak, dat hij wel op Bulletje passen zou, waarop Bulletje nijdig antwoordde, dat hij zijn vriend in zijn broekzak steken zou, als er gevaar was. Toen lachten de vaders en zeiden maar niets meer.

Zo stapten de drie jongens van boord en gingen de stad in. Wat een razende drukte! Zoveel auto's en rijtuigen hadden Bulletje en Bonestaak nog nooit bij mekaar gezien! Ze begrepen niet, dat er geen honderd ongelukken tegelijk gebeurden, maar het Kalkhoofd zei: 'Geen kans, hoor! Zie je die agenten niet op de hoeken? Die maken, dat alles precies gaat zoals het hoort. Wacht even, zo meteen kunnen we naar de overkant. Kijk!'

En toen gebeurde er iets wonderlijks.

Een agent stak kalm z'n hand omhoog en ineens hielden de koetsiers hun paarden en de chauffeurs hun auto's in. De fietsers stapten af en de lui met handwagens hielden stil en gingen op hun karretje zitten. Allen gaven een teken met de hand aan wie achter hen kwam en dan stonden die ook stil. In minder dan één minuut was heel die razende bende voertuigen onbeweeglijk geworden en het Kalkhoofd riep: 'Nou gauw over!'

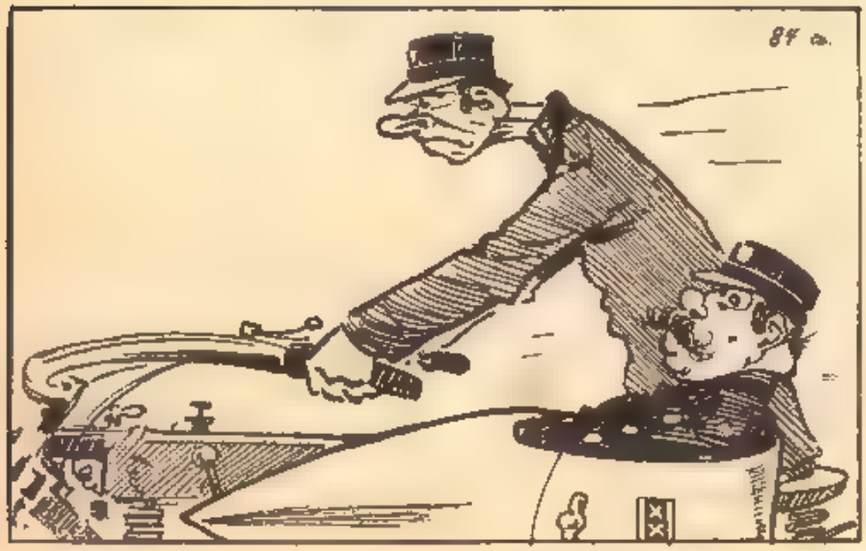

Nog wat verbouwereerd trippelden Bulletje en Bonestaak achter hem aan.

Ze waren net goed en wel aan de overkant, toen ze zagen, dat de agent zijn hand liet zakken. En ineens stoof alles weer verder en de straat was weer een wriemelende hoop rammelende auto's en autobussen, volgepakt met mensen tot bovenop, en vrachtwagens en rijtuigen en handkarren en fietsers . . . En alles toeterde en schreeuwde en belde . . . een herrie waar horen en zien je bij verging.

'Een knappe agent,' bewonderde Bulletje, 'zo heb je ze in Amsterdam niet.'

'Zo? En de motorpolitie dan?' vroeg Bonestaak verontwaardigd.

Bulletje gaf gedwee toe, dat die ook fijn waren. Maar de mensen in Amsterdam leken 'em toch niet zo gehoorzaam als hier in Londen.

'Ze zijn zeker erg bang voor de agenten?' vroeg hij.

'Helemaal niet,' ontkende de koksmaat. 'Ze houden juist van de bobby's. Zo noemen ze hier de agenten.'

'Ze zijn net eender gekleed als in Den Haag,' zei Bonestaak. 'Dat hebben ze zeker nageaapt?'

'Nee,' zei 't Kalkhoofd lachend, 'net andersom.'

Alles in Londen leek de jongens reusachtig. De kolossale huizen, de ontzaglijke winkels en vooral die razende drukte van het straatverkeer.

'Kijk dáár nou!' riep Bulletje verbaasd. 'Een meisje met een helm op en tasje om d'r lijf! Is dat effen idioot?'

'Helemaal niet idioot,' zei 'et Kalkhoofd.

'Jij bent idioot met je gegrinnik. Dat meisje hoort bij 'et postkantoor, die brengt telegrammen weg.'

'Da's toch jongenswerk,' verdedigde Bulletje zich.

'Je zal nog een hoop moeten leren, manneke,' zei 't koksmaatje goedig, ' 't is niet overal op de wereld net eender.'

'Maar jij bent toch zeker overal 'etzelfde eigenwijze Kalkhoofd, niet?' informeerde Bulletje op z'n tenen getrapt.

Ze waren in een straat gekomen, die Fleetstreet heet. Daar zijn allemaal bureaus van kranten en net liepen ze langs een huis, waar met grote letters boven stond: 'London Evening News', toen ze iets zagen, dat aan de ruzie ineens een eind maakte. En je raadt in geen zessen wat dát was!

Je zal 'et misschien niet willen geloven, maar 't is echt een feit; uit de deur van die krant zagen ze Jopie Slim en Dikkie Bigmans komen.*

Stokstijf van verbazing bleven de drie Hollandse jongens staan en keken met grote ogen naar die twee figuren.

'Asjemenou!' zei 't Kalkhoofd. 'Ik laat me hangen, as dat Jopie Slijm niet is!'

'Met z'n varkensvriendje,' bevestigde Bulletje.

Bonestaak trok z'n pet wat dieper in z'n ogen en ging recht op het tweetal af.

Jopie en Dikkie waren blijven staan. Ze hadden de twee kameraden wereldreizigers ook herkend en keken mekaar eens aan.

'Daar heb je die twee zwervers van "Het Volk",' zei Jopie angstig.

Dikkie kon er met z'n stomme varkenshersens niet bij en vroeg: 'Zouden ze me herkennen?'

'Natuurlijk!' riep Jopie Slim. 'Je loopt nog al niet in de gaten met je gekke biggekop.'

'O, dan is 'et goed,' knorde 'et snuggere Dikkie. 'Dan zullen ze wel erg veel eerbied voor ons hebben.'

Maar Jopie was erg bang van niet.

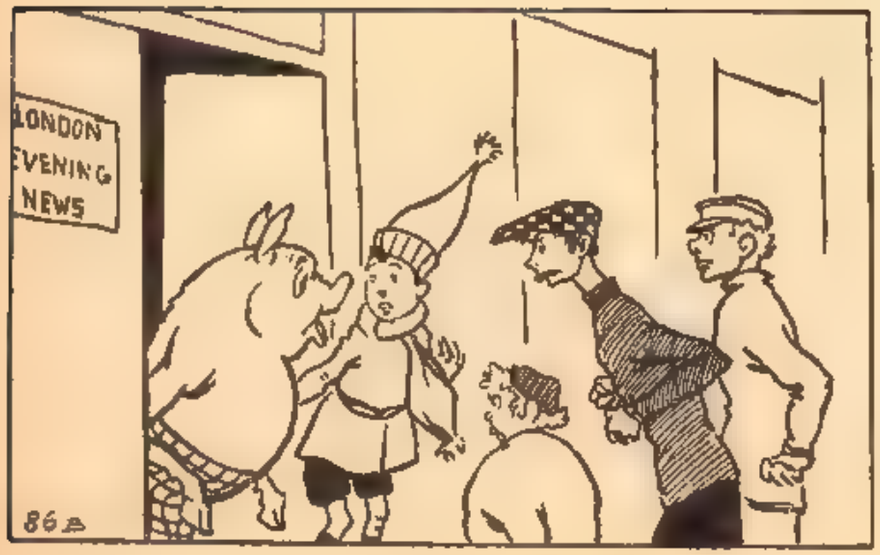

* Het stripverhaal van Bulletje en Bonestaak stond elke dag in Het Volk (dat tegenwoordig Het Vrije Volk heet), Jopie Slim en Dikkie Bigmans stonden elke dag in De Telegraaf in die tijd. Evenmin als die twee dagbladen elkaar vriendelijk gezind waren, hadden beide vriendenparen veel met elkaar op.

Bonestaak kwam met een gezicht, dat niet veel goeds voorspelde vlak voor de twee gasten van 'De Telegraaf' staan. Toen vroeg hij: 'Ben jij niet Jopie Slijm?'

De twee Engelse misbaksels hadden de Hollandse kinderen al lang genoeg met hun gezeur verveeld, om Bonestaak te verstaan en dus verbeterde Jopie: 'Slim. Ik heet Slim.'

'Slijm,' hield Bonestaak koppig vol. 'Jopie Slijm, die naam komt je eerlijk toe.'

Jopie voelde dat 'et zaakje misliep en zei niets meer. Hij ging een beetje voor Bonestaak achteruit. Bulletje wees op Dikkie en vroeg vriendelijk: 'En is dat nou je lieve vrindje met z'n varkenssnoet?'

'Ja,' zei Dikkie vergenoegd, 'en vind je 't nou niet aardig om zo'n beroemd zwijntje te zien?'

'Heb je 't mond- en klauwzeer al gehad?' vroeg 't Kalkhoofd met een stalen gezicht.

'Nee, wel de vlekziekte, toen ik bij m'n moeder in 't varkenshok lag,' deelde Dikkie onnozel mee.

De drie Hollandse jongens schoten in een lach en Jopie zei nijdig tegen zijn vriendje: 'Zie je niet, dat ze je voor de gek houden? Kom mee, we zijn toch zeker veel te voornaam om door die schooiertjes van "Het Volk" uitgelachen te worden?'

Dikkie was 'et als altijd met Jopie eens en daarom draaiden zij zich om en wilden weggaan.

Maar zo had Bonestaak het niet bedoeld. Hij ging met uitgebreide armen voor hen staan en versperde hun de weg.

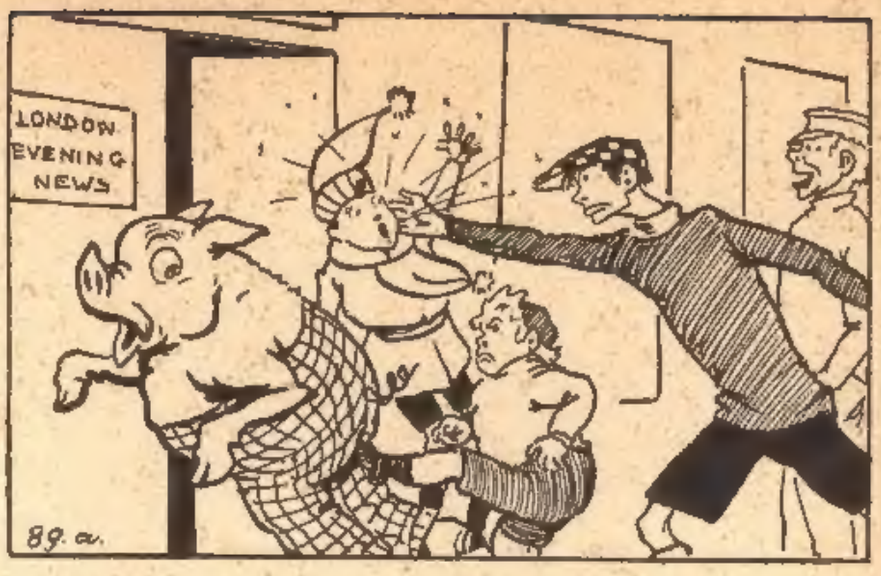

'Wacht es even,' zei hij bedaard. 'Ik ben in Holland zo dikwijls misselijk geweest van jullie akelige vertelseltjes, dat ik je daar nou es hartelijk voor wil bedanken.'

Jopie begreep maar al te goed, waar Bonestaak heen wou en half huilend riep hij: 'Pas op, hoor!... As je me wat doet, roep ik m'n grote broer met z'n rooie baard en die zal je wel krijgen!'

'Hou je snuit, mispunt,' schreeuwde Bonestaak, 'je kan roepen wie je wil, maar bedanken zal ik je!'

En daar haalde me die Bonestaak met z'n lange arm uit en gaf Jopie een pats op z'n gezicht, dat die duizend sterretjes voor z'n ogen dansen en gillend omver viel. Tegelijkertijd trakteerde Bulletje Dikkie Bigmans op een schop onder z'n krulstaartje, terwijl hij hem met beide handen bij z'n lange oren greep en hem heen en weer rukte als een voddenzak.

Dat was een tumult! Dikkie schreeuwde zoals alleen varkens die bang zijn dat ze gekeeld worden, schreeuwen kunnen. Jopie huilde en kermde en Bulletje en Bonestaak rosten hem af, zoals ze zelfs in Sprookjesland niet hadden kunnen dromen.

't Koksmaatje danste van plezier en een hele drom mensen kwamen toeschieten om te zien wat er aan de hand was en wie daar zo erbarmelijk gilde, dat je oren ervan scheurden.

Tot daar in eens een grote en deftige bobby kwam aanstappen, die Bulletje en Bonestaak met zijn sterke handen van hun slachtoffers af trok.

Jopie en Dikkie maakten van de verwarring gebruik om de plaat te poetsen, en je hoorde Dikkie een straat verder nog gillen. Ze hadden dan ook een pracht van een rammeling gekregen!

Verschrikt keken Bulletje en Bonestaak naar de agent, die hen vasthield en wat in 't Engels aan hen vroeg. Zij verstonden hem niet en wisten niet wat te zeggen. Maar daar kwam 't Kalkhoofd brutaal naar voren. Die kende zo'n beetje Engels en begon tegen de agent te brabbelen om hem aan zijn verstand te brengen, wat er eigenlijk gebeurd was en hoe de vechtpartij was aangekomen. Toen de agent hoorde, wie daar zo lekker op hun ziel gekregen hadden, liet hij Bulletje en Bonestaak ineens los en zei: 'Wat? Is dat zo? Jopie Slijm en Dikkie Bigmans?'

'Ja! Ja!' riepen ze alle drie tegelijk en de mensen er omheen riepen allemaal: 'Yes! Yes! Yes!' Toen begon de agent vreselijk te lachen en de mensen lachten mee. Hij klopte Bulletje en Bonestaak op hun schouder en zei nog lachend: 'Nou, gaan jullie dan je gang maar, boys . . . Da's braaf van jullie, hoor! Die twee ongelukken kunnen mij nooit hard genoeg afgeranseld worden!'

Iedereen schreeuwde van plezier en Bulletje en Bonestaak riepen hard: 'Hoera!' Maar toen vonden ze 't toch veiliger om zich een beetje haastig uit de voeten te maken.

A. M. de Jong, de schrijver van *De wereldreis van Bulletje en Bonestaak*, werd in 1888 geboren in een katholiek arbeidersgezin in het Brabantse Nieuw Vossemeer. Hij was onderwijzer en werd later journalist en romanschrijver. In 1943 viel hij als slachtoffer van een politieke sluipmoord door SS'ers. Zijn bekendste werk is ongetwijfeld de roman in acht delen over de jeugd en jonge jaren van *Merijntje Gijzen*.

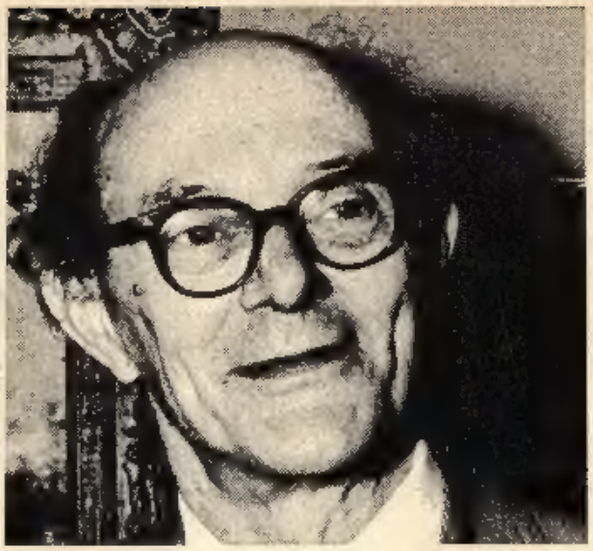

George van Raemdonck (1888-1966), Vlaming van geboorte, stamde uit een geslacht van kunstenaars. In de jaren 1914-1929 woonde Van Raemdonck in Bergen op Zoom, waar hij bevriend raakte met A. M. de Jong. De vele boeken die Van Raemdonck illustreerde zijn alleen al om de prenten een kostbaar bezit.

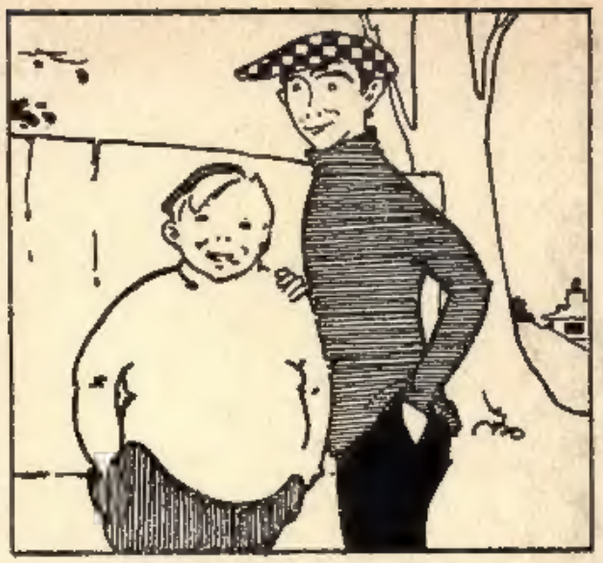

De wereldreis van Bulletje en Bonestaak begon in 1921 als eerste oorspronkelijke Nederlandse krantestrip te verschijnen in Het Volk. De Jong en Van Raemdonck, die samen met veel plezier de dagelijkse belevenissen van twee Hollandse jongens schreven en tekenden, hebben dit jarenlang op hetzelfde hoge peil volgehouden. Sinds 1924 hebben vele honderdduizenden exemplaren van de achttien Bulletje en Bonestaak-boekjes hun weg gevonden. Bulletje en Bonestaak werden in Nederland een begrip bij jong en oud. De nu opnieuw verschenen deeltjes 1 en 2 zijn gebaseerd op de volledige tekst en tekeningen van de eerste uitgave in 1924.

ISBN 90 295 2392 1